ÖZGÜRLÜK

HAFTALIK SİYASİ GAZETE

20 TL 4 Ağustos 1980 10

Model tartışmaları ya da kırk katır mı, kırk satır mı ?

Evde model tartışmaları yapanlar, siyasi modellerin arkasından yok oluş hikayeleri yazmaya fırsat bulabilecekler midir acaba?

Egemen sınıfların çözümsüzlüğü arttıkça, halkın düzene yönelik tepkisi yükseldikçe, düzenin her renkten sözcüleri ve bekçileri siyasal rejim için model tartışmalarına hız verdiler. Dün Kore modeli, Brezilya modeli ve bir bütün olarak Latin Amerika modeli tartışılıyordu. İran'ın, Brezilya'nın nasıl kalkındığı anlatılıyordu! Bugün de bu tür tartışmalar hareretli bir biçimde sürdürülmektedir. ''Devlet mi, demokrasi mi?'' sorusunun artık sık sık gündeme getirildiği günümüzde ülkede geriye kalmış ve birçok yönleri ile işlemez hale getirilmiş özgürlük kırıntıları da ortadan kaldırılmak istenmektedir.

Bu tartışmalar ve yürütülen uygulamalar karşısında reformist CHP'nin ve Ecevit'in tutumu ve yeri nedir?

Yazısı 6. sayfada

- Asılıyor birer birer İşyerlerine pankartlarımız Sanki çiçek tarlasında gelincik "Bu iş yerinde grev var"
- İşçi sınıfı en yoğun grev günlerini yaşıyor: 58 bin işçi grevde!
- Yüzbinler direniyor
- Daha fazla kâr için daha fazla baskı ve zulüm
- 7 ayda ertelenen 54 grev 100.000 işçiyi kapsıyor

Yazısı 8—9. sayfalarda

Urfa

Birecik sınır köylerinde işkence ve zulüm

Saat sekizden sonra sokağa çıkma yasağının uygulandığı Urfa Birecik'in Babahat köyü jandarma bölüğüne bağlı Eşme, Çiçekalan, Çadır, Göktepe, İncirli, Konak, Şiftek, Şivedi, Korsan ve Ziyaret sınır köylerinde yıllardır devam eden baskı yoğunluk kazanarak sürüyor.

Jandarma komutanı Tahsin Büyükçoban, köylüleri karakola çekip işkence yaptığı ve karakol binasının bodrum katının işkencehane olarak kullanıldığı burada işkence gören köylüler tarafından söylenmektedir. Bölgede kaçakçılık iddiası ile kurşuna dizilen köylülerin oldukları iddia edilmektedir.

Karakolda işkence gören köylülerin anlattıklarına göre halk arasında ''hamam'' adı verilen işkencehanede özel olarak yapılmış sopa ve coplarla işkence yapılmakta, gözaltına alınanlar günlerce beton zemin üzerinde yatırılmaktadır. Bazen işkence metodlarının değiştirildiğini anlatan köylüler, bir keresinde köylülerin çuvallar içine konulup coplar ve değneklerle rasgele dövüldükten sonra karakol köpeğinin üzerlerine saldırtıldığını söylemişlerdir.

Yakınlarının anlattığına göre Çekalar Köyünden 55 yaşındaki Ahmet Yavuz'a Tahsin Büyükçoban günlerce işkence yapmış, kafasına vurduğu sert bir cisimle öldürmüştür.

Yine Tahsin Büyükçoban tarafından 60 yaşındaki bir köylünün sakallarını bayıltıncaya dek tek tek tek çekmiştir. Daha sonra köylünün bayılıp bayılmadığını anlamak için silahıyla sağına soluna ateş etmiştir. 60 yaşındaki köylü, jandarmalar tarafından iki köy arasına bırakılmış, daha sonra köylüleri tarafından baygın olarak bulunmuştur.

Bazen karakolda işkence görenler, bir insanın toparlanarak ancak girebilecekleri bir delikte yılan ve böceklerle baş başa bırakılmakta, zaman zaman deliğin ağzı açılarak coplarla dövülmekte ve istenilen ifadenin imzalanmasına kadar baskılar devam etmektedir.

Karakolda işkenceye çekilenlerin yakınları gözaltına alınanları arayamadıklarını, aradıkları takdirde kendilerinin de dayak yediklerini söylemektedirler.

İki devrimci gencin idam kararı mecliste

Necdet Adalı. Hakkındaki idam kararı onaylanması talebiyle Meclislere gönderildi.

İDAMLAR ENGELLENMELİDİR

Bundan 8 yıl önce Mecliste kan isteyenlerin sabırsız "Evet!" "Evet!" çığlıkları arasında bir idam kararı onaylandı. Namuslu, yurtsever insanlar cinayeti engellemek için çırpındılar, Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan darağacında can verdi. İnsanlar sessizce ağladı, çaresizlik içinde yumruklar sıkıldı.

Bütün bu yıllar boyunca Türkiye halkının demokrasi mücadelesi yükseldi; 8 yıl öncesine göre binlerce kat daha fazla insan, açlığın, işsizliğin, baskının kaynağını gördü ve daha örgütlü mücadelelere atıldı, atılıyor. Emeğiyle yaşayan insanların mücadelesi durmadı, durdurulamıyor.

Diktatörlük birkaç kişiyi ''sallandırma''nın, halka karşı sürdürülen çok yönlü saldırının bir parçası olarak ''iyi bir gözdağı'' olacağını düşünüyor.

Bunun için önce 19'unu bile doldurmamış bir genç Erdal Eren seçilmişti. Erdal Eren idama mahkum oldu, karar askeri yargıtayca ''usulden'' bozuldu. İdam isteğiyle yargılanması Avrupa'nın Türkiye'nin ilerici demokrat kamuoyunun geniş tepkisiyle karşılaştı. Erdal Eren şimdi yeniden aynı mahkemece yargılanacak.

Erdal Eren'in Askeri Yargıtayca idam kararının bozulduğu gün, iki devrimci, Necdet Adalı ve Kemal Ergin, haklarındaki idam kararları Askeri Yargıtayca onaylandı ve Meclis'e gönderildi. Başbakan Süleyman Demirel idam kararını ele alınmak üzere Meclis Başkanına verdi. Adalet Partisi iki devrimcinin idamlarının bir an önce görüşülüp karara bağlanması için ''gereğinin yapılmasına'' çalışacağını açıkladı.

Bu arada sıkıyönetim mahkemelerinden faşistler için de idam cezaları çıkıyor. Ne ki, idama mahkum ya da başka cezalara mahkum, faşistler en delinmez betonların, en kaçılmaz hapishanelerin duvarları arasından sıyrılıp sıyrılıp sırra kadem basıyorlar.

Şimdi iki devrimci gencin daha hayatı meclistekilerin ellerini kaldırıp verecekleri oylara bağlandı.

Meclistekiler yine 8 yıl öncesinin aynı. Ama meclisin dışı çok değişti.

DÜNYADA DEVRİM

- ABD'de seçim güldürüsü
- Siyonistlerin yeni saldırısı: Kudüs İsrail'in başkenti ilan edildi
- Şah öldü: Bir diktatörün sonu

Yazısı 12—13. sayfalarda

DİSK kapatılamaz

Hesaplar tutmayacaktır. Elbette işçiler DİSK'e sahip çıkacaklardır. 300 bin işçinin örgütlü olduğu DİSK ortadan kaldırılamaz.

Yazısı 4. sayfada

TCDD Yollarında grev karârı alındı

DYF—İŞ ile TCDD Genel Müdürlüğü TÜTİS (Türk Taşıt İşverenleri Sendikası) arasında sürdürülen 9. dönem toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamayarak uzlaştırma kuruluna gidilmiş, burada da anlaşmanın sağlanamaması üzerine DYF—İŞ Sendikası tarafından grev kararı alınmıştır. 15 Haziran tarihinden itibaren alınan grev kararı işyerlerine duyurulmuştur.

Görüşmelerin 1 Haziran'da başladığını bildiren demiryolu işçileri, grev kararını duvar gazetelerinden öğrendiklerini, ancak grev kararının ne için alındığını; hangi maddeler üzerinde anlaşma sağlanamadığını, toplusözleşme görüşmelerinin kapalı kapılar arkasında ceryan ettiğini bu nedenle sendika ağalarının kendilerine bilgi vermediklerini söylemişlerdir. Bir grup devrimci demiryolu işçisi buna benzer bir oyunun geçen yıl da oynandığını söylemiştir.

Bilindigi gibi geçen yıl da benzer bir olay olmuş, 8. dönem toplusözleşme görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlanmış, grev kararı alınmış, hükümet grevi 3 ay ertelemiş, 3 ayın bitimine bir gün kala işçilerin bir satış belgesi olan toplusözleşme taslaığına imza atılmış arkasından da sendika ağaları tarafından bunun işçilerin isteği olduğu açıklanmıştı. Sendikacılar imzadan sonra Kıbrıs'ta bir hafta kalarak eğlenmişler işçileri sat malarını kutlamışlardır.

Grevci İşçilere DİSK 875 TL "Grev Avansı" veriyor

İki ayı aşkın bir süredir grevde olan İzmir Tariş 1, 2 nolu Üzüm İşletmeleri, Sirke ve Alkol Fabrikalarındaki 1200 işçiye DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikası ''grev avansı'' adı altında yalnızca 875 lira ödedi. Sendikanın grev fonu ödemeyişi işçileri geçici işlerde çalışmaya, köyle bağı olan işçilerin köylerine dönmesine yol açmakta, grevi kırmak isteyen işverenin işini kolaylaştırmaktadır.

Gıda-İş Sendikasının yetkili olduğu bu işyerlerinde sendika greve gidilmemesini savunmasına ve İGD'lilerin işverinin yanında saf tutup lokavtı desteklemesine rağmen DSM'li ve diğer devrimci işçilerin önderliğinde greve gidilmişti. Ancak sendika bir yandan işverenle uzlaşırken, öte yandan atadığı grev komitesi ile işçiler üzerinde baskı uygulamaktadır. İşçiler tarafından seçil memiş olan ve işçilerin iradesini yansıtmayan grev komitesi devrimci işçileri polise teslim etmekle tehdit etmektedir. Sendikanın grevci işçileri dağıtarak grevi yalnızca basit bir üretimi durdurmaya çevirmesi işvereni cesaretlendirmektedir. İşveren, toplusözleşmeden, atılan işçilerin geri alınması maddesinin çıkarılmasını ve üretimin başlatılmasından sonra toplusözleşme görüşmelerinin sürdürülmesini teklif etme cesaretini bulabilmektedir.

Geçenlerde bir bildiri yayınlayan DSM'li işçiler şu maddeler temelinde birleşilmesi çağrısı yapmıştır: 1. Toplusözleşmenin işçilerin katılımı ile yeniden tespiti, 2. Grev komitesinin işçiler tarafından seçimi, 3. Toplusözleşme görüşmelerine işçilerin seçtiği bir grup işçinin de katılması 4. İşçilerle düzenli toplantılar yapılarak sendikanın işçileri görüşmelerden haberdar etmesi, 5. İmzalanma aşamasına gelen toplusözleşmenin işçilerin oyuna sunularak işçilerin çoğunluğunun onayı varsa yürürlüğe girmesi...

Maskeli muhbirler Fatsa'dan sonra İstanbul-Bahçelievler'de de faaliyete geçti

Maskeli muhbirler şimdi de İstanbul Bahçelievler semtinde kullanılmaya başlandı. Geçtiğimiz günlerde polis otosıyla gezdirilen maskeli bir faşist semtteki kahveleri tek tek dolaşarak ilerici, devrimci kişileri polise ihbar etti.

Polisin bu uygulaması diğer saldırılarla atbaşı gidiyor. Geçtiğimiz günlerde bir polisin öldürülmesini bahane eden polis, kahveleri basıyor emekçileri sıra dayağına çekiyor, kahveleri kapatıyor.

Bakırköy — Ünverdi'de halk arasına giremeyen MHP li faşistler, polisten cesaret alarak halka zorla kendi faşist gazetelerini satmaya çalışıyor ve zorla haraç topluyor. Öte yandan gazetemiz Özgürlük'ün kahvelerde serbestçe satılmasını polis kanunsuz bir şekilde zorla engellemeye çalışıyor.

Tunceli-Ovacık'ta bir polis ile bekçiyi öldürenin iki polis olduğu iddia ediliyor

Tunceli'nin Ovacık ilçesinde 11 Temmuz tarihinde ilerici görüşleriyle tanınan polis Hüseyin Derelioğlu ve bekçi Kazım Geçgin'i kahvede tarayarak öldüren ve Muzaffer Yerlikaya adlı yurtsever devrimci genci yaralayan maskeli iki kişinin Ovacık Emniyetinde çalışan polis Üzeyir Dağlı ve Rüşen olduğu iddia edildi.

Anti-faşist halk hareketinin günden güne kitlesel bir nitelik kazanarak güçlendiği Tunceli'nin Ovacık ilçesinden Kaymakam Günhan Sarıkaya ve görevli yüzbaşının yönetiminde baskı ve terör durmadan artıyor. Geçmişte Apocu cinayet şebekesiyle, aşiretleri birbirine düşürme çabalarıyla provokasyonlarla halkın mücadelesini ezmeye çalışan gerici güçler halkı katletme planları içindeler.

İlçede ilerici görüşleriyle tanınan bir bekçi ve polisin katledilmesi ve bir devrimci gencin yaralanması da bu planın bir parçasıdır. Olayın gelişimi ve olay sonrasında resmi görevlilerin tutumu katliamı düzenleyenlerin 2 polis olduğu iddiasını güçlendirmektedir. Şöyle ki: Olay gününe kadar ilçede hiçbir zaman birlikte görülmeyen iki Pol—Bir'li polis Üzeyir Dağlı ve Rüşen olay günü saat 16.00'da kaza dışında saatlerce konuşurken görülmüşlerdir. Kahve taranmadan 5 dakika önce polis Üzeyir Dağlı, kahvede oturan polis Hüseyin ve bekçi Kazım tarafından çay içilmeye davet edilmesi üzerine, onları kahvede oturur bırakarak, 5 dakika içinde çay içmeye geleceğini söylemiş ve dışarı çıkmıştır. 5 dakika sonra ise maskeli iki kişi kahveyi taramıştır. Kahveyi tarayan biri uzun diğeri kısa boylu iki kişinin tipinin aynen polis Üzeyir ve Rüşen'in tipinde oldukları söylenmektedir. Olay sonrası kaymakam ve diğer resmi görevlilerin sessiz kalışı ve yerel gericilerin kaymakamın ''katliamın kaymakam ve polis tarafından düzenlenmediğini'' açıklaması da iddiayı güçlendirmektedir.

MHP, Maraş katliamının bir numaralı sanığına araba hediye etti

Maraş katliamının bir numaralı sanıklarından Mehmet Leblebici'nin katliamdaki üstün ''hizmetlerinden'' dolayı MHP Genel Merkezince 06 plakalı FİAT marka bir oto hediye edilmiştir. Ayrıca Leblebici'nin MHP'deki rütbesi yüzbaşılığa çıkarılmıştır.

Dört - beş yıl önce yoksul bir ailenin çocuğu olan Leblebici şimdi servetini bir hayli artırmıştır. Mehmet Leblebici Maraş Ticaret Lisesi Müdür yardımcısıdır.

Afşin Lisesi'nde polis ve sivil faşistler devrimci öğrencilere birlikte saldırdı

Afşin Lisesinde 10 Temmuz günü bütünleme sınavlarına giden öğrencilere polis ve faşistler birlikte saldırdılar. Saldırı sırasında beş devrimci öğrenci yaralandı.

Öğrencilerin bildirdiğine göre beden eğitimi öğretmeni Mehmet Bayram, devrimci öğrencilerin hepsini kasten sınıfta bırakmıştı. Bütünleme sınavına gelen devrimci öğrencilere okulun bahçesinde toplanan 200 civarında sivil faşist saldırmış, saldırının başını, beden eğitimi öğretmeni, Müdür Mustafa Demir, Öğretmen Harun Şahin, İhsan Kökler çekmişlerdir. Faşistlerin devrimci öğrencilere saldırısına Komiser İlhan ve yardımcısı Sedat adlı polisler de katılmış, beş devrimci öğrenci çeşitli yerlerinden yaralanmıştır. Olaydan hemen sonra öğrenciler sınavların faşistler tarafından engellendiğini, sınav gününün değiştirilmesini isteyen bir dilekçe ile kaymakama başvurmuş, ancak kaymakam bu konuda sessiz kalmıştır.

TİKP Maraş'ta ihbarlarına devam ediyor

TİKP'nin ihbarından sonra Maraş Sümerbank fabrisında çalışan bir devrimci mühendisin evi arandı.

Fabrikada bu olay duyulduktan sonra işçiler zaten sayıları birkaç tane olan TİKP'lilere neden ihbarcılık yaptıklarını sorunca, ''Bunlar devletimizi yıkacak, devlete,orduya karşılar, biz onun için ihbar ettik'' demişlerdir.

Diğer yandan şimdiye kadar onlarca devrimciyi ihbar edip gözaltına aldıran TİKP'li Aziz Temizsoy son olarak 10 Temmuz günü Fanfas Köyü muhtarını sıkıyönetime ihbar etmiştir. Muhtar sıkıyönetimce gözaltına alınmıştır. Muhtarın yakınları Maraş Sıkıyönetim Komutanı Tayyar Argun'a neden gözaltına alındığını sormaları üzerine komutan ''Aziz Temizsoy bizim en iyi adamımızdır. Şimdiye kadar her ihbarı doğru çıktı. Onun için gözaltına aldık'' demiştir.

Aziz Temizsoy'un bütün Maraş halkınca ihbarcı olarak tanınması üzerine Aydınlık gazetesi onun MHP'li olduğunu yazmak zorunda kalmıştır. Ama tüm Maraş'lıların bildiği gibi ihbarcı Aziz Temizsoy TİKP'lidir, ve polisle, sıkıyönetimle iç içe çalıştığı gibi MHP'lilerle de iç içedir. Aziz Temizsoy'u yönlendirenin Maraş Merkez Karakolunda görevli olan MİT Osman adıyla tanınan polis olduğu yine Maraş halkınca bilinmektedir.

Ankara'da faşistler 6 çocuklu bir kadını öldürdü

İncesu'da MHP'li faşistlerin Cebeci Karakolu'nun desteğinde Hemşin Kahvesini basıp önlerine geleni dövmeye başlamaları ve toplanan semt halkına ateş açmaları üzerine çıkan çaştışmada faşistler, devrimci 6 çocuk sahibi ve hamile Satı Ana'yı öldürdü. Satı Ananın ölümü semt halkının geniş tepkisini topladı. Cenaze töreni sonrasında İncesu'da yasadışı bir gösterinin yapıldığı bildirildi.

Kiliste faşistler bir devrimciyi katletti

14 Temmuz'da Kilis'te MHP'li faşistler onlarca kişinin gözleri önünde, ilçede devrimci olarak tanınan Mehmet Aslan'ı katletti. Olaydan sonra katiller ellerini kollarını sallayarak uzaklaştılar. Polis, katillerden hiçbirini tutuklamadı. Olayın ardından MHP ilçe yöneticilerinden birinin yaralanmasını bahane eden polis bir yurtsever devrimci genci gözaltına aldı. Gözaltına alınan gencin delilsiz olarak tutuklandığı öğrenildi.

Akçakoca'da faşist saldırılar yoğunlaştı

Akçakocalı devrimcilerin bildirdiğine göre ilçeye son bir ay içinde dışarıdan 30-40 kadar sivil faşist getirildi. Dışardan gelen ve ÜYD' binasında barındırılan faşistler polisin ve özellikle de faşist polis Muammer'in yardımlarıyla provokasyon hazırlıklarına girişmişlerdir.

Önce Demokrat gazetesini okuduğu için bir Akçakocalıya saldıran ve elindeki gazeteyi yırtan faşistler, dışardan getirttikleri faşistlerle birlikte devrimci demokratlara saldırmaya başlamışlardır.

24-25 Temmuz günleri saldırılar doruk noktasına ulaştı. Polisin karakola çağırdığı bir devrimci karakolun önünde toplanan bir grup faşistin taşlı sopalı saldırısına uğradı. Olay sırasında faşistler, devrimci bir genci döverlerken polis karakola girip kapısını da kilitledi.

Saldırgan faşistlere bir şey yapmayan, onlara yardım eden polis, olaydan sonra faşistlerce saldırıya uğrayan devrimciyi ve ona yardım eden arkadaşını gözaltına aldı ve işkence yaptı.

Ağın Elsanatları Eğitim Merkezi'nde öğrenciler ücretsiz işçi olarak çalıştırılıyor

Elazığ.—Ağın Elsanatları Merkezinde bulunan 45 kurs öğrencisinin ücretsiz işçi olarak çalıştırıldığı öğrenilmiştir. Yirmi beşinin Akçadağ köylerinden toplandığı ve kurs sonunda halı öğretmeni olarak çalıştırılacakları vaat edilen öğrenciler, okulda kaldıkları süre boyunca yoğun sömürü ve baskıya maruz kaldıkları gibi kurs sonunda aldıkları diplomaların hiçbir geçerliliği olmadığını öğrenmeleri üzerine, öğrencilerden bazıları diplomalarını almayıp okulda bırakmışlardır.

Okula başladıklarında öğrenci velilerine senet imzalattırılmış, senette okuldan kendiliğinden ayrılan olursa karşılığında 20 bin lira alınacağı belirtilmiştir. İki öğrencinin okuldaki baskılar yüzünden tatilden sonra okula dönmemesi üzerine okul 20 bin liranın ödenmesi için mahkemeye başvurmuş, öğrencilerden biri maddi sıkıntılar içinde olduğu için okula geri dönmek ve emeğini bedavaya vermek zorunda kalmıştır.

Sabah sekizden akşam altıya kadar halı dokutturulan öğrenciler ayrıca gece yediden dokuza kadar da çalıştırılmaktadırlar. Yapılan halılar Sümerbank'a verildiği ve satış gelirlerinin % 30'unun idare tarafından okula yardım adı altında alındığı öğrenilmiştir. Buna karşılık öğrencilere kayıt yapılırken, bütün ihtiyaçlarının okul tarafından karşılanılacağı söylenmesine rağmen, öğrenciler okul tarafından çıkarılan yemekleri yiyememekte dışarıdan beslenmek zorunda kalmaktadırlar. Öğrenciler kendilerine yiyecek diye bayat konserve, kurtlu zeytin verildiğini söylemektedirler. Kızı okulda okuyan bir baba, ''Ben kendi kızıma Almanya'dan her türlü ihtiyaçlarını gönderdiğim halde ona bir şey göstermemişler, gönderdiğim eşyaların yanı sıra 45 bin lira para gönderdim, okul parasız yatılı kurs olduğu halde'' diyor.

Kurs öğrencileri muhasebeci Mehmet Delil'in müdür yetkisini kullanarak öğrenciler üzerinde zorbalık yaptığını bildirmişlerdir. Bir kurs öğrencisi ''Bizlerin İl Müdürlüğüne baskılardan dolayı şikayet etmemiz sonucu, üzerimizdeki baskılar daha da yoğunlaştı. Birer ücretsiz işçi olarak çalıştırıldık. Köle muamelesi ile halı dokuduk. Bir bardağın kırılması bile suçtu'', ''Ailemizden gelen mektuplarımız bile okunuyor, sözümona biz okulun sırrını dışarı veriyormuşuz'' demektedir.

Öte yandan kursu bitiren öğrenciler iş için İl Müdürüne başvurduklarında müdür kendilerine bir iki yıl beklemelerini, belki o zaman kendilerine iş verileceğini söylemiştir.

Ankara Onkoloji Hastanesi'nde Sağlık emekçileri 3 saat işi bıraktı

Ankara Onkoloji Hastanesi Başhekimi Dr. Haluk Nurbaki ve İsmail İlhan'ın hastane içinde devrimci demokrat ve yurtseverlere yönelik saldırılarının artması üzerine sağlık emekçileri iş bıraktı. Hastane emekçilerinin bildirdiğine göre İsmail İlhan hiçbir iş yapmayarak sürekli olarak devrimcilerin peşinde dolaşmaktadır. Devrimcilerin gazete okumalarını engellemekte, hatta fiili saldırılarda bulunmaktadır. Son olarak devrimci bir emekçinin bir faşistle münakaşası bahane edilerek devrimci sağlık emekçisinin tayini çıkarılmıştır.

Tüm sağlık emekçileri, hastanedeki baskılara ve sürgüne karşı çıkarak aralarında seçtikleri temsilcileri başhekimle görüşmeye göndermişlerdir. Faşist başhekimin önce ''ben sizinle görüşmüyorum, nerede görülmüş bir başhekimle bu şekilde görüşmek'' demesine ve gelenleri kovalamasına karşın, sağlık emekçilerinin direnmesi karşısında temsilcilerle konuşmayı kabul etmiştir. Temsilcilerin hastanedeki her saldırının kendisinin başı altından çıktığını söylemelerinden sonra hastanede saat 11'den 14'e kadar hiç kimse iş yapmamış, baskı ve sürgünleri kınamıştır.

Tüm sağlık Onkoloji emekçileri yayınladıkları bir yazıda, hastanede bundan sonra gelişen her saldırıya kararlılıkla karşı çıkılacağını bildiriyorlar.

Resimde Ağın Halıcılık Kursu öğrencileri görülmektedir

23 Temmuz'da Ankara İncirli'de Çorum ve Fatsa halkına yönelik saldırıları ve İncirli'de artan polis-jandarma baskısını protesto etmek için yasadışı bir miting yapıldı. "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganının atıldığı gösteride kısa bir konuşma yapılarak yürüyüşe geçildi. Polisin gösteri alanına yaklaştırılmadığı bildirildi.

MHP'liler Uşak Banaz'da bir öğretmeni ağır yaraladılar

MHP'li faşistler 23 Temmuz günü Uşak'ın Banaz ilçesinde evinin önünde pusu kurdukları bir devrimci öğretmeni ağır yaraladılar. Uşak Devlet Hastanesine kaldırılan öğretmenin sağlık durumu ciddiyetini koruyor.

Banazlı devrimciler olayı duyduktan sonra toplanarak bir gösteri yapmışlar ve faşistlerin karargahı olarak kullanılan bir evin camlarını kırarak evi tahrip etmişlerdir.

Polisin faşist saldırganları yakalamadığı buna karşılık bazı yurtsever devrimcileri gözaltına aldıkları öğrenilmiştir.

Trabzon'da faşistler bir emekçiyi oruç tutmadığı için öldürdü

Son aylarda yoğunluk kazanan faşist saldırılara Trabzon'da bir yenisi eklenmiş, Trabzon Yükseköğrenim Derneği'ne ve emekçi halkın oturduğu Sümer Kıraathanesine yapılan bombalı saldırı sonucu üçü ağır olmak üzere 11 kişi yaralanmıştır. Kitle katliamını planlayan faşistler bundan sonra Bahçecik'te oturan 52 yaşında işsiz 6 çocuk babası Harun Aydın'ı katletmişlerdir. Harun Aydın oruç tutmadığı gerekçesiyle faşistlerce öldürülmüştür.

Trabzon'da son bir yıl içerisinde faşist saldırılar peş peşe gelmiş, bu saldırılar sırasında onlarca kişi katledilmiştir. Devrimci-demokrat dernekler basılmış, kahveler taranmıştır. Fenerbahçe Spor Klübü silahla taranmış bir yurtsever öldürülmüş, Saray pasajında bir kitabevi basılmış, sahibi Mustafa Demiralp öldürülmüş. CHP Gençlik Kolları Lokali taranmış bir öğretmen yaralanmış, Tabakhane'deki Örnek Otelinde kalan bir yurtsever genç otele yapılan baskın sonucunda hayatını kaybetmiştir. Faşistlerin saldırıları bunlarla da son bulmamış, işçi Kadir Pırasaoğlu katledilmiş, yine evlerine yapılan saldırı sonucu Sanat Lisesi öğretmenlerinden ikisi öldürülmüş, biri de yaralanmıştır. Ardından avukat Temel Aydınoğlu katledilmiştir.

Faşistlerin halka yönelik saldırıları pervasızca devam ederken polisin faşist saldırganlara karşı yardımcı olduğu belirtilmektedir. Trabzonlu devrimcilerin bildirdiğine göre bugün faşist işkenceci polislerden Şükrü Kelleci, Hasan Kutlu, Mehmet Ünal, Mehmet Ahmet ve I. Şubedeki polislerin dayağını yemeyen devrimci-demokrat kalmamıştır. Yine Trabzonlu devrimcilerin bildirdiğine göre emniyette devrimciler üzerinde yoğun işkenceler uygulanmakta, gözaltına alınanlara elektrik verilip, falakada dövülmektedirler.

Faşistler Ordu malı bomba kullandılar

Ankara Keçiöğren—Tepebaşında faşistler ordu malı olduğu bildirilen bombalarla iki gün üst üste devrimcilerin oturduğu bir kahveyi ve bir pastaneyi bombaladılar. Bu bombalamalardan sonra ertesi gün bir devrimcinin oturduğu ev bombalanmış, faşistlerin attıkları bombadan sonra apartmanın bütün daireleri hasar görmüştür.

Mamak'ta bir grup polis esnaftan haraç topluyor

Ankara Mamak'ta polisin esnafı haraca kestiği, kahvelerde bedavadan çay içip lokantalardan ücret ödemeden zorla yemek yedikleri öğrenildi. Mamaklı taksi şoförleri polislerin kendilerin de para topladıklarını vermeyenler olursa çeşitli gerekçelerle karakola çekilip dövüldüklerini, 3 taksi şoförünün karakola götürülüp asılsız suçlamalardan sonra gözlerinin korkutulduğu ve arkasından şoförlere gelip polis tarafından "arabanıza lastik takdırdık, bunların masrafını siz vereceksiniz" denildiği bildirildi. Para vermeyi reddeden şoförler asılsız suçlamalarla karakola götürülüp dövülmüştür. Mamaklı şoförler haraç yiyen polisleri kimseye şikayet edemediklerini, şikayete gittikleri karakolda dayak yediklerini bildirmişlerdir.

Ankara Tepebaşı'nda asteğmen saat sekizden sonra sokağa çıkma yasağı koydu

Ankara Bademlidere Tepebaşı'nda Asteğmen İsmail Turan saat sekizden sonra sokağa çıkma yasağı koydu.

Bazı kişilerin semtteki bir ev duvarına "İsmail Turan'dan hesap soracağız" yazısını yazması üzerine mahalle halkını toplayan asteğmen "saat sekizden sonra sokakta dolaşan çocuk bile olursa vururum" demiştir. Bunun üzerine mahalle halkı ve yurtsever devrimci gençlerden oluşan 350 kişi sokağa dökülerek saat 8'de ve daha sonraki saatlerde yürümüşlerdir. Asteğmenin halka yaklaşamadığı bildirilmiştir. Ertesi günü de aynı saatlerde halk sokağa dökülürken, duvara slogan yazan ortayolcu akımın sıkıyönetime başvurarak mahalleye "iyi bir teğmen" istediği öğrenilmiştir.

Ankara Zafertepe'de faşist propaganda sökmedi

Ankara Zafertepe Mahallesinde MHP'li faşistler dağıttıkları bildiride gece sahura kalkanların evlerinin devrimciler tarafından kurşunlanacağını yazmışlardır.

Bu arada bombalı saldırılarına hız veren faşistler son olarak devrimci bir kadının evini bombalamış, bazı evler kurşunlanmıştır. Ancak faşist saldırı ve propagandanın sökmediği, faşistlerin bir gösteri girişimlerinin ardından semt devrimci gençliğinin bir eylem koyduğu ve "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganının atıldığı öğrenilmiştir.

Olaydan sonra polisin mahalleyi bastığı ve semt halkından bazılarını gözaltına aldığı gözlenmiş, polisten cesaret alan faşistler yeniden saldırıya geçmiştir.

Öğretmen kıyımları sürüyor

Geçtiğimiz haftalar içinde Aydın Milli Eğitim Müdürlüğünce, Nazilli Atatürk Ortaokulu Öğretmeni Cengiz Birim, 1 Mayıs gösterine katıldığı ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun 6, 7, 8. maddelerine aykırı hareket ettiği öne sürülerek görevden uzaklaştırılması istemiyle valiliğe başvurulmuştur.

Öte yandan ayrıca 9 öğretmenin 1 Mayıs gösterilerine katıldığı tahmin edilerek haklarında soruşturma açtırıldığı ve açığa alındıkları bildirilmiştir.

Bu arada Manisa Valisi, Manisa Milli Eğitim Müdürü Ahmet Kuş'un önerisi ile 4 bine yakın öğretmenin kadro, kademe vb. özlük haklarını onaylamayarak öğretmenleri açlığa terk etmiştir. Yine Manisa'da 24 Aralık eylemlerine katıldıkları gerekçesiyle yüzlerce öğretmenin açığa alınma hallerinin devam ettiği öğrenilmiştir.

Muğla'da Haziran ayı içersinde 24 Aralık eylemlerine katıldığı gerekçesiyle 75 öğretmen hakkında soruşturma açıldığı, 30'u aşkın öğretmenin açığa alındığı bildiriliyor.

İzmir Karşıyaka Havva Özişbakan Lisesi öğretmenleri 14 Temmuzda toplanan öğretmenler kurulunda 26 öğretmenin gerekçesiz olarak sürülmesini ülke genelinde ise öğretmen kıyımlarını ve öğretmenlere yönelik her tür saldırıyı kınayan kararı oy çokluğu ile almışlardır.

Sürülen 26 öğretmen daha önceleri 24 Aralık eylemlerine katıldıkları gerekçesiyle haklarında soruşturma açılan, öğrenim yılı boyunca okul öğrencileri ile sürekli dayanışma içerisinde bulunan ve '28 Mart günü yaratılan olay sonucunda açığa alınan 4 öğretmenin göreve iadesi için mücadele eden öğretmenlerden bir kesimidir. Adı geçen okulun öğretmen ve öğrencilerinin devrimci potansiyeli ve mücadelesi ile, İzmir Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından dağıtılmak için hedeflenen bir okul olduğu bildirilmiştir. Bu nedenle okulda yeni kıyımlar beklenmektedir.

Ankara'da devrimci gençler voleybol turnuvası düzenlediler

Ankara Emek'te yurtsever devrimci gençler, Yeni Bahçeli Gençlik Klübü'yle birlikte bir voleybol turnuvası düzenlemişlerdir.

İsteyen herkesin takım halinde katılabileceğinin açıklandığı turnuvaya 7 takım katılmıştır.

Emek Mahallesi gençliği ve halkı tarafından ilgiyle karşılanan turnuvada açılış günü bir devrimcinin yaptığı konuşmada bugünkü hakim sınıfların spor anlayışı eleştirilmiş, kitle sporunun ne olduğu anlatılmıştır. Turnuvanın son günü final maçından sonra kazanan takıma kupası verilmiş, katılan diğer takımlara yurtsever devrimci gençlik tarafından kitap hediye edilmiştir.

Turnuvanın devam ettiği günlerde Çorum ve Fatsa olayları üzerinde konuşmaların yapıldığı, işkencelerin ve işkencecilerin teşhir edildiği bildirilmiştir.

Turnuvanın semt gençliği ile devrimci gençliğin kaynaşmasına hizmet ettiği gözlenmiştir.

Yurtsever devrimci gençlerin düzenlediği Ankara—Emek voleybol turnuvası.

Başyazı

Diyalog ve birlik

Diyalog uzun bir süreden beri günlük gazete sütunlarında belki de en çok kullanılan sözcüklerden biri.

Tarafsız görünümlü günlük yayın organlarının bir bölümü, aylardan beri AP ve CHP liderlerine diyalog çağrısı yapıp durmaktadır. Bu konuda en ılımlıları, iki liderin birçok temel sorunda diyalog içinde bulunmalarını isterken, bir kısmı da AP ve CHP'nin ortak hükümet kurmasını istemektedir. Onlar iki parti arasında gerçekleşecek diyalogun veya iki partinin ortak hükümet kurmasının, her derde deva olacağını, "anarşi, terör, pahalılık" vb. gibi sorunların bu yolla "çözülebileceğini" anlatıp durmaktadırlar. Kendisine demokrat ünvanını veren bir kısım köşe yazarları ve yayın organları ise, AP ve CHP arasında kurulacak birliğin, MHP'nin tecrit edilmesine hizmet edeceği için, diyalog ve birlik çağrısına doğrudan katılmaktadırlar. Bilinen bazı yayın organlarının ve kuruluşların politikası ise zaten bu temel üzerinde şekillenmektedir.

Dahası, geçmişte ordu komutanları partilerin bir araya gelmesi, sorunların bu yolla çözülmesi için "muhtıra"lar vermişler, "uyarı"larda bulunmuşlardır. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çeşitli sözcüleri ve bazı örgütleri bu politikayı çeşitli vesilelerle açıktan dile getirmişlerdir. Aslında günlük yayın organları da diyalog ve birlik sözcüklerine bu gelişmelerden sonra daha çok sarılır, bunu her derdin çaresi olarak göstermeye başlar hale gelmişlerdir.

CHP ve Ecevit aslında bu politikanın yedi - sekiz aydır açıkça şampiyonluğunu yapmaktadır. CHP içindeki hizipler arasında bu konuda özde bir ayrılık da sözkonusu değildir. İşe önce diyalog sözcüğünün "telaffuzu" ile başlayan CHP'nin reformist yöneticileri, giderek "birlik" isteklerini dile getirmeye başlamışlardır. Belli bir dönemden beri de Ecevit, CHP—AP hükümetinde, bir "Onarım Hükümeti"nde ısrar etmektedir. CHP, merkezi görevinin başına bugün için bunu koymuştur.

Bu birlik çağrıları neye hizmet etmektedir, diyalogun amacı nedir? Birtakım yayın organlarının, köşe yazarlarının iddia ettiği gibi, AP ile CHP arasında, iki "lider" arasında diyalog ve birçok temel konuda işbirliği gerçekleşirse gerçekten Türkiye'nin sorunları "çözülecek", "anarşi sona erecek" ve "hayat pahalılığı duracak" mıdır? Emekçi halkın taleplerinin gerçekleşmesi doğrultusunda adımlar mı atılacaktır?

Aslında bu soruların cevabı bellidir. Ama Çagiayangil—Demirel ile Ecevit arasında köşkte yapılan son toplantı bu soruların cevabını daha açık bir biçimde ortaya koymuştur. Demirel ve Ecevit, altıncı sayfamızda içeriklerini açıkladığımız 5 yasa tasarısı üzerinde "görüş birliği"ne varmışlar, diyalogun çeşitli alanlarda sürdürülmesi kararını almışlardır. Demirel, Ecevit'i Olağanüstü Hal ve DGM yasa tasarılarının çıkarılması için işbirliğine çağırmıştır.

Yani AP ile CHP arasındaki işbirliği mevcut durumun, fiili durumun hukukileştirilmesine, halk üzerindeki ekonomik ve siyasi baskıların artırılmasına hizmet etmektedir. Egemen sınıflar, üstyapıda karşı-devrimin, gericiliğin güçlerini birleştirmeyi, siyasal çatışmaları sona erdirmeyi, bu yolla halka yönelik baskı tedbirlerini rahatlıkla uygulamayı ve bunu hukukileştirmeyi amaçlamaktadır. CHP reformistleri de bu uygulamanın belirleyici güçleri arasında daha büyük oranda yer almayı istemekte, faşizmi güçlendirmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

İşte diyalogun ve birlik çağrılarının gerçek hedefi budur. AP ile CHP arasında çeşitli alanlarda kurulması istenen birlik, halka, milyonlara karşı bir birliktir.

Evet bugün birliğe, güç ve eylem birliğine ihtiyaç vardır. Bu halkın, devrimci güçlerin birliği olmalıdır. Faşizme karşı devrimci bir birlik olmalıdır. Ve hayatın her alanında belirlenmiş ilkeler temelinde, bütün ülke çapında kalıcı olarak kurulmalıdır.

Faşizmin saldırılarını ancak böyle durdurabiliriz, gerici birlikleri böyle parçalayabiliriz. Geleceğin aydınlık Türkiyesinin kurulması yönünde ancak bu yönden adımlar atabiliriz.

ÖZGÜRLÜK

FAŞİST KATİLLER TEKER TEKER SERBEST BIRAKILIYOR

İsa Armağan ve Mustafa Pehlivanoğlu adlı faşist katiller Ankara Mamak Askeri Cezaevinden 27 Temmuz günü kaçırıldılar. Binlerce devrimci ve emekçinin kanına girmiş MHP adlı cinayet çetesinin bu iki elemanı, Ankara'nın Balgat semtinde anti-faşistlerin oturduğu bir kahveyi otomatik silahlarla taramış 5 emekçiyi katletmiş, 12 kişiyi de yaralamıştı. 29. Tümen'in içinde bulunan, her tarafı kordon altında olan Mamak Askeri Cezaevinden MHP ve Kontr-gerillanın vereceği yeni talimatları hayata geçirmek, operasyonlarda görev almak üzere kaçırıldılar. Bir başka ifadeyle serbest bırakıldılar.

İsa Armağan ve Mustafa Pehlivanoğlu'nun kaçırılmasının hemen arkasından Sivas Cezaevinden yine iki faşist katil, Yusuf Işık ve Fatih Hüseyin İpek kaçırıldılar.

MHP'li olduklarını Askeri Mahkemelerde bangır bangır bağıran faşist katiller, "ya tam susturmak", "ya da kan kusturmak" için etkili ve yetkili güçler tarafından peş peşe kaçırılmakta, görevlerini layıkıyla yerine getirebilmeleri için "erişilemez" yerlerde korunmaya alınmaktadırlar. Ve her kaçırma eyleminin arkasından "suçlu" olarak birkaç er gözaltına alınmakta, kaçırılan faşist katilleri arama bahanesiyle emekçi semtlerinde baskı ve terör yoğunlaştırılmaktadır.

İsa Armağan, Mustufa Pehlivanoğlu, Yusuf Işık ve Fatih Hüseyin İpek, kaçırılarak serbest bırakılan faşistlerden yalnızca birkaçıdır. Daha önce de gözaltına alınıp, işledikleri cinayetleri mahkeme heyetlerinin yüzüne karşı haykıran ve yaptıklarının "soylu bir kısrağın şahlanışı" olduğunu belirten tutuklanmamaları için tutunacak hiçbir şey kalmadığından tutuklanan faşistler birer, üçer kaçırıldılar, Abdi İpekçi'nin katili Mehmet Ali Ağca'nın 25 Kasım 1979 günü İstanbul-Kartal Maltepe Askeri Cezaevinden kaçırılması olayı, "yetkili ve etkili çevrelerin bu konudaki ustalığını göstermişti. Maraş katliamının elebaşılarından ve onlarca Maraşlı emekçinin kanlı katillerinden Yunus İlhan ve Rıdvan Çalışır'ın 20 Ocak 1980 günü kaçırılması bu ustalığı iyice pekiştirdi. Ardından 3 devrimciyi katletmekten Bursa Cezaevinde tutuklu bulunan Mehmet Ali Özdemir adlı faşist, 19 Şubat günü kaçırıldı. 23 Mart 1980 günü İstanbul Paşakapısı Cezaevinden Salim Sevindik, Celal Albay ve Sedak Hacıoğlu adlı faşistler kaçırıldılar. 28 Şubat günü ise Müslim Bakan, Sümer Bayer, Duran Korkmaz Edirne Cezaevinden elini kolunu sallayarak kaçtılar. Mustafa Gürler ve yanındaki 10 faşist de 26 Mart 1980 günü Adana ve Osmaniye Cezaevlerinden kaçırıldılar. 28 Mart günü ise, Ercüment Demir adlı faşist katil, İzmit Cezaevinden kaçırıldı. Tamer Saatçioğlu'nu öldüren Nuh Semiz adlı faşist de 20 Nisan 1980 günü İzmit Cezaevini "terk" etti. MHP'li faşist elebaşıların "5 bin elemanımızla huzuru sağlıyoruz" dedikleri Yozgat'a kaçırılmak üzere yollanan ve birçok devrimciyi katletmiş bulunan Alparslan Alparslan adlı MHP'li faşist ise Yozgat Cezaevinden elini kolunu sallayarak çıktı.

Görüldüğü gibi faşist cinayet çetesi mensupları birer birer serbest bırakılıyor, M. Ali Ağcalar, Alparslan Alparslanlar, Aydın Telliler, Yunus İlhanlar, yeni Maraş katliamları düzenlemek, emekçi ve devrimcileri katletmek, Mustafa Gülcügil'in deyimiyle "devlete yardım etmek" için kaçırılmaktadırlar. Onlar şimdi yeni saldırıların ve yeni katliamların planlarını elebaşılarla birlikte yapmaktadırlar. Onlar şimdi devrimci ve emekçilere kurulmuş pusularda namlularını temizlemektedirler. Çorum'da katliam, Fatsa'da "operasyon"lara katılmak üzere yola çıkmışlardır.

Faşist katil çetelerinden tutuklanmış bulunanların sırayla kaçırılması, devrimcilere ve emekçilere yönelik saldırılarla birlikte yürümektedir. Zaten bunu hemen her gün başbakanın ağzından da dinlemekteyiz. Faşizme ve sömürüye karşı çıkan faşist saldırganlığa direnen, cinayet mangalarına teslimiyete hayır diyen devrimciler ve sıradan emekçiler zindanlara doldurulurken işkencelere çekilirken, binlerce emekçi ve devrimcinin katili, ETKO, TİT, TÜŞKO, TYK, ŞİT gibi cinayet örgütlerinin merkezi MHP'nin "ülkücü" faşistleri birer birer kaçırılmakta, serbest bırakılmaktadır. Ve bütün bunlar mevcut mekanizmanın egemenlerin çıkarlarına işlemesinin gereği olarak yapılmaktadır.

Demokrat Gazetesi muhabiri Recai Ünal faşistler tarafından katledildi

Devrimci-demokrat basına yönelik saldırılar devam ederken, basın emekçilerine yönelik saldırılar da yoğunluk kazandı.

Demokrat gazetesi muhabiri Recai Ünal 22 Temmuz gecesi evine giderken Fatih'te kaçırılmış, saat 23 dolaylarında cesedi Karagümrük'e bırakılmıştır.

Recai Ünal'ın cesedi üzerinde "Fatih'te hiçbir komünist cezasız kalmayacak" yazılı ve "Türk İslam Birliği İntikamcıları" imzalı bir kağıt bulunmuştur.

Vücudu üzerinde sigara yanığı ve boynunda ip izleri görülen Recai Ünal'ın faşistler tarafından kaçırıldıktan sonra işkence yapıldığı ve iple boğularak öldürüldüğü bildirilmektedir.

Fatih'te öldürülen Recai Ünal'ın semtinde faşistler tarafından tanınmadığı, ancak gazetenin istihbarat servisinde çalışıyor, özellikle de toplumsal olaylarla ilgili haberler topluyor olması dolayısıyla polis tarafından yakından tanındığı da öğrenilmiştir.

LANETLİYORUZ

Demokrat gazetesi muhabiri Recai Ünal'ın faşist katiller tarafından kaçırılıp işkenceyle katledilmesini lanetliyoruz. Faşist saldırılar gerçeklerin halka ulaşmasını engelleyemeyecek, yurtsever, devrimci basını susturamayacaktır.

Demokrat çalışanlarının acısını paylaşır, demokrasi güçlerinin mutlaka zaferi kazanacaklarına olan derin inancımızı bir kez daha belirtiriz.

ÖZGÜRLÜK ÇALIŞANLARI

Yorum

ANARŞİ AFYONU

HALİL FIRAT

Ortalığı toz - dumah kaplamış bulunuyor. Çok sesli bir koro her gün anarşi ve terör üzerine aynı nakaratı kulakları sağır edici bir tonda tekrarlıyor. Siyasiler her gece televizyon ekranına arz—ı endam ediyor bir dizi tekerlemeyi birbiri peşi sıra diziyor. "Devletin katillerin hakkından geleceği"nden, "dökülen kanın yerde kalmayacağı"ndan söz ediliyor. Bölücülük, yıkıcılık, anarşi ve terör üzerine edebiyat her geçe gün biraz daha zenginleşiyor. Radyo ve TV'de açık oturumlar düzenleniyor, gazeteler birbiri ardına terör üzerine yazı dizileri yayınlıyor, anarşi raporları düzenliyor, televizyonda siyasilerin söylediklerini kaçıranlar için bu sözler bir kez de gazetelerin baş köşelerine konuyor.

Sonra gazetelerin köşe yazarları aynı sözleri bir tersinden bir de yüzünden yazıp yorum diye halka sunuyor. "Anarşi 10 can daha aldı", "terör kılıcını demokrasiye yöneltti", "özgürlükçü parlamenter rejim büyük tehdit altında" gibi laf salataları belki yüz bininci kez gazete sütunlarında yer alıyor. Ardından müthiş (!) açıklamalar geliyor. Bu açıklamalarda anarşi ve terörün kaynağı berrak bir biçimde ortaya seriliyor. "Türkiye'yi bölmek isteyen iç ve dış güçler", "vatan hainleri", "parlamenter rejimi yıkmak isteyenler", "Ermeniler", "hayır siyonistler" "ve hatta Rumlar" gibi sözler hiçbir iç mantığı olmadan birbiri arkasına yumurtlanıyor. Bütün bu sözleri söyleyenler arkasından birbirlerini anarşinin kaynağını bulamamakla suçluyor. Ve aynı türden sözler bir kez daha tekrarlanıyor.

Faşistler Çorum'da herkesin gözü önünde 50 emekçinin canını alıyor, ardından gazetelere sekiz sütun üzerine "Çorum'da anarşi" manşeti atılıyor. Mamak cezaevinden beş emekçinin katili, iki faşist ellerini kollarını sallayarak çıkıyor ve her biri kendi çapında bir toplumsal bilim uzmanı olan gazetecilerimiz, parti kodamanlarımız derin üzüntülerini belirterek "anarşinin devletin içine kadar sızdığını" söylüyor. İzmir İnciraltı yurtlarında altı lise öğrencisi "güvenlik güçlerinin" silahlarından çıkan kurşunlarla öldürülüyor, ve hemen "terörün yine altı can daha aldığı" haberi gazetelerin kuytu bir köşesine konuveriyor.

Kısacası "anarşi ve terör" sözcükleri doğaüstü bir anlam kazanıyor, her taşın altından çıkabilecek hayali bir kavram oluveriyor. Laf kalabalığına, çok söz söylerken gerçekte hiçbir şey söylememeye dayanan bu propaganda çoğu kez açık anti-komünist karşı-propagandanın önüne bile geçiyor. Siyasilerin demeçleri, radyo ve televizyon haberleri, gazetelerdeki yazı dizileri, köşe yazarlarının yorumları sanki sözleşmişçesine kim, niçin, neden sorularını hasıraltı etmeye çalışıyor. Çorum'da kim ve neden 50 kişiyi öldürdü sorusuna cevap yerine bol bol Alevi—Sünni çatışması üzerine tekerlemeler, anarşi ve terör edebiyatı ortalığı kaplayıveriyor. İki azılı faşistin Mamak Cezaevinden çıkıp gittiği gün Babıali'nin büyüklerinden bir gazetenin imzasıyla yayınladığı bir yorumda "terörü durdurmak için çalışıyoruz. Oysa ki terör anarşiden anarşi de terörden kaynaklanır hale geldi" gibi ipe sapa gelmez şeyler söylüyor.

Terör ve anarşi konusunda bu derece cahilce sözler boşuna edilmiyor, hayali güçler, içi boşaltılmış kavramlar boşuna yaratılmıyor. Yaşadığımız ortamda halkı ayfonlamanın, baskı ve zulmün nereden kaynaklandığını gizlemenin en uygun yöntemi olduğu için seçiliyor. Böylece sokak ortasında sorgusuz sualsiz kurşunlananlar da anarşist oluveriyor. MHP'nin Çorum'da Maraş'ta, Yozgat'ta işlediği cinayetlerin üzerine şal örtülebiliyor, işkencede katledilen nice insanın ölümüne "akıllıca" bir gerekçe bulunuyor. Ve böylece sömürü çarkları dönsün diye öldürülen binlerce işçimizin, gencimizin, aydınımızın neden ve kimler tarafından öldürüldüğünün üzerine büyük bir perde asılmış oluyor.

Basında, radyoda, televizyonda, türeyen yüzlerce Göbbels, Hitlervari propagandanın kırk yıllık ustaları gibi yazıyor, çiziyor, konuşuyor ama gerçekte hiçbir şey söylemiyor. Koskocaman laf salatalarının içinde incir çekirdeğini bile dolduracak bir düşünce kırıntısı bir tahlil ve gerçek bulunmuyor. Ve gericilik böylece bir taşla birkaç kuş birden vurmaya çalışıyor. Birincisi, bu demagojik kampanya ile bugünkü baskı ve zulüm meşrulaştırılıyor; işçilerin, emekçilerin ve devrimci güçlerin ezilmesi için kamuoyu oluşturuluyor. İkincisi yeni zulüm ve baskı tedbirleri için zemin hazırlanıyor. Üçüncüsü, düzenin çözemediği ve çözemeyeceği tüm sorunları halkın dikkatlerinden uzaklaştırıyor. Burjuvazinin pilinin bittiğini gösteren tüm ekonomik, sosyal ve siyasal sorunların üzeri böylece örtülüyor. MHP gibi burjuvazinin eli kanlı sivil örgütü aklanıyor. Fatsa efsaneleri yaratılabiliyor vb. vb.

Ve çark işliyor: Teror tırmanıyor, öyleyse gelsin daha sıkı baskı yasaları... Anarşi azıtıyor, öyleyse daha daha sıkı bir yönetim gerekli... Terör durmuyor, özgürlüklerin kırıntıları da yok edilmeli... Ve her şey sırasıyla yerine getirilmeli. İşçi hakları kısıtlanmalı, örgütlenme özgürlüğü, basın özgürlüğü ayaklar altına alınmalı, açlığa terk edilen, tüm ekonomik hakları ellerinden alınan kitlelerin sesleri de kesilmeli!

Gericiliğin bu demagojik saldırısını can—ü gönülden destekleyen ve aynı yöntemi uygulayan çeşitli renkten revizyonistlerin kervanına ne yazık ki birçok aydın, liberal diye bilinen yazar da katılıyor. İki odaklı terör açıklamaları, hayali düşmanlar, içi boşaltılmış kavramlar bunlar tarafından da benimseniyor. Ve tekelci sermayenin senaryosunu yazdığı oyuna birkaç figüran daha katılıyor.

Eski bir MHP'li işledikleri cinayetleri itiraf etti

İsa Armağan ve Mustafa Pehlivanoğlu adlı MHP'li faşistlerin kaçırılması olayı MHP ve Kontr-gerillanın koordineli çalışmasının yeni bir kanıtını oluştururken, eski bir MHP militanı, bütün emirleri Türkeş'ten aldıklarını ve Türkeş'in başkanlığında ÜGD'li katillerin katliam planlarını hazırladıklarını itiraf eden ÜGD Hukuk Masası Başkanı Ali Yurtaslan adlı faşist, bu kurumların iç içe çalışmaları hakkında yeni bazı açıklamalarda bulundu ve günlük gazetelerde bu "davadan dönme" faşistin itirafları yayınlandı.

Ali Yurtaslan adlı faşist eskisi, itiraflarında ETKO'nun MHP tarafından idare edildiğini, MHP'nin Bulgaristan'dan silah kaçakçılığı yaptığını, bütün cinayetleri MHP'nin ve ÜGD'nin emirleri üzerine işlediklerini, işçi, emekçi ve devrimcilerin katledilmesinde kullanılan silahları orduya ait silah depolarında bulunan silahlarla değiştirdiklerini belirtmektedir. ÜGD Hukuk Masası Başkanı'nın itirafları arasında cezaevinden kaçırılan faşistlerin ÜGD Genel Merkezine götürüldükleri de yer almaktadır. Ali Yurtaslan'ın yaptığı açıklamalara göre İsa Armağan ve Mustafa Pehlivanoğlu adlı faşist katillerin gideceği yerler arasında "en sağlamı" MHP Genel Merkezidir. Çünkü Başbuğ orada "gadre uğramış" bu "dava ardaşlarını" beklemektedir. Ali Yurtaslan, faşist cinayet çetelerinin elinde halka ölüm kusan silahların saklanması için en emin yerin MHP Genel Merkezi olduğunu da söylemektedir. Yine Ankara Bahçelievler'de öldürlen 7 TİP taraftarının Türkeş'in emri üzerine "bölgeyi emniyetli hale getirmek" amacıyla öldürüldüğünü de sözlerine eklemektedir.

Ali Yurtaslan'ın itirafları MHP'nin bilinen devlet kurumları ile nasıl iç içe çalıştığı MHP'li faşist katillerin sırtlarını kime dayayarak cinayet işledikleri hakkında da bir fikir vermektedir.

BÜTÜN KİTLE ÖRGÜTLERİ DAHA ÖNCEDEN KAPATILMIŞTI

Disk kapatılamaz

- Hesaplar tutmayacaktır. Elbette işçiler DİSK'e sahip çıkacaktır. 300 bin işçinin örgütlü olduğu DİSK ortadan kaldırılamaz.
- Burjuvazi geçmişte de DİSK'i kapatmayı amaçlamıştı. Ama DİSK'e ve Türk-İş'e üye işçiler 15-16 Haziran direnişi ile burjuvazinin bu oyununu bozdu

işçi sınıfı DİSK'e sahip çıkacaktır.

İstanbul Bakırköy Cumhuriyet Savcılığı geçtiğimiz hafta içinde Bakırköy İş Mahkemesine dava açarak Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonunun (DİSK) kapatılmasını istemiştir.

Savcı dava dilekçesinde DİSK'in "ihtilalci sendikacılık metodlarını benimsediğini, bunun için kapatılması gerektiğini" iddia etmiştir.

Şimdi işçi haklarını ve işçi örgütlerini savunuyor gözüken birtakım çevreler bu olaydan sadece Bakırköy cumhuriyet savcısını sorumlu tutacaklar, kapatma isteğini bir savcının "marifetliliğine" bağlayacaklardır. Hatta savının iktidara yaranmak için böyle bir girişimde bulunduğundan bahsetmeye başlayacaklardır. Ama bu girişim, Bakırköy savcısının değil, egemen sınıfların bir girişimidir. Savcı ise bunun başlangıcını yapmıştır.

Bilindiği gibi egemen sınıflar öteden beri işçi ve emekçilerin bugüne kadar kazandığı birtakım hakları bütünüyle yok etmek, ülkeyi dikensiz bir gül bahçesi haline getirmek için yoğun bir çaba göstermektedirler. 1978'in sonundan başlayarak bugüne kadar birçok kitle örgütü kapatılmış, öğrenci, gençlik örgütlerinin, memur ve öğretmen örgütlerinin kapısına kilit asmışlar, kitle örgütleri yöneticileri hakkında soruşturmalar açmışlardır. En büyük öğretmen örgütü TÖB-DER'i daha bu yıl başında kapatmışlardır.

Egemen sınıflar ve onların çeşitli baskı unsurları gençlik ve memurlardan sonra işçi haklarına el uzatmayı hedefliyorlardı. Bunun için daha işin başında sendika ağalarının da yardımı ile işçi sınıfının kazanılmış haklarına el atmaya başladılar. İşçilerin toplandığı merkezler olan sendikaları bütünüyle ortadan kaldırmak, onları fiiliyatta işlevsiz bırakmak için yoğun bir çabanın içine girdiler. Önce Toplumsal Anlaşma tezgahlandı. Arkasından Eşel—Mobil Sistemi, Sendikalar Yasasının değiştirilmesi geldi. Toplusözleşmeler Koordinasyon Kurulu ile toplusözleşme hakkını fiilen ortadan kaldırma planlandı. Her işkolunda tek sendika projesinin propagandası yapılmaya, bazı yerlerde bu proje fiilen hayata geçirilmeye başlandı. Bütün bunlar olurken burjuva basın yayın organları DİSK'in kapatılması gerektiği yönünde yoğun ve sinsi bir propaganda sürdürdüler. İşçi eylemlerinin yükseldiği her dönemde, gerici basın DİSK'i hedef olarak gösterdi. Son zamanlarda yüksek tirajlı bir İstanbul gazetesi "anarşinin işçi grevlerini unutturduğundan", yakınarak, "asıl işçi grevlerinin ekonomiyi çökerttiğini" yazdı ve dikkatlerin işçilerin örgütlendiği merkezlere yönelmesi gerektiğinden söz etti.

Bütün bu gelişmeleri DİSK'in kapatılması için Bakırköy İş Mahkemesine açılan dava izledi. Dava dilekçesini de Bakırköy Cumhuriyet Savcısı verdi.

Aslında DİSK'i kapatma veya fiilen ortadan kaldırma girişimi yeni değildir. Geçmişte de egemen sınıflar 274-275 sayılı Sendikalar ve Grevler Yasasını değiştirerek DİSK'i fiilen ortadan kaldırmak istemişlerdi. Ama DİSK'e ve Türk—İş'e bağlı işçiler şanlı 15-16 Haziran direnişi ile burjuvaziye ve Demirel iktidarına geri adım attırmışlar, kazanılmış haklarını korumuşlardı.

Egemen sınıfların şimdi de ilk etapta DİSK'i hedef seçmeleri, bu konfederasyonda örgütlenmiş işçilerin daha bilinçli ve daha büyük bir devrimci potansiyel taşıyor olmalarındandır. Komprador burjuvazi bu yolla, işçileri sendikal örgütten yoksun bırakmak, işçiler ve emekçiler üzerindeki sömürü ve baskıyı daha da artırmak istemektedirler. Bu yolla işçileri daha kolay ezmek, grevleri ve her türden mücadeleyi durdurmak istemektedirler.

Bunlar burjuvazinin, emperyalistlerin, onların siyasal iktidarlarının hesaplarıdır. Ama hesaplar tutmayacaktır. İşçiler örgütlenlerine sahip çıkacaklardır. Devrimciler, demokratlar ve bütün emekçiler DİSK içinde örgütlenmiş işçileri yalnız bırakmayacaklardır. Türk-İş içinde örgütlenmiş işçiler, DİSK te örgütlenmiş sınıf kardeşlerine destek olacaklardır. 300 bin işçinin örgütlendiği DİSK kapatılamayacaktır.

Çünkü reformist ve revizyonist sendika ağalarının varlığına karşın, DİSK her şeyden ve hepsinden önce işçi sınıfının sendikal bir örgütüdür.

Nazlı Ilıcak'ın özlemleri

Tercüman yazarı Nazlı Ilıcak'ın geçmişe duyduğu özlemler sınır tanımıyor. Nazlı Ilıcak, geçenlerde yazdığı bir yazıda Demirel hükümetine, Fatih Sultan Mehmet'i örnek olarak sunuyor ve onun yaptığı gibi (demokrasi sınırları içinde kalarak (!) hareket ederek "ülkede sükuneti sağlamalarını" istiyordu. Nazlı Ilıcak'ın önerisi, saltanatı için kardeşlerini de katleden Fatih'in ünlü "Kanunnamesi"nin hükümetçe örnek alınmasıydı. O, hükümetten ve egemen sınıflardan, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin "hakkından gelmek" için "Fatih Kanunnamesini" yürürlüğe koymasını istiyordu.

Bayan Ilıcak, aradan kısa bir süre geçtikten sonra bu kez de 12 Mart'ın ünlü paşalarına ve onların yaptıklarına duyduğu özlemi dile getirmiş. Şöyle diyor:

"Türkiye Cumhuriyeti korumaya ve kollanmaya bugün her zamankinden fazla muhtaçtır. Yetkililer vazifelerini hakkıyla yerine getiriyorlar mı? Faşist karalamaları, işkence iddiaları, güvenlik kuvvetleri aleyhine oluşturulan kampanya gayeye ulaşmış, önemli mevkilerdeki bazı şahısları ürkek ve çekingen bir tutuma sürüklemiştir. Nerede o 1971'lerin Faik Türün Paşası, Ali Elverdi Paşası, Nerede o Yarbay Cihangir Erdeniz, Albay Naci Gür, Binbaşı Yaşar Değerli?"

Nazlı Ilıcak'ın "nerede" diye aradığı "Paşalar" ne yapmıştı? Ilıcak'ın hayran kaldığı "meziyetleri" nelerdi? Bunları bilmeyen kimse yoktur sanırız. Ilıcak'ın Türün paşası, 12 Mart'ın karanlık günlerinde zindanlara doldurulan devrimcilere, işçi ve emekçilere işkence yaptığını övüne övüne Hürriyet gazetesi muhabirine anlatmıştı. Ali Elverdi ipe çekilen gencecik insanların sehpada sallananışını ağzında sigara, ayaklarını üst üste atarak seyretmişti. İdam için kalem kırmıştı. Yaşar Değerli, Naci Gür gibileri anti-faşist yurtsever devrimcilerin işkenceye çekilmesinde, öldürülmesinde, onlarca yıllık cezaya çarptılımsanında rol oynamışlardı. Cihangir Erdeniz, Hüseyin Cevahir'i öldürecek kadar "keskin nişancı" olarak övünürdü.

İşte Nazlı Ilıcak'ın özlemini çektiği Paşalar bunlardır. Ilıcak, "şimdi yenilerini arıyorum" demektedir. Ve "nerede" diye çığlık atmaktadır.

Nazlı Ilıcak bu özlemlerine yakında yenisini ekler ve köşesinde Yavuz Sultan Selim'in Osmanlı İmparatorluğunu güçlü kılmak için "cesur bir biçimde" 40 bin Şii'yi kılıçtan geçirdiğini, bugün de benzer şeylerin yapılması gerektiğini önerirse şaşmamak gerekir. Biz kendi payımıza bayan Ilıcak'ın özlemlerine şaşmıyoruz. Öyle ya kimileri Hitler'i, Mussolini'yi özler, onların yöntemlerine övgü düzer, kimileri de eşit ve özgür yaşamaya.

TUTUKLU AİLELERİ DAVUTPAŞA CEZAEVİ ÖNÜNDE TRAFİĞİ KESEREK PROTESTO YÜRÜYÜŞÜ YAPTI

Davutpaşa Askeri Cezaevinde bulunan tutukluların annelerinden oluşan bir grup, 29 Temmuzda cezaevine yakınlarını ziyaret için gidenlerin cezaevi önünde gelişen olaylar üzerine gözaltına alınan tutuklu yakınlarının serbest bırakılmalarını istediler.

Tutuklu annelerinin anlattıklarına göre cezaevi önünde olaylar şöyle gelişti:

Davutpaşa Cezaevinde bulunan devrimci tutuklular 29 Temmuz tarihinde dışarıdan gelen yiyeceklerin içeri alınmaması, suların akıtılmaması, havalandırılmaya çıkarılmayışlarını, cezaevinde doktorun olmayışını ve bazı diğer taleplerinin yerine getirilmeyişini protesto etmek amacıyla görüşe çıkmadılar. Direnişe İGD'liler dışında cezaevindeki bütün devrimci tutuklular katıldı.

Sık sık slogan atan mahkumların "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" dedikleri dışarıda bulunan yakınlarınca duyuldu. Bunun üzerine tutuklu aileleri de cezaevi önünde aynı sloganları haykırdılar. Cezaevi binbaşısının "içerideki tutukluların ne yapmak istedikleriyle" ilgili açıklamaları sürerken bir tutuklunun anasına küfür etmesi üzerine görüşçüler binbaşıyı yuhaladılar. Görüşçülerin aralarında bir temsilci seçilerek tutuklularla görüştürülmesi isteği binbaşı tarafından kabul edilmedi. İçerie birkaç ihtiyar görüşçü alındı, ancak onlar da tutuklularla görüştürülmedi.

Bu arada İGD'liler görüşlerine devam ediyordu. Binbaşı İGD'lilerin ailelerinin dışında herkesin gitmesini, dağılmamaları halinde ateş açacağını söylemesine üzerine tutuklu ailelerinin aç da gör tepkisiyle karşılaştı, ve ailelerin hiçbiri dağılmadı. Bu arada İGD'lileri ziyarete gelen Savaş Yolu dergisinin muhabiri tutuklu ailelerince kovalandı.

Bu gelişmeler üzerine tutuklu aileleri yolu trafiğe kapayarak Topkası istikametinde yürüyüşe geçtiler. Polisin kitleyi dağıtma ve bir devrimciyi gözaltına alma girişimi direnerek geri püskürtüldü. Tutuklu ailelerinin tekrar yürüyüşe geçmeleri ile polis takviye alarak yürüyüşe engel olmaya çalıştı, fakat kitle bir kilometre süren protesto yürüyüşüne devam etti.

Dört ekip arabası ile gelen polis, jandarmayla birlikte halka saldırdı, dipçikledi ve yerlerde sürükledi. Tutuklu ailelerinden yedisi kadın olmak üzere 15 kişi gözaltına alındı.

Bilindiği gibi 24 Haziran günü de aynı taleplerle direnişe geçen devrimci tutukluların aileleri görüş günü direnişe geçmişler, cezaevi önündeki yolu trafiğe kapayarak "Kahrolsun Faşizm" diyerek haykırmışlardı. Olay yerine gelen polis, çok sayıda kişiyi tartaklamış bazı ana - babaları gözaltına almıştı.

Yazıişleri Müdürümüz hâlâ tutuklu

27 Haziran tarihinde tutuklanan Rıza Yücetürk bir ayı aşkın süredir askeri cezaevinde bulunuyor.

27 Haziran 1980 günü İstanbul Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi tarafından tutuklanan yazıişleri müdürümüz Rıza Yücetürk hâlâ tutuklu bulunmaktadır. Askeri Cezaevinde kalmakta olan Rıza Yücetürk'ün avukatlarının çeşitli tarihlerde tutuklama kararına yaptıkları itiraz askeri mahkeme tarafından cevaplandırılmamıştır.

TCK'nın 155, 159, 311 ve 312. maddelerini ihlal ettiği gerekçesiyle tutuklanan yazıişleri müdürümüz hakkında karar veren askeri mahkeme dışında bugüne kadar başka bir mahkemeye de çıkarılmamıştır.

Yazıişleri müdürümüzün bir ayı geçkin süredir tutuklu bulunmasının hiçbir yasal dayanağı bulunmamaktadır. Bilindiği gibi basın kanununda geçen yıl yapılan bazı değişikliklerle yazıişleri müdürleri için hapis cezası uygulaması kaldırılmıştır. Yayın organlarında çıkan yazılarda suç unsuru bulunsa bile yasa, yazıişleri müdürlerine ancak para cezası verilebileceğini açık bir biçimde belirtmektedir.

Üstelik yazıişleri müdürümüz Rıza Yücetürk'ün Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi tarafından tutuklanması da yasal bir uygulama değildir. Basın davalarına askeri mahkemelerin bakamayacağı onlarca kez karara bağlanmıştır. Bundan önce ortaya çıkan çeşitli uygulamalarda konu Yargıtay ve Uyuşmazlık Mahkemeleri tarafından birçok kez ele alınmış ve askeri mahkemelerin basın davalarına bakamayacağı ve hatta sivil kişileri yargılayamayacağı şeklinde kararlar almışlardır.

Üstelik basın davalarının sıkıyönetimin ilan gerekçesiyle de bir ilgisi bulunmamaktadır. Hele sözkonusu davanın ve davayla ilgili askeri savcının iddiaları tümüyle sıkıyönetimin kapsamı dışında kalmaktadır.

Ayrıca yazıişleri müdürümüzün soruşturma ve yargılama safhasında tutuklanması da Türkiye'deki yargı geleneklerine aykırıdır. Tutuklama ancak delillerin yok edilebileceği hallerde uygulanan bir önlemdir. Oysa delil diye ortaya konan ÖZGÜRLÜK gazetesinin binlerce nüshası ortadadır.

Kısacası yazıişleri müdürümüzün tutuklu bulunması hangi yönden bakılırsa bakılsın yasal bir uygulama değildir.

Model tartışmaları ya da kırk katır mı, kırk satır mı?

"Latin Amerika modeli"ne sözde karşı çıkan CHP ve Ecevit, "Latin Amerika modeli"nin Kolombiya tipini savunma konumunda yer almaktadır.

Egemen sınıfların çözümsüzlüğü arttıkça ve halkın düzene karşı tepkisi yükseldikçe, düzenin her türden sözcüleri ve bekçileri siyasi rejim için "model" tartışmalarına hız verirler. Yeni siyasi "model"ler ortalığı kaplar. Bu bütün bir Cumhuriyet tarihi boyunca böyle olmuştur, bugün de böyle olmaktadır. Üstelik bugün kapitalizmin krizi ve egemen sınıfların çözümsüzlüğü daha derin olduğu için, mevcut siyasi rejimi güçlendirmek için ortaya atılan modeller daha da çeşitlenmiştir ve tartışmalar —ve bununla birlikte hazırlıklar— daha da yoğunlaşmıştır.

Dün Kore modeli, Brezilya modeli, Bolivya modeli, bir bütün olarak Latin Amerika modeli tartışılıyordu. İran Şahının ülkesini nasıl kalkındırdığı anlatılıp duruluyordu. Günlük gazetelerin köşe yazarlarından bir kısım siyasi parti sözcülerine kadar bütün gericiler, Türkiye'nin ancak Brezilya'nın yolunu izleyerek ekonomik kalkınmasını gerçekleştirebileceğini ve siyasal istikrarı sağlayabileceğini söylüyorlardı. Bugün de bu tartışmalar sona ermiş değildir. Tersine bir kısım yayın organları ve Anayasa değişikliği savunucuları Latin Amerika modelinin savunuculuğunu daha hararetli olarak sürdürmektedirler. Özellikle Tercüman gazetesinin, bu sütunlarda zaman zaman ismi geçen yazarları "devlet mi, demokrasi mi?" sorusu ile ve açıktan dile getirdikleri görüşleri ile geriye kalmış ve bir anlamda işlemez hale getirilmiş mevcut hakların da bütünüyle ortadan kaldırılmasını savunmakta, sütunlarında sürekli olarak bu teraneyi işlemektedirler. Hatta onların bir kısmı niyetlerini bazen o kadar açıktan dile getirmektedirler ki, Fatih Kanunnamesinin "demokratikleştirilerek" uygulanmasını istemektedirler. Aslında bunlar sadece Tercüman yazarlarının ve diğer bir kısım gericinin görüşü değildir elbette. Onlar emperyalistlerin, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının niyetlerinin ve siyasetlerinin tercümanlığını yapmaktadırlar.

Bugün Türkiye'deki siyasal rejimin bazı nicel ayrılıklar taşısa bile Latin Amerika ülkelerinden, Bolivya'dan, Kore'den ne gibi bir farkı olduğu tartışmasını bir yana bırakıyoruz. Yalnız şu kadarını söylemeliyiz ki, bugün Türkiye'de örneğin Bolivya modeli, örneğin Güney Kore modeli uygulansa hükümetteki bir biçim farkından ve parlamentonun işlevini şu veya bu biçimde yerine getirip getirmemesi açısından ne değiştirecektir? Ülkede yeni bir durum mu ortaya çıkacaktır, insanlar kurşuna dizilecek, katliamlar mı düzenlecektir? Bir "küçük partinin eli kanlı çeteleri ile devlet güçleri" ortaklaşa mı çalışacaktır, işçi sendikalarını bu güçler birlikte mi basacaktır? Toplu operasyonlar mı düzenlenecektir? Bu soruların cevabını almak için Türkiye'nin "manzarı-i umumiyesi"ne şöyle bir bakmak yeter de artar bile.

Ama onlar, bütün bunlarla Türkiye halkına gözdağı vermek, aydınları sindirmek, baskı ve terörü daha da yoğunlaştırmak için zemin hazırlamak istemekte ve "gerektiğinde" sık sık bahsettikleri modelleri de uygulamayı amaçlamaktadırlar.

Bu tartışmalar ve yürütülen uygulamalar karşısında reformist CHP'nin ve Ecevit'in tavrı ve yeri nedir? Geçmişte bazı tartışmalara bakarsak, Ecevit'in Demirel hükümetinin aldığı ekonomik tedbirleri "Latin Amerika modeli" olarak nitelendirdiğini ve Demirel'in "Türkiye'ye faşizm getirme gayreti içinde bulunduğunu" söylediğini hatırlarız. Ecevit ve CHP sözcüleri bu yöndeki nitelendirmelerini bugün de sürdürmektedirler. Peki bunun karşısında CHP ne önermekte, hangi politikayı savunmaktadır? Buraya bir nokta koyalım ve yabancı bir gazetenin Türkiye ile ilgili bir yayınından söz edelim.

Fransa'da İngilizce olarak yayınlanan International Herald Tribune gazetesinde geçtiğimiz hafta içinde Türkiye ile ilgili olarak çıkan bir yorum yazısında 'Türkiye'deki muhtemel bir ordu müdahalesinin geri tepeceği' üzerinde durulduktan sonra ülkemiz için "Kolombiya modeli" önerilmektedir.

Bilindiği gibi Kolombiya bir Latin Amerika ülkesidir ve ABD emperyalizminin hegemonyası altındadır. Beylik deyimiyle Kolombiya'da da, Ecevit'in çok sık sözünü ettiği "Latin Amerika modeli" uygulanmaktadır. Ama kastedilenden daha değişik bir biçimde... Kolombiya'da Muhafazakârlar ve Liberaller olarak bilinen iki büyük parti "Ulusal Cephe" oluşturmuşlardır. Bunlar devlet başkanlığını ve yönetimi nöbetleşe üstlenmekte ve her alanda işbirliği yapmaktadırlar. Bu temel üzerinde bu iki büyük parti, ABD emperyalistlerinin de katılması ile resmen bir anlaşma imzalamışlardır.

"Modellik" açısından Kolombiya'nın diğer Latin Amerika ülkelerinden bir farkı yoktur. Kolombiya'da da baskı, vahşet, sömürü, soygun, mevcut hakların bütünüyle ortadan kaldırılması ve kitlelerin devrim istekleri, mücadele atbaşı gitmektedir.

Yukarıda yeni "model" tartışmaları içinde CHP'nin ve Ecevit'in yerinin ne olduğunu sormuştuk. İşte sorunun cevabı buradadır. CHP mevcut düzeni ve siyasal rejimi bütünüyle —bazı küçük restorasyonlarla— savunmaktadır. Son 22 aylık iktidarı bunu pratik olarak da göstermiştir. CHP, dün bugün Demirel iktidarının uyguladığı ekonomik politikayı uygulamış, aynı tipte siyasal hazırlıklar içine girmiştir. Hatta muhalefette iken bile faşizmi güçlendiren tutumunu sürdürmüştür ve halen de sürdürmektedir. Bunun en son örneği Ecevit'in gerçekleşmesi için uğruna çaba harcadığı "geniş tabanlı onarım hükümeti" projesidir, AP—CHP hükümetidir. Bu da başka bir anlamda Kolombiya modeline tekabül etmektedir. Yani CHP ve Ecevit, "model" tartışmaları içinde, "Latin Amerika modeli"nin Kolombiya tipini savunma konumunda yer almaktadır.

Tam da kırk satır mı, kırk katır mı hikayesi. CHP ve Ecevit, satıra karşı katırı savunmaktadır. Ama satırın da katırın da hedefi Türkiye halkıdır. Türkiye halkının bağımsızlık ve demokrasi özlemleridir.

Evdeki hesap çarşıya uyacak mıdır? Bunu hep beraber göreceğiz. Bugün çarşı düne göre daha örgütlü hale gelmekte ve daha da hareketlenmektedir. Evde yapılan hesapların çarşıda sökmeyeceği ortaya çıkmaktadır.

Evde model tartışmaları yapanlar, İran halkının elinden kurtulup "Azrailin" elinde ölen Şah için trajik ölüm tefrikaları yazanlar, faşizmin, siyasi modellerin arkasından yok oluş hikayeleri yazmaya fırsat bulabilecekler midir acaba?

ECEVİT'İN DEMECİ VE 5 YASA TASARISININ 'DEMOKRATİKLİĞİ'

"Birinci kategoride demokrasi ile bağdaşabilen yasa tasarıları yer almaktadır. (...) Demokrasi ile bağdaşabilir nitelikte tasarılara CHP hiçbir zaman güçlük çıkarmamıştır. Örneğin bu yıl başında mecliste görüşülen yasalar CHP tarafından hazırlanmış ve CHP'nin muhalefetteki desteği ile çıkarılmıştır. Şimdi çıkarılmak istenen yasalar arasında da demokrasiyi zedelemeyecek nitelikte olanlar vardır. Bunlar da CHP hükümetince hazırlanmıştır, ya da CHP'nin desteği ile komisyonlarda görüşülüp meclis gündemine girmiştir. (...) Ben şu aşamada, o yasaların meclislerden bir an önce çıkmasında bir sakınca görmüyorum."

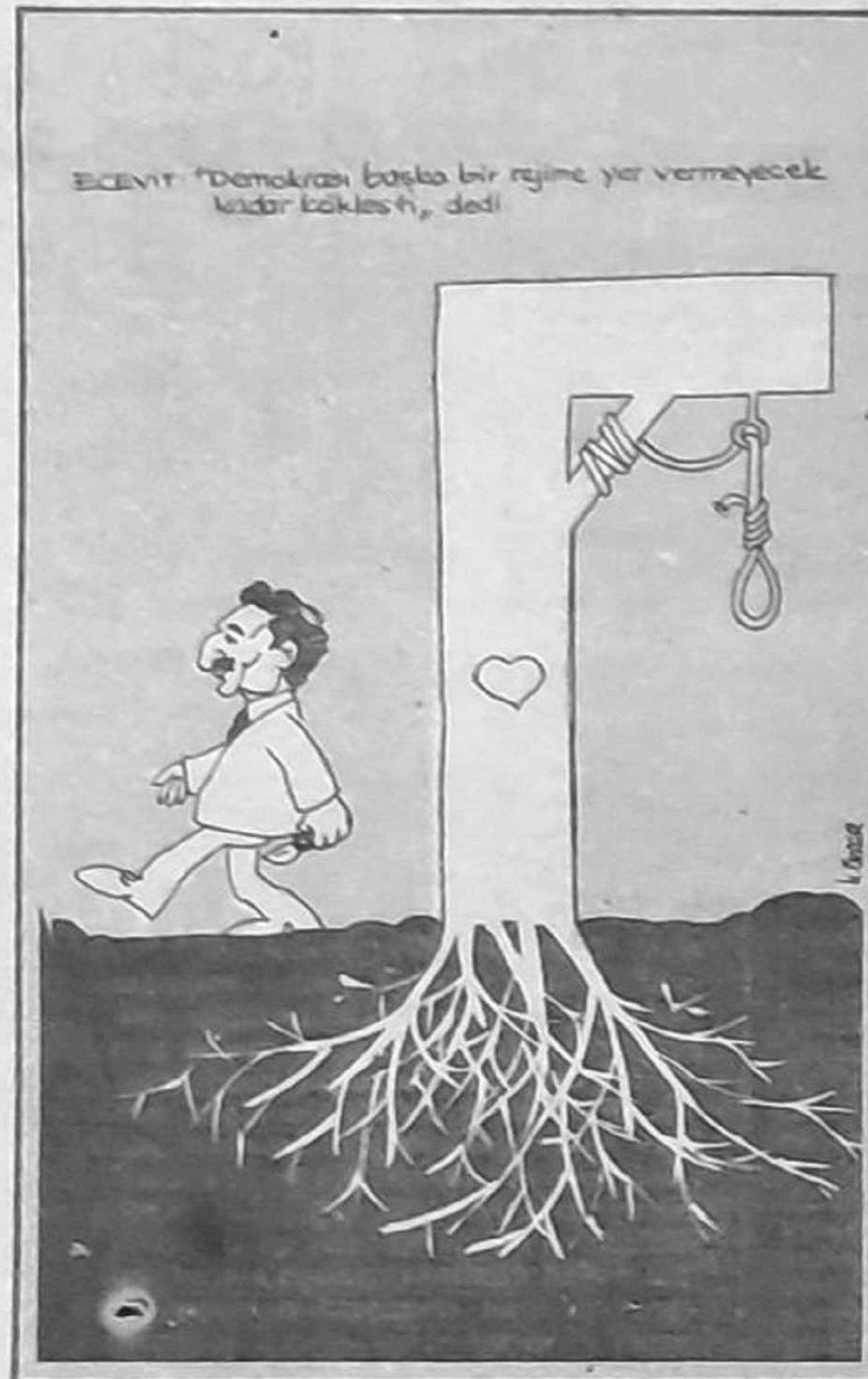
Yandaki satırlar Çağlayangil—Demirel—Ecevit görüşmesinden sonra, B. Ecevit'in yaptığı basın toplantısındaki konuşmasından alınmıştır.

Ecevit'in "meclislerden bir an önce çıkmasında sakınca görmediği" yasalar, Çağlayangil'in yemeğinde Demirel ile Ecevit'in üzerinde "mutabakat" sağladıkları beş yasa tasarısıdır. Ecevit'in "yıl başında meclislerde görüşüldü" dediği yasa tasarıları da emekçi halkın kazanılmış bütün haklarını fiilen yok eden ve bugün Cumhuriyet Senatosu gündeminde bulunan Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısıdır.

Gerçekten de Ecevit'in sözünü ettiği Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısı ne kadar demokratikse, yakında parlamentoda ivedilikle görüşülecek olan yasa tasarısı da o kadar demokratiktir. Bu yasa tasarısının içeriğine yakından bakıldığında bu durum daha açık bir biçimde görülür.

AP ve MHP gibi faşist partiler bu yasa tasarılarının ve Devlet Güvenlik Mahkemeleri, Olağanüstü Hal Yasa Tasarılarının bir an önce çıkarılması için yoğun bir gayret gösteriyor. CHP ve Ecevit ise, bunları "demokratik olanlar" ve "demokratik olmayanlar" olarak ikiye ayırarak "demokratik olanların" kısa bir zaman içinde çıkarılmasını istiyor ve bunun için AP ile işbirliği yapacağını resmen açıklıyor. Bunun için Cumhurbaşkanlığı köşkünde (bir habere göre silahların gölgesinde) AP ile "mutabakat belgesi" imzalıyor. Ecevit'in "demokratik olmayan" yasa tasarıları karşısındaki tutumunun nedenini ve tavrının anlamını ayrıca ele almalıyız.

Geniş işçi ve emekçi kitleleri şunu artık iyice kavramıştır: Ecevit'in "demokratik" olarak nitelendirdiği her olgu anti-demokratiktir. Tıpkı bakanların "zam yok" demeçlerinin "yakında zam yapacağız" anlamına geldiğinin bilinmesi gibi... Ecevit, 1978 Aralık ayında sıkıyönetim ilan ederken, bunu "faşizme karşı" olarak, "demokratik" olarak göstermiş, Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısını meclislere sevkederken, onları "demokratik" olarak nitelendirmişti. Beş yeni yasa tasarısı için de aynı durum geçerlidir. Reformistler bir yasa tasarısı, bir uygulama için "demokratik" sıfatını kullanıyorlarsa bilinmelidir ki, orada faşizmin güçlendirilmesi için yeni bir hazırlık ve buna reformizmin katılması, koltuk değnekliği rolü vardır. Hayat bunu bugüne kadar defalarca doğrulamıştır, bugün de doğrulamaya devam etmektedir.

CHP ve DGM'ler

Gazeteler, Çağlayangil—Demirel —Ecevit görüşmesinde, "iki liderin" Devlet Güvenlik Mahkemeleri ve Olağanüstü Hal Yasa Tasarılarında görüş birliğine varamadıklarını yazdı.

Arkasından da Ecevit bir basın toplantısı düzenledi. Biz de bu basın toplantısı ile Ecevit'in neden Devlet Güvenlik Mahkemeleri ve Olağanüstü Hal Yasa Tasarılarına karşı olduğunu öğrenmiş olduk. Bunu Ecevit'ten dinleyelim:

"DGM yasasına göre hükümetin hakim atamaları yapması gerekir. Hükümetin ne kadar partizanca atamalar yaptığı ortada. Bu yetkiyi böyle bir hükümetin eline vermemiz bizden beklenemez. Ancak bir gereksinme kesinlikle vardır. Bu konuda bir yasa tasarısı hazırladık. Bu tasarı siyasal eylem niteliğindeki suçlara bakacak mahkemeleri belirlemeyi ve bu mahkemelerin çok hızlı ve güvenli bir biçimde çalışmasını öngörüyordu. Yani DGM'lerden beklenen amacı tümü ile karşılayacak."

Olağanüstü Hal Yasa Tasarısı hakkında da hemen hemen aynı sözler, aynı tip itirazlar.

Şimdi Ecevit'in ve CHP'nin iki yasa tasarısına neden karşı çıktığı anlaşıldı mı? Demek ki mesele isim meselesi ve iktidarda hangi hükümetin olacağı. Veya AP iktidarının "partizanca atamalara" son vermesi ve bu konuda CHP'ye güvence vermesi.

Eğer DGM'lerin adı "İhtisas Mahkemeleri"ne dönüşse ve hükümet CHP'ye partizanca atamalar yapmayacağı konusunda güvence verse, CHP her iki tasarıya da "evet" diyecek.

Aslında CHP'nin parlamentoda bu iki yasa tasarısına yukarıdaki gerekçelerle bugün için "hayır" demesi bir şeyi değiştirmiyor. Çünkü o bugünkü fiili durumu bütünüyle onaylıyor.

Devlet Güvenlik Mahkemeleri ve Olağanüstü Hal Yasa Tasarıları yasallaşsa halk açısından ne gibi bir farklılık olacaktır? Bunların mevcut fiili durumu hukukileştirmekten başka ne gibi bir işlevi olacaktır?

Beş yasa tasarı ne getiriyor?

Meşhut suçların Muhakeme Usulü Kanununda Değişiklik Öngören Tasarı : Bu tasarının yasallaşması durumunda duvarlara yazı yazanlar, afiş asanlar suçüstü hükümlerine göre yargılanacaklardır. Bunlara karşı "güvenlik kuvvetleri" silah kullanabileceklerdir. Yani bugünkü uygulama hukukileşecektir.

1402 Sayılı Sıkıyönetim Yasasında Değişiklik Öngören Tasarı : Bu tasarı ile sıkıyönetim komutanlarının yetkileri artırılmakta, sıkıyönetim mahkemelerinin kapsamına giren suçlar genişletilmektedir.

Türk Ceza Kanununda Değişiklik Öngören Tasarı: Bu tasarı ile TCK'nın 236. maddesinde yapılan bir değişiklikle kamu görevlilerinin direnişe geçmesi halinde cezaları artırılmakta, 312. maddesindeki kanunun cürüm saydığı fiilleri övenlerin ve 311. maddesindeki suç işlenmesini tahrik etme (esas olarak ilerici, devrimci basına yönelik) cezaları artırılmaktadır.

Ceza Muhakemeleri Usulü Kanununda Değişiklik Öngören Tasarı : Bu tasarı ile yargılamalar hızlandırılmakta, yargılama süresi kısaltılmaktadır.

Nakdi Tazminat Tasarısı : Görevi başında ölen kamu görevlilerinin ailelerine aylık bağlanmasını öngörmektedir.

KARAMÜRSEL MENSUCAT İŞÇİLERİ

''BİZİM BAYRAMIMIZ 1 MAYIS'TIR. 24 TEMMUZ İŞVERENLERİN LOKAVT HAKKINI KAZANDIKLARI GÜNDÜR''

Muhabirlerimiz grevdeki Karamürsel Mensucat Fabrikası işçileriyle konuştular.

108 işçi çalıştığı, 86 işçinin grevde olduğu DİSK'e bağlı Tekstil-İş Sendikasının yetkili bulunduğu işyerindeki grevi sürdüren işçilerden Selahattin Arıca sorularımızı şöyle yanıtladı:

Özgürlük : Ne zamandan beri grevdesiniz?

S. A.– 103 gündür grevdeyiz, 25 Mart'da greve çıktık.

Özgürlük : Grev oylaması yapıldı mı?

S.A – Hayır yapılmadı, sendika kararıyla greve gittik.

Özgürlük : Ne kadar ücret alıyorsunuz?

S.A. – Ortalama 3200 lira alıyoruz.

Özgürlük : Daha fazla ücret alan yok mu?

S. A. – Az sayıda işçinin eline 3500 lira geçiyor.

Başka bir işçi alaylı alaylı "Burada kimsenin hakkı yenmiyor, yeni girene de aynı, 25 yıl sonra emekliye ayrılana da aynı ücret ödeniyor'' diyor.

Özgürlük : Ne kadar ücret zammı istiyorsunuz?

S. A.– 300, 300; yani sonuç olarak 1. yılda elimize topu topuna 6000 küsur lira geçecek.

Özgürlük : Başka hangi talepleriniz oldu?

S. A.– Bazı haksızlıklar oluyor. Bir işçiye birden fazla iş veriliyor. İşveren ya da usta tarafından işi bıraktırılıp, başka işlere veriliyor. İstiyoruz ki, işçilere itiraz hakkı tanınsın.

Özgürlük : Fabrikada çalışan kadın işçi var mı?

S. A.– 6 kadın işçi var.

Özgürlük : Onlar ne kadar ücret alıyor?

S. A.– Onlar da aynı ücreti alıyor.

Özgürlük : Ne zamandan beri Tekstil'de örgütlüsünüz?

S. A.– 1964 yılından beri.

Özgürlük : İlk kez mi greve gidiyorsunuz?

S. A.– Evet ilk kez. Bu fabrika 1956 yılında kuruldu ve ilk kez greve gidiyoruz.

Özgürlük : Ne tür baskılarla karşılaşıyorsunuz?

S. A.– Grev yerinde 4 kişiden başka kimse bulunmayacak dediler. Ama biz onların sözlerine kulak asmıyoruz. Nöbetleşe her gün en azından 8 kişi burada bulunuyor. Ziyaretçilerimiz de geliyor. Polis zaman zaman arama yapıyor. Özellikle 1 Mayıs öncesinde aramaları yoğunlaştırdılar. Afişleri kaldırttılar. Pankart asamazsınız dediler.

Özgürlük : Grup sözleşmesi konusunda ne düşünüyorsunuz?

S. A.– İşyeri düzeyinde toplusözleşme yapılmadığı için, bize kimse bir şey sormuyor. Her şey işverenle sendika arasında hallediliyor. 200 diyorlarsa 200, 300 diyorlarsa 300 oluyor.

Ramiz Top adındaki bir işçi söze karışıyor:

''İşveren sendikası bize geçenlerde bir bildiri gönderdi'' diyor. Grevde geçen sürelere ait farkları bize ödemeyeceğini yazıyor.

Grevi bırakmamızı öneriyor. İşveren diyor ki, biz size fazla ücret ödersek Taksif'tekiler de daha fazla isteyecek. Onlarla 200, 200 üzerinden anlaştılar. Bu haksızlık olur''

Konuşmamız sürerken sendikaya telefondan bir haber geliyor: ''Tekstil işkolunda grevde olmayan işyerlerinde, Kemal Türkler'in öldürülmesini protesto etmek amacıyla işçiler direnişe geçti.''

Özgürlük : Yarın 24 Temmuz. Bazıları bugünü ''işçi bayramı'' olarak adlandırıyorlar, siz bu konuda ne diyorsunuz?

R. T.– Biz 24 Temmuz'u tanımıyoruz. Bizim bayramımız 1 Mayıs'tır. 24 Temmuz işçi sınıfının uluslararası mücadele günü olan 1 Mayıs'ın anlamını unutturmak için işverenler tarafından bilinçli olarak öne çıkarılmaktadır.

Sendika grevinizi somut olarak nasıl destekliyor sorumuzu Ramiz Top şöyle yanıtlıyor: ''Sendikamızbize yeterince sahip çıkmıyor. Başkan bir kez grev yerine geldi. 4 ayda 1500 lira aldık. Hiçbir şeye yetmiyor.''

Özgürlük : Nasıl geçiniyorsunuz?

R. T. – İş bulanlar iş buluyor. Bazen inşaata gidiyoruz. Çekirdek satıyoruz. Sağdan buluyoruz, soldan buluyoruz. Sürünüyoruz... 1500 lira sigara paramıza yetmiyor.

Ramiz Top : ''Bir milletvekili ayda 60 bin lira alıyor. Bizim de hiç olmazsa 30 bin lira almamız lazım. Ben de bütün gün çalışıyorum''.

İşyerinden ayrılacağımız sırada Erboy'dan işçiler geldi grev yerine, DİSK'e bağlı tüm sendikalarda direnişe geçildiğini haber verdiler.

Adana Marsa'da faşistler ve sosyal-faşistler işbirliği yaptılar

Adana'da kurulu Marsa Yağ Fabrikasında yetkili sendika durumunda bulunan DİSK Gıda-İş Sendikasının şube kongresi delege seçimlerinde TİP ve Emeğin Birliği sosyal-faşistleri MHP'li faşistlerle işbirliği yaptılar.

430 işçinin çalıştığı işyerinde delege seçimleri 16 Temmuz günü yapıldı. 43 delegenin seçileceği seçimlere iki liste katıldı. Birinci liste devrimcilerin ve demokratların oluşturduğu listeydi. İkinci listede ise bütün gericiler birleştiler. TİP ve Emeğin Birliği'nden sosyal-faşistler niteliklerine uygun olarak MHP'li faşistlerle anlaştılar. TİP'ten 3, Emeğin Birliği'nden 1 ve MHP'den 2 kişinin yer aldığı bir liste yapıldı.

Sosyal-faşistler, MHP'li faşistlerle oluşturdukları birliğin etrafında ne kadar gerici varsa birleştirmeye çalıştılar. Kürt — Türk ayrımcılığını körükleyerek güçlenme yöntemini denediler. Ancak işçiler, kendilerine karşı oluşturulmuş bulunulan bu karşı-devrimci birliği kavradılar ve onları yalnız bıraktılar.

TİP'ten İbrahim Günsiz, Mehmet Sukatan, Murat Cömertler, Emeğin Birliği'nden İbrahim Karahan ve MHP'den Hayrullah Tutuk ile Mahmut Aydın'ın içinde bulunduğu liste 153 oy aldı. Devrimcilerin demokratlarla birlikte oluşturdukları liste ise 204 oy alarak seçimleri kazandı.

Bilecikli Köylüler Bilser İşçileri ile omuz omuza

Bilecikli küçük esnafın ortak sermayesi ile kurulan ama yönetimi Türkiye'nin en büyük komprador sermayedarlarından biri olan Halit Narin'in eline geçen Bilser'de çalışan işçiler Keramik-İş Sendikasında örgütlenmişlerdi. Halit Narin, bunu istemediğinden işçilerin karşısına MİSK'e bağlı ÇİMSER–İŞ çıkarılmış, birçok işçi bu faşist sendikaya üye olmaya zorlanmıştır. Baskıya dayanamayanlar işten ayrılmış, bazısı ise MİSK'e geçmek zorunda kalmıştır.

Patronlar, faşistlere 7-8 bin lira aylık ücret öderken, Bilecik'ten ve Bilecik'e bağlı Pelitözü ve Gülübe köylerinden işçilere düşük ücret ödemişler, bir çoğunu da işten atmışlardır.

İşçilerin, faşist baskılar karşısında birleşerek Keramik-İş'e üye olmaları üzerine, patronlar ile faşist sendika yöneticileri sahte üyelik fişlerini düzenlemişlerse de bu olay anlaşılıp dava konusu olmuştur. Bu arada noter önünde işçilere MHP Bilecik İl Başkanı Galip Cesur ile ÜYD Başkanı Hayati Çetin silah çekerek tehdit etmişler, işçilerin kararlı karşı koyuşu sonucu korkup emniyete kaçmışlardır.

Fabrikadaki 162 işçiden 86'sının Keramik-İş'e kayıtlı olduğunu gören işveren ve faşistler bu kez devrimci bir işçiye saldırarak ağır yaralamışlardır.

Önce 7 işçi fabrikadan gerekçesiz olarak atılmış, bunun üzerine can güvenlikleri olmadığı için fabrika önünde toplanan diğer işçilere bu kez de jandarma saldırmıştır. Daha sonra da hepsi savcılığa getirilmiş ve savcı işçilere ''neden bu komünist sendikaya üye oluyorsunuz'' diye baskı yapmıştır.

Bu olaylar karşısında Çorum ve İstanbul MHP milletvekilleri şehirde vali, emniyet müdürü ve jandarma komutanı ile görüşmüşlerdir. Bu arada sakin bir kent olan Bilecik'te faşist sürüler boy gösterisinde bulunmuşlardır.

Pelitözü köylüleri, yapılan anlaşmaya uymadıkları gerekçesiyle fabrikaya verilen suyu kesmişler, suyun başında bulunan köylülere gece ateş edilmiş, gözdağı verilmek istenmiştir. Köylüler halen suyun başında geceleri nöbet tutmaktadırlar.

Patronlar su kendilerine gerekli olduğu için, köylülere sadece köyden olan işçileri alacağını söylemişler, fakat bunun üzerine tüm köylüler, işten gerekçesiz olarak çıkarılan tüm işçiler işe alındığı takdirde suyu vereceklerini bildirmişlerdir.

Yorum

İşçiler birleşmek ve mücadele etmek istiyor!

Faşist terör alabildiğine artar, işçileri, gençleri, aydınları tüm emekçileri hedef alırken, dahası kitle katliamlarına girişirken, başta DİSK ve TÜRK–İŞ'in sendika ağaları olmak üzere her soydan sendika ağası, işçileri anti-faşist mücadelenin dışında tutmak için büyük çaba harcadılar. DİSK ağaları bunu faşizme karşı mücadele ediyor görünerek (demeçler ve bildirilerle faşist cinayetleri kınayarak) yaparke, TÜRK–İŞ ağaları, faşist terörü hiç görmezden gelerek yaptılar.

K. Türkler'in öldürülmesi karşısında DİSK, "işçileri serbest bırakmış'' bunun üzerine DİSK ve TÜRK–İŞ'e bağlı sendikalara ve bağımsız sendikalara üye 1 milyonu aşkın işçi eyleme geçmiş, iş bırakma, iş yavaşlatma, gösteri vb. eylemlerle işçiler faşizme karşı nefretlerini dile getirerek büyük güçlerini ortaya koymuşlardır. Nitekim Türkler için yapılan cenaze törenine büyük çoğunluğu işçi, 100 bin civarında emekçi katılarak faşizme karşı nefretlerini göstermişlerdir.

İşçilerin böylesine büyük boyutlarda faşizmi, faşist terörü protesto eylemlerine katılması, DİSK ve TÜRK–İŞ'in yöneticilerini de tavır almaya zorlamış, DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk: "Faşizme karşı olmak koşuluyla herkesle eylem birliği'' yapacaklarını açıklamıştır. K. Türkler'in cenazesine katılan TÜRK–İŞ Genel Başkanı İbrahim Denizcier de Baştürk'e :''Faşizmekarşı DİSK'le eylem birliği yapabileceklerini'' söylemiştir. Eğer bu söylenenler, DİSK ve TÜRK–İŞ yöneticilerinin bandan önce çeşitli konularda yaptıkları gibi laf olsun diye söylenmemişse önemli bir gelişmedir ve işçi sınıfının ileri atılımını kolaylaştıracaktır.

Gerek TÜRK–İŞ gerekse DİSK'in sendika ağaları bugüne kadar defalarca mücadele, direniş üstüne kararlar almışlardır. DİSK'in ocak sonunda aldığı genel grev kararı tozlu raflardadır. TÜRK–İŞ'in hükümetin toplusözleşmeler ve işçi hakları konusundaki tavrı karşısında Mayıs sonunda ''genel direniş'' kararı unutulmuştur. Öyle ki başbakanla yapılan toplantılar, haftada bir hükümetle yapılan konuşmalarla TÜRK–İŞ ağalarını hükümet ciddiye almaz olmuştur. Biz sendika ağalarının bütün bu niteliklerini bilerek şunu söylüyoruz: Alabildiğine artan faşist terör ve işçi haklarını hepten ortadan kaldırmaya yönelik saldırılar lafla geçiştirilemez. Mücadele, mücadele içinde takınılacak tavır işçi sınıfının gerçek dostlarını ve sahte dostlarını ayrıştıracak bir mihenk taşı olacaktır. Ve bu nedenle TÜRK İŞ ve DİSK yöneticilerinin ''faşizme karşı mücadelede birlik'' çağrılarını olumlu buluyoruz.

Öte yandan işçi sınıfımız reformcular ve revizyonistlerin iddiasının tersine, faşist terör karşısında yılgın ve pasifize olmuş değildir. Tersine, sendika ağalarının revizyonistlerin ve reformcuların engellerinin kalktığı her yerde mücadeleye atılmıştır. Son faşist cinayetleri protesto eylemine Türkiye tarihinde şimdiye kadar hiç olmadığı ölçülerde, bir milyonu aşkın işçinin katılmış olması bunun en açık kanıtıdır. Eyleme katılan işçilerin çok büyük bölümünün TÜRK–İŞ'e bağlı sendikaların üyesi olduğu göz önüne alınırsa, (TÜRK–İŞ işçilerin eyleme katılması için üstü kapalı da olsa bir çağrı yapmamıştır) işçi sınıfının mücadeleye atılmakta istekliliği daha açık bir biçimde ortaya çıkar.

Bugün artık açıkça görülmektedir ki, egemen sınıflar başta işçi sınıfı olmak üzere halk hareketini ezmek için ellerindeki her olanağı kullanmaktan çekinmemektedir. Devletin güvenlik kuvvetleri sivil faşist çetelerle açık işbirliğinde halka saldırmaktadır. Dahası, işçilerin en temel hakları çiğnenmekte, zaten sınırlı olan sendika, toplusözleşme hakkı hepten ortadan kaldırılmak için çalışılmakta, hükümet bu konuda son hazırlıkları yapmaktadır. İşçiler bütün bu saldırıları ancak birleşerek, işçi sınıfının birliğini gerçekleştirerek aşabileceklerini görmektedirler. Ve bugün gerek TÜRK–İŞ, gerekse DİSK'in tabanında güçlü bir birlik ve faşizme karşı birlikte mücadele isteği vardır. İşçiler bu isteği çok çeşitli biçimlerde ifade etmektedirler.

İşçi sınıfı birleşmek ve mücadele etmek istemektedir. Bu isteğe karşı duranlar sözde mücadeleci revizyonistleri, reformcuları, bütün işi mücadeleyi saptırmak olan sendika ağalarını saflarının dışına atacaktır. Ve en geniş işçi yığınları dostlarını ve düşmanlarını kimlerle yürüyüp, kimleri saflarının dışına atacağını bizzat kendi öz deneyiyle bu mücadeleler içinde görecektir. Bugün işçi sınıfının bütün bu gerçekleri kavraması için koşullar dününkünden daha elverişlidir. Çünkü faşist terör dününkünden daha amansız, sınıfa ve emekçi sınıflara yönelik saldırılar dününkünden daha dolaysız, içilerin birleşme ve mücadeleye ihtiyacı bugün dününkünden daha fazladır.

İŞÇİ SINIFI EN YOĞUN GREV GÜNLERİNİ YAŞIYOR: 58 BİN İŞÇİ GREVDE!

Grev yasasının işçi sınıfının mücadelesi sonucu yasallaştığı 1963 yılından bu yana en yoğun grev günleri yaşanıyor. Bugün yaklaşık 400 işyerinde 58.000 işçi grevde bulunuyor.

Geçtiğimiz yıllarda işçi sınıfının grevlere en yoğun olarak katıldığı dönemlere baktığımızda Aralık 1976'da 19.235, Temmuz 1977'de 29.165, Ocak 1978'de 21.070 işçinin greve katılmasına karşın bugün 58.000 grevci işçi şimdiye dek görülen en yüksek sayıyı oluşturuyor.

Diğerlerinin yanısıra, Tekstil işkolunda 50 işyerinde uygulanan greve 12.852 işçi, Cam işkolunda 11 işyerinde uygulanan greve 7.115 işçi, metal işkolunda 74 işyerinde uygulanan greve 21.854 işçi katıldı.

Grev hakkının yasallaşmasından sonra her yıl greve katılan işçi sayısında bir artış gözlendi. 12 Mart döneminde grev hakkının kullanılmasının engellenmesi nedeniyle grev ve grevci işçi sayısı düşerken; 12 Mart sonrası tekrarartan oranlarda grevler gerçekleşti.

Ertelenen grevler ve toplusözleşme görüşmelerinin sürdüğü işkollarında durum gözönüne alındığında greve katılımın daha da artması bekleniyor. Bugün ulaşılan rakam işçi sınıfının her geçen gün biraz daha mücadele alanlarına atıldığının ve bütün saldırılara karşın talepleri uğruna mücadeleden geri adım atma durumunda olmadığının birer göstergesidir. 58.000 işçi çocuğuyla, ailesiyle grevi canında ve kanında yaşıyor; mücadelede kararlılıkla ilerliyor.

GREV YASASININ ÇIKTIĞI 1963-YILINDAN BERİ GREVLER VE GREVLERDEKİ İŞÇİ SAYISI

Yıllar	Grev Sayısı	Greve Katılan İşçi sayısı
1963	8	1.514
1964	83	6.640
1965	46	6.593
1966	42	11.414
1967	100	9.463
1968	54	5.179
1969	86	20.162
1970	72	21.156
1971	78	10.916
1972	46	12.348
1973	55	12.286
1974	110	29.940
1975	116	13.878
1976	95	20.620
1977	132	48.082
1978	184	27.208
1979	269	41.187
1980 (Temmuz)	400	58.000

Asılıyor bir[e]
İşyerlerinde pankart[…]
Sanki çiçek tarlasında […]
"BU İŞYERİNDE GR[…]

Yıllarca işçi sınıfımızın, emekçi halkımızın canına ot tıkamak isteyenler, sürdürdüler mutad geleneklerini... Ekonomik ve siyasi krizden daha az etkilenerek çıkmak için kesmek gerekirdi faturasını emekçilere ve de işçi sınıfına. Emretti emperyalist burjuvazi ve kuruluşları, IMF, OECD. Tekrarladı komprador burjuvazi ve kuruluşları MESS, TİSK, TÜSİAD... "Sürekli devalüasyon, pahalılık, işsizlik, açlık.. saldırı, katliam, militarizm, zam ve zulüm... Siyasi özgürlükler yok edilsin, işçi hakları gasbedilsin ve gedikler kapatılsın... Kârıma kâr, cennetimi dikensiz isterim..." Ve de "hay hay" dedi iti köpeği...

Olur mu? Yükseldi bir ses "HAYIR". İşçi sınıfımızın yiğit sesi, gür sesi... 'Hayır, yetti artık... açlık, zulüm, işsizlik, hep bana mı? Zincirlerimizden başka kaybedecek neyimiz var? Takrir–i Sükunlar, sürgün ve hapisler, grev ve toplusözleşme hakkının gasbı, dipçik ve süngü... hep bana mı?"

Geldik bu güne... 100 bin sınıf kardeşinin grevinin ertelendiği günümüzde 58 bin işçi grevde; onbinler, yüzbinler direnişlerde, mücadele alanlarında... vuruyor davulun tokmağı... güm güm güm... bu işyerinde grev var. Haykırıyor binlercesi bir ağızdan "Kahrolsun Faşizm"

Grev çadırları kuruldu ard arda. Gözcüler giysilerini giydiler. Asıldı birer birer işyerine pankartlar, sanırsın çiçek tarlasında her biri birer gelincik. "BU İŞYERİNDE GREV VAR". Davullar vurdu... "güm güm de güm güm... Kol kola girelim. Güm güm de güm güm mücadelemizi sürdürelim" Zurnalar çalındı. Omuzlarda kenetlendi eller halayda... Geleceğe inancın, aydınlık günlerin umuduyla inledi yerler... Kadını, erkeği, yaşlısı genciyle işçi sınıfı girdi kol kola...

Korktu egemen sınıflar ve militarist güçler işçi sınıfının birliğinden, üretimden gelen gücünden. Bir yandan zam ve zulüm tedbirlerini artırırken, diğer yandan 100 bin işçinin grevini erteleyerek grev alanlarında sınıf kardeşleriyle buluşmasını engellemeye çalıştı. Yasaklar çıkardı "grev yerinde gözcüden başkası bulunmayacak, toplantı yapılmayacak" vb. diye. İşçi sınıfı içindeki uşaklarını daha çok devreye sokmaya çalıştı. Sendika ağaları tekrarladılar efendilerinin emirlerini... Yasak sopaları salladılar; güçlerinin yettiği yerde sattılar işçi sınıfını... Ancak işçiler hiçbir hakkını elde ederken kimseden ihsan almamıştı, kendi gücüne, birliğine ve sınıf niteliğine dayanmıştı... Yine öyle yaptı egemen sınıflara, onların militarist güçlerine ve sendika ağalarına karşı... Yükseltti özellikle son bir yıldır yasa dışı direniş ve mücadelesini... Tariş, Tekel, Antbirlik, Mensucat Santral, Bossa, Cey-Taş, Adana Çimento, İstanbul İETT ve diğer pek çok iş-

Kartaltepe Mensucat Işçileri:
"Mücadelemiz emekçi halkımızın kurtuluşu mücadelesinin bir parçasıdır

DİSK'e bağlı Tekstil-İş Sendikasının üyesi 1500 işçi 25 Haziran'dan bu yana Kartaltepe Mensucat'ta grevdeler. Kartaltepe Mensucat'ın grevci işçilerini grev yerlerinde ziyaret ederek birtakım sorular yönelttik. Grevci işçiler sorularımızı şöyle cevaplandırdılar:

Özgürlük : Greve gidişiniz nasıl oldu, anlatır mısınız?

–"Geçen yılın Ekim ayında işveren ile sürdürülen toplusözleşme görüşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlandı. Üstlere kalsaydı (sendika yöneticileri kastediliyor–Öz.) anlaşacaklardı; ama biz karşı çıktık. İşçi komiteleri kuruldu ve nitekim 2. ayın 21'inde 33 bin işçi adına grev kararı alındı. Grev kademeli olarak uygulanmaya başlandı. Arkadaşlarımız var, 24 yıldır bu işkolunda çalışıyorlar, ayda 3 - 4 bin lira para alıyorlar, 5 bin lira alanlar da var, ama onlar fazla mesai yapıp haftada 70 saat çalışıyorlar".

Özgürlük : Bu para ile...?

– Ne geçinmesi, sürünüyoruz. 1500 lira gecekondu kirası veriyoruz. Grev kararı alındığında ekmek 5 lira, şekerin kilosu da 8 lira idi. İleri sürdüğümüz talepler az bile. Halit Narin işçilere ayda 28 bin lira veriyoruz diyor, yalan söylüyor. Biz de bu durumda elimizdeki silaha; greve sarılıyoruz. Yasalar bize sözde bu hakkı tanıyor. Ama ne anlama geliyor yasal grevler? Sıkıyönetim emirlerine göre, grev çadırlarında 2 kişiden fazla işçi kalmayacak, işyerinde toplantı düzenlenmeyecek, pankart asılmayacak ve grev yerine misafir kabul edilmeyecek.

Özgürlük : Peki, işverenin iş mahkemesine başvurması konusunda ne diyorsunuz?

–"Greve çıktığımızda mallar ilaçlanıyordu. Grev kararı alınır alınmaz biz de şalterleri indirdik. Mallar ilaçta kaldı. İşveren "milli servet"in yok edildiği gerekçesiyle iş mahkemesine başvurdu. Mahkeme işveren lehine karar verdi. Mahkeme gelsin de burada karar versin. Gelsin buraya, kendi gözüyle görsün, öyle karar versin. "Hukuk, hukuk" diye diye bize yıllardır yutturdular. Hukukun kimin için çalıştığını kimin yanında yer aldığını şimdi daha iyi anlamış bulunuyoruz"

Özgürlük — Ya polis ve jandarma...?

–Polis ve jandarma fiilen saldırıyor. Özellikle kadın işçilere saldırıyor. Ağıza alınmayacak küfürler söylüyor. Vatan, millet, Sakarya adı altında, yıllardır bize "can güvenliğimizi nasıl koruduklan" anlatıldı. Ama kimin can güvenliğini koruduklarını biz kendi gözlerimizle gördük. Karakollarda neler olduğunu biliyoruz.

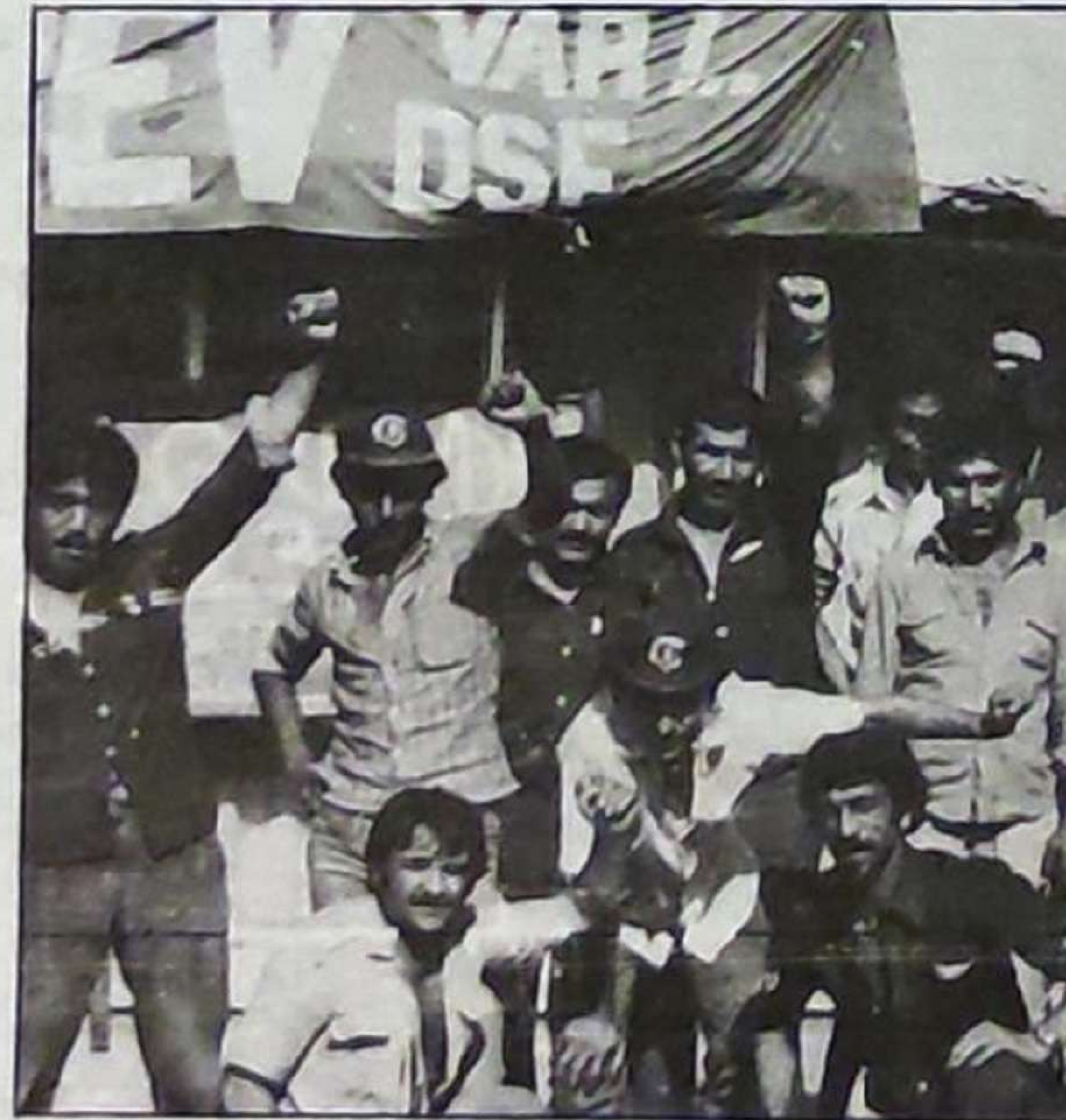
Konuşmamız sürerken sendika başkan yardımcısı yanımıza geliyor. Bir işçi laf atıyor sendika başkan yardımcısına: "Sen de işçiyken zayıflıktan ölüyordun, sendikaya gittin göbek bağladın" diyor. Gazeteler üzerine konuşuyoruz. Konuşmanın bir yerinde işçiler şöyle diyor: "Bazı gazeteleri buraya sokmuyoruz örneğin Tercüman'ı ve Aydınlık'ı. Onlar işçi düşmanıdırlar. Onların yeri çöp kutusudur."konuşmamızı sürdürüyoruz.

Özgürlük : Grevi sürdürme konusunda tutumunuz ne olacak?

–Burjuvazinin bir parçası olan Kartaltepe patronundan haklarımızı alıncaya kadar direneceğiz. Tek gücümüz örgütlü ve disiplinli olmaktır. Hakkımızı almak için çıktık bu yola. İnsanız, insanca yaşamak istiyoruz. Kararlıyız. Haklarımızı alıncaya kadar mücadele edeceğiz. Bu aynı zamanda emekçi halkımızın kurtuluş mücadelesinin de bir parçasıdır. Yol bizim yolumuzdur. Kaybedecek hiçbir şeyimiz yoktur. Dün Çorum'da insanlar katledildi. Dün orada olanlar bizim için de geçerlidir. Yarın İstanbul'da başlar, semt semt büyür. Çorum ve Fatsa'da yapılanları ne unutacağız, ne de unutturacağız.

Özgürlük : Peki, bu konuda DİSK'in tavrını nasıl değerlendiriyorsunuz?

– Evet, DİSK suskun kalmakta ve "lütfen" demeç vermektedir. DİSK'i uyarıyoruz, ona verilen isme layık olmaya çalışsın. Eğer devrimciyse, olaylara seyirci kalmaktan vaz geçip, bizzat eyleme geçsin. Kendisine saldırılıyor ama DİSK ona bile sahip çıkmıyor. DİSK'in 300 bin üyesi var. DİSK isteseydi Çorum olayları ile ilgili olarak genel direniş yapabilirdi, DİSK'i göreve davet ediyoruz. Seyirci kalmasın."

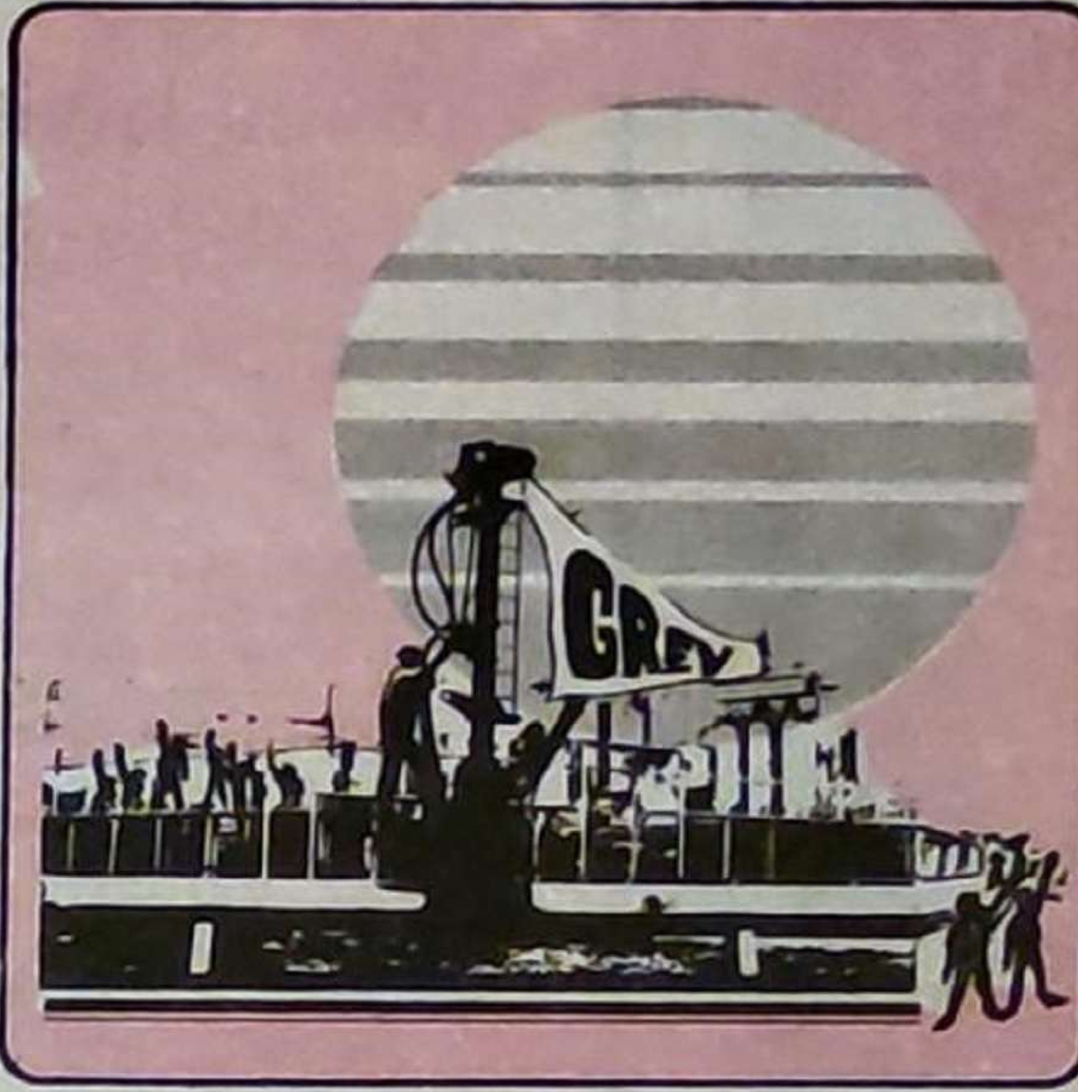
"Kartaltepe patronundan haklarımızı alıncaya kadar direneceğiz" diyor işçiler.

Daha fazla k[…]
fazla bask[…]

Türkiye işçi sınıfı, tarihi[…]
dele içinde. Onbinler gr[…]
kaklarda zulmün ve sö[…]
Ama işçi sınıfımızın düş[…]
İşte yalnızca son altı a[…]
yönelik saldırılarının küç[…]

* Eşel mobil sistemi ile […] isteniyor; toplusözleşm[…]
* Toplusözleşme Koord[…] sözleşme hakkı hükü[…] ağaları eliyle ortadan k[…]
* 274 ve 275 Sayılı Yas[…] nin lehine değiştirilme[…]
* Protokol veya ara söz[…]
* İşkolunda tek sendika[…] si getirilerek faşist se[…] rilmek isteniyor. Tüm […] denetimine geçirilmek[…] tadan kaldırarak uzla[…] mutlaklaştırılmak
* İşyerlerinde yetki beli[…] durum tespiti uygulan[…] lerin sendika seçme […] kaldırılıyor.
* Sendikaların faaliyetle[…] ması, mali ve idari yö[…] ması isteniyor.
* Sendikaların sosyal ve […] mesi yasaklanıyor.

rer birer
rtlarımız
gelincik
REV VAR»

yeri şanlı mücadelelere sahne oldu. 24 Aralık'ta, 29 Nisan' da genel direnişlere geçildi. Kazlıçeşme'nin 6 bin işçisi sınıf kardeşlerini desteklemek için direndi. Ve son günlerde dünya alem İstanbul'da yüzbini aşkın işçi ve emekçinin güçlü anti-faşist gösterisini gördü. Düşmana, tüm gericiliğe, sendika ağalarına ve sahte işçi dostlarına rağmen...

Durmuyor mücadele, durmayacak da. Grev hakkının yasallaşmasından bu yana en yüksek sayıya ulaşıldı. İşçi sınıfının, emekçilerin mücadelesini boğmak isteyenlerin, arkadan hançerlemek isteyenlerin ve mücadelenin gerilediği tespitini yapanların hevesleri bir kez daha kursaklarında kaldı.

Faşist saldırı ve katliamlara, militarizmin baskı ve terörüne; siyasal özgürlüklerin yok edilmesi çabalarına; zam ve zulüm tedbirlerine karşı mücadele yükseliyor. Grev çadırlarında, mücadele alanlarında her gün sayı biraz daha artıyor. Mücadelenin merkezinde işçi sınıfı yerini alıyor. Onbinler, grev alanlarında, yüzbinler mücadele alanlarında militanca seslerini ve mücadele bayraklarını yükseltiyor: "Faşizme Ölüm... Genel Greve!".

YÜZBİNLER DİRENİYOR

Son yıllarda artan zam ve zulme, faşist saldırı ve teröre, daha da yoğunlaştırılmak istenilen baskı ortamına, pahalılık ve işsizliğe karşı onbinlerce işçi ve emekçi protesto gösterilerinde bulundu, direnişe geçti. Durum hâlâ canlılığını koruyor, katılım yükseliyor.

1979 yılı içerisinde 156 işyerinde direnişe geçildi. Bunlardan yalnızca 93 işyerinde uygulanan direnişlere 139.918 işçi katıldı. Direniş nedenleri arasında işten çıkarmalar, can güvenliği, toplusözleşmelerin uygulanmaması, grev ertelemelerin ve faşist saldırıların protestosu ve diğer taleplerinin gerçekleştirilmesi isteği bulunuyordu. Ayrıca daha çok siyasi nedenli gösteri ve dayanışma eylemlerinin sayısının da arttığı gözlendi.

1979'un son günlerinde 24 Aralık'ta onbinlerce işçi ve emekçinin katıldığı eylem ise tamamen yasadışı ve siyasi bir içeriğe sahipti.

İşçi sınıfının direniş ve protesto eylemleri 1980 yılında da kitlevi bir şekilde sürdü. Tariş, Tekel, Antbirlik, Mensucat Santral, Bossa, Cey—Taş, İstanbul İETT ve Kazlıçeşme işçilerinin direnişleri ve dayanışma eylemleri daha yılın ilk günlerinde yoğun olarak yaşanan eylemlerdi. 29 Nisan direnişlerine de onbinlerce işçi, emekçi, genç katıldı.

Son yılların direniş ve protesto eylemleri gerek devlet güçleri, gerekse sendika ağalarınca engellenilmek istenmişse de tamamen onlardan bağımsız olarak yasadışı olarak ortaya çıktıkları gözlendi. Direnişlerin bir diğer özelliği ise eylemlerin merkezinde işçi sınıfının bizzat kendisinin olması ve kendisini ekonomik taleplerle sınırlandırmayıp, siyasi eylemlere yönelmesiydi.

Son yılların direniş ve protesto eylemleri gerek devlet güçleri, gerekse sendika ağalarınca engellenilmek istenmesine rağmen onlardan bağımsız olarak yasadışı olarak ortaya çıkmıştır.

kâr için daha
skı ve zulüm

rihinde az rastlanır bir mücagrev çadırında, yüzbinler sosömürünün üzerine yürüyor. düşmanları da boş durmuyor. ı ay içinde iktidarın işçilere küçük bir özeti:

ile işçi ücretleri dondurulmak eşme hakkı gasbediliyor.

ordinasyon Kurulu ile toplukümet sözcüleri ve sendika n kaldırılıyor.

Yasalar komprador burjuvazimek isteniyor.

sözleşme hakkı gasbediliyor.

ika tek konfederasyon ilkesendikacılık hakim hale getiım sendikal organlar hükümet ıek, toplusözleşme gücünü orzlaştırma kurulları kararları isteniyor.

belirlemesinde referandum ve lamalarına son verilerek işçie hak ve özgürlüğü ortadan

tlerinin daha da sınırlandırılyönden denetim altına alın-

ve siyasal konularla ilgilen-

Bir yanda komprador patronların azami kâr hırsı, diğer yanda halka karşı korkunç boyutlara varan baskı, zulüm, katliam...

* Yasadışı grev ve direnişlere karşı uygulanan cezaların artırılması ve daha sert tedbirler alınması talep ediliyor.
* Grevlerin önlenmesi için grevdeki işçiye, çalışırken aldığı ücret kadar sendikaca ücret ödenmesi isteniyor..
* Sendika üyelik aidatlarının işçi ücretlerinden işverence kesilerek sendikaya ödenmesinin kaldırılmasına çalışılıyor.
* Grevde geçen süre için herhangi bir hak talep edilmemesi, işçilere herhangi bir ödeme yapılmaması isteniyor.
* Grev oylamalarında işe yeni alınanların oy kullanmaları sağlanırken, işten çıkarılanların oylama dışı bırakılarak grev oylaması sonuçları etkilenmek isteniyor.
* Komprador burjuvazinin örgütlü bulunmadığı işkollarında örgütlenmesi ve ayrıca devlet eliyle oluşturulması düşünülen kamu işverenleri sendikalarıyla birlikte işçilerin hak, talep ve mücadelesinin karşısına birlikte ve daha etkin çıkılması isteniyor.
* Kıdem tazminatı vergilendirilmesi ve 30 gün olarak sınırlandırılarak toplusözleşme hakkı gasbedilmek isteniyor. Milyarları bulan kıdem tazminatları gecikmiş ve değer kaybetmiş olarak ödeniyor ve bundan böyle kıdem tazminatlarının yaşlılık, malüllük ve emeklilik halinde ödenmesi isteniyor.
* Yayımlanan genelgelerle ayrıca işçi sınıfının her türlü istemine karşı çıkılması, haklarının kullanımının engellenmesi, işçi ücretlerinin dondurulması, sosyal hakların genişletilmesine imkan tanınmaması ve yeni sosyal hak taleplerinin reddedilmesi isteniyor.

YILLARA GÖRE GREV ERTELEME VE UZATMA KARARLARI

Yıllar	Erteleme Kararları	Uzatma Kararları	TOPLAM
1964	5	1	6
1965	4	2	6
1966	7	2	9
1967	2	1	3
1968	—	—	—
1969	5	4	9
1970	6	1	7
1971	8	4	12
1972	2	1	3
1973	5	3	8
1974	2	2	4
1975	4	3	7
1976	12	5	17
1977	12	10	22
1978	9	7	16
1979	19	12	31
1980 (İlk 7 ay)	35	19	54
TOPLAM	137	77	214

VE SALDIRILAR SÜRÜYOR

7 AYDA ERTELENEN 54 GREV 100.000 İŞÇİYİ KAPSIYOR

Egemen sınıflar işçi sınıfına saldırının bir parçası olarak "milli güvenlik" ve "memleket sağlığı" gerekçeleriyle grev ertelemelerini AP hükümeti eliyle sürdürüyorlar. Grev hakkının ertelenmek suretiyle en yoğun gaspı 1963 yılından bu yana; AP hükümetinin 7 aylık iktidarı döneminde 19'u ikinci kez olmak üzere 54 grev ertelenmesiyle yaşanıyor.

Grev hakkının yasallaştığı 1963 yılından 1970 yılına kadar 33 grev ertelendi. 12 Mart döneminde başlayan grev hakkının kullanımı, 1974 sonrasında grevlerin tekrar yükselmesiyle birlikte 1976-79 yıllarında toplam 86 grev ertelendi. Bu dönemde ortalama bir yıl 21 ertelenmesi olayı yaşandı. Sık sık grevli-toplusözleşmeli hakkı "ihsan ettiği" iddiasında bulunan Ecevit'in 20 aylık hükümeti 17'si ikinci kez olmak üzere 37 grev erteledi. AP hükümetinin 7 aylık döneminde ertelenen 54 grev şimdiye dek görülen en yüksek grev gaspı olarak tarihe geçiyor.

İstanbul Unkapanı Blokları'ndan giyim işçileri:

"8 SAATLİK İŞGÜNÜ HAKKIMIZI ANCAK ÖRGÜTLÜ BİR MÜCADELEYLE ALABİLİRİZ"

İstanbul Unkapanı Bloklarında 4 bine yakın giyim işçisi çalışıyor. Bunların % 90'ını genç işçiler oluşturmaktadır. İşçilerin hiçbir sosyal hakkı ve güvencesi yoktur. Sendikasız, sigortasız ve düşük ücretlerle sabahtan akşama dek çalışmaktadırlar. Çıraklar üzerinde uygulanan baskı daha fazladır. Patronlar onları döverler, her işe koşturudar. Ayrıca kendi özel işlerini de yaptırırlar. Bu baskılara karşı işçilerin tek tek çıkışları olmuş, fakat örgütsüz ve bilinçsiz olduğundan hepsi yenilgiye uğramıştır. İşçiler bu baskılara karşı kin ve nefret ile doludurlar. En çok karşı çıktıkları şeylerden biri de 12 saatlik işgünüdür. Bu sorunları üzerine kendileriyle konuştuğumuz genç giyim işçileri şunları anlattılar:

"Biz işyerinde 11 saat çalışıyoruz. Bazı işyerleri 12-13 saat çalışmaktadırlar. Sabahtan akşama kadar nefes almadan çalışıyoruz" diye söze başlayan Cemal Kara konuşmasını şöyle sürdürdü:

"8 saatlik işgünü TC kanununda olduğu halde biz hâlâ 12 saat çalışıyoruz. Patronların elinden gelse bizi 24 saat çalıştıracaklar. Eskiden bloklarda cereyan 12'ye kadar kesiliyordu. Biz o zaman 12'de işbaşı yapıp gece geç saatlere kadar çalıştırılıyorduk. Cereyan kesintisinin yükünü de bize yıkmışlardı..

"Bir ara patronlar aralarında anlaşarak tüm bloklarda sabah 8'de işbaşı, akşam 7,30'da paydos ve öğlen paydosunun da yarım saat olmasını kararlaştırdılar. Fakat birçok yerde işçiler bu uygulamaya karşı çıktı. Akşam 7'de paydos ederek 7.30'a kadar çalışmayı reddettiler. Birçok yerde patronlar geri adım attı."

8 saatlik işgünü hakkını elde etme konusunda ise şunları söyledi:

"Biz işçiler patronların baskılarına karşı ve 8 saatlik işgünü hakkımızı almak için hemen birleşmeliyiz. Nasıl patronlar kendi aralarında anlaşıp çalışma saatlerimizi uzatıyorlarsa, biz işçiler de kendi aramızda birleşmeliyiz. İşçilerin örgütlü dayanışmasını yaratırsak 8 saatlik işgünü ve diğer haklarımızı alırız."

Daha önce bloklarda çalışan şimdi işten atılan Cafer Dilbaz da şunları anlattı: "Sabah 8'den akşam 7'ye kadar çalışıyorduk. Öğlen paydosu 45 dakika idi. Çok sıkı bir çalışma vardı. Tuvalete bile istediğimiz zaman gidemiyorduk, ancak öğlen paydoslarında gidebiliyorduk.

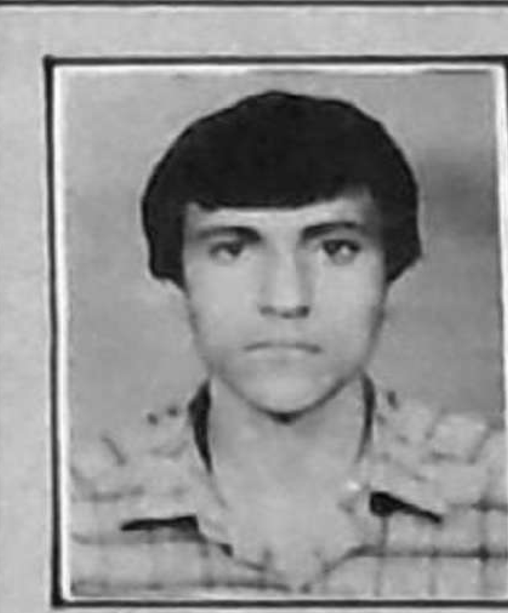
"8 saatlik işgünü hakkımızı almak için imza topladık. Daha sonra Çalışma Bakanlığına müracaat ettik. Patron polis çağırıp bizi karakola götürdü, sonra bıraktılar. Gelen müfettişler, patronla anlaştılar. Biz yine de direniş kararı aldık, fakat 5 kişi patrondan para yediler, direnişi kırdılar. Patron da topluca bizi işten attı.

"8 saatlik işgünü hakkımızı almak için tüm işçilerin birliğini yaratmalıyız. Nasıl ABD işçileri 1889'da birleşip mücadele ederek 8 saatlik işgününü aldıysa, biz de mücadele etmeliyiz".

Hacı Tatar bu konuda şunları anlattı:

"Sabah 8'den akşam 7.30'a kadar çalışıyoruz. Daha önce 7'ye kadar çalışıyorduk. Biz 7.30'a kadar çalışmayız dedik. İki gün işi bıraktık. Ustabaşı, makastar patron yanlısı olduğu için birliğimizi böldüler. Şimdi 7.30'a kadar çalışıyoruz. Bir de her işi bize yaptırıyorlar.

"8 saatlik işgünü hakkımızı almak için birlik olmamız lazım. Birlik olursak her hakkımızı alırız."

Cemal Kara:
"8 saatlik işgünü TC kanununda olduğu halde biz hâlâ 12 saat çalışıyoruz. Fakat patronların elinden gelse bizi 24 saat çalıştıracaklar.

Cafer Dilbaz:
"Sabah 8'den akşam 7'ye kadar çalışıyorduk. Öğlen paydosu 45 dakika idi. Çok sıkı bir çalışma vardı. Tuvalete bile istediğimiz zaman gidemiyorduk, ancak öğlen paydosunda gidebiliyorduk."

Aynı işyerinde çalışan M. Atilla Kalaycı, Faruk Güven, Mustafa Bülbül, Levent Çiçek, Turan Cebe şunları söylüyorlar:

"Sabah 8'den akşam 7'ye kadar çalışıyoruz. Eskiden cereyan kesildiği için 12'de işbaşı yapıp akşam 9'a kadar çalışıyorduk. Zam almak ve bu çalışma düzenini ortadan kaldırmak için direnişe geçme kararı aldık. Fakat birlik olmadığımız için başaramadık."

M. Atilla Kalaycı konuşmasını şöyle sürdürdü: "Bizim hakkımızı almamız için birleşmemiz gerek. Ben eskiden İGS'de çalışıyordum. Ücretlerimize zam için birlik oluşturmak istedik. Bir kişi birliğimizi bozdu. O da sendikanın adamıydı. Sendikamız Türk-İş'ti. Birlik kuramadığımız için işten atıldık."

Turan Cebe ise "8 saatlik işgünü hakkımızı almak ancak tüm blokların birliği sonunda olur" dedi.

Alaaddin Güngör kendi işyerlerindeki durumla ilgili şunları söyledi:

"Sabah 8'den akşam 7'ye kadar çalışıyoruz. Günde 4-5 sefer çay molası var. Çalışma koşullarımız diğer işyerlerine göre biraz iyi. Önceleri günde 2 sefer çay molası vardı. Gidip patronla konuştuk, 5'e çıkardık."

Mustafa Korucu şu sözlerle konuşmayı sürdürdü:

"Biz 11 saat çalışıyorduk. Cumartesi de çalışma vardı. Yasalarda 8 saat olduğu halde biz 12 saat çalışıyoruz. Bir de işçiler üzerinde yoğun bas! var. Çırak, patron ve usta tarafından dövülüyor.

"Ben işyerindeki arkadaşlarla örgütlenmek istedim. İşyerinde 8 kişiydik. Bu konuda çırakla konuştum. 8 saat çalışmamız gerektiğini, patronun baskılarına karşı mücadele etmek gerektiğini anlattım. Çırağı ikna ettim. Bir işçiyi daha ikna ettim; fakat 1 ay önce jandarma gözaltına aldı. İşten atıldım. Şimdi bloklarda iş arıyorum.

"8 saatlik çalışma hakkımızı almamız için işçilerin birleşmesi gerekir. Hiç kimse tek başına ya da küçük grupçuklar halinde 8 saatlik işgünü hakkını alamaz. İşyerindeki tüm işçilerin örgütlü bir birliği şarttır. Biz işçilerin kurtuluşu kendi mücadelemizle olacaktır. Bugünkü şartlarda ya susup boyun eğeceğiz, ya da mücadele edeceğiz. Ama biz mücadele etmeye kararlıyız".

Fariz Akyüz konuşmasını şu sözlerle noktaladı:

"Çalışma koşullarımız diğer işyerlerinden farklı değil. Biz de 12 saat çalışıyoruz"

"Geçmişte 8 saatlik işgünü için propaganda yürüttük. Birleşmemiz gerektiğini anlattık. Tek tek çıkışların çözüm olmadığını söyledik. 8 kişiden beşimiz direnerek, birleşerek 8 saatlik işgünü hakkımızı alırız dedik. Fakat ustabaşı, makastar birliğimizi kırmaya girişti ve mücadelemizin önüne engel oldular. Biz 2 gün iş bıraktık, birliğimiz bozulduğu için başarılı olamadık. Bundan yararlanan patron, işçiler üzerinde baskıyı artırdı. Bizi hamal olarak kullanıyor, bütün yükleri bize taşıtıyor.

"8 saatlik işgünü, sendika, sigorta hakkımızı almamız için oradaki tüm işçilerin örgütlü olmaları şarttır. Sigorta müfettişlerinin bizi sattığı, baskıların daha da arttığı bu ortamda mücadele etmekten başka çare yoktur. İlkönce kendi işyerimizde mücadeleyi yükseltmek, bunu tüm bloklarla birleştirmek gerek.

"Fakat ekonomik haklar bizim kurtuluşumuz olmayacaktır. Bizim bu düzende 8 saatlik işgününü kazanmamız, sömürüden kurtulmamız demek değildir. Bizim gerçek kurtuluşumuz üretimi kâra dayanmayan, sömürünün, baskı ve zulmün ortadan kalktığı SOSYALİZMLE olacaktır.

Genç işçiler ve 8 saatlik işgünü mücadelesi

Bugün 8 saatlik işgünü talebi işçi gençliğin ve çırakların en önemli ve en acil taleplerinden birisi.

Gerçekte bu talep ülkemizin demokratik devrimini tamamlamamış komprador-feodal bir ülke olmasına bağlantılı olarak bir bütün olarak işçi sınıfı ve emekçi sınıfların temel taleplerinden birisidir. Burjuvazi azami kârı elde edebilmek için işçileri bir günde olabildiğince fazla çalıştırmaya, bunun karşılığında da ancak yaşamını sürdürerek kendine ücretli köleliğe devam edebilmesi için yetecek kadar bir ücret vermeye çalışır. Böylece maliyeti azaltmaya, işçi sınıfı üzerindeki sömürüyü elden geldiğince artırmaya ve kârlarına kâr katmaya çalışır. Bizim ülkemizde henüz demokratik devrimin tamamlanmamış olmasının bir sonucu olarak işçi sınıfı ve diğer emekçiler açısından durum daha da kötüdür. Emekçi kitlelerin mücadelesi sonucu sözde yasalarda 8 saatlik işgünü kabul edilmiştir. Ancak bu, genellikle uygulanmaz. Patronlar her türlü yola başvurarak işçileri daha uzun süre çalıştırırlar. Çalışma koşullarının çok daha kötü olduğu tarım kesiminde ise 8 saatlik işgünü yasal olarak bile kabul edilmemiştir. Henüz sınıf sendikacılığı hareketinin ülkemizde çok yeni ve zayıf olmasından özellikle küçük işyerlerindeki işçilerin ezici çoğunluğu sendikal örgütlenmeden dahi yoksundur. Öte yandan burjuva sendikalarının işlevi işçi sınıfının talepleri için mücadele değil, işçi sınıfını patronlara peşkeş çekmek, mücadelesini yatıştırmaktır. Bu yüzden işçi sınıfının büyük bir kısmı bu talep için mücadelede güçsüz bir konumdadır. Bunların bir sonucu olarak birçok işyerinde 8 saatlik işgünü uygulanmamaktadır ve bu talep bütünüyle işçi sınıfı ve emekçilerin acil ve temel taleplerinden birisidir.

Genç işçilerin durumu bu açıdan çok daha kötüdür. İşsizliğin kol gezdiği şu koşullarda patronlar kolaylıkla genç işçileri işten atabilmekte ve işten atmayı her zaman önemli bir tehdit aracı olarak kullanmaktadırlar. Genç işçiler genellikle küçük işyerlerinde çalışmaktadır ve bu yüzden büyük bir kesimi örgütsüz, sendikasızdır. Bu durum onların mücadele etmesini zorlaştırırken patronların işini kolaylaştırmaktadır. Çırakların ise sendika hakları bile yoktur. Yarı-feodal bir kurum olan çıraklık ülkemizde çok yaygındır. Çıraklar, meslek öğretme adı altında en kötü çalışma koşullarında her türlü haktan yoksun olarak, çok düşük ücretlerle ve günde 12-16 saat en ağır işlerde çalıştırılmaktadır. Üstelik dayak, küfür, angarya çalışma hayatının ayrılmaz bir parçası durumundadır.

Öte yandan genç işçilerin bir de mesleki eğitim ihtiyaçları vardır. Bu ihtiyaçları işveren tarafından ücretsiz olarak ve iş saatleri içerisinde gerçekleştirilmek zorundadır. Bu yüzden genç işçiler için 8 saatlik işgünü talebi, 6 saat iş, 2 saat mesleki eğitim şeklindedir.

Bugün genç işçiler bütün talepleri için olduğu gibi, 8 saatlik işgünü talebi için de geçmiş dönemlere göre daha yaygın bir mücadele vermektedirler. Bu mücadele örgütlülüğün, birliğin daha güçlü bir biçimde gerçekleştirildiği yerlerde çeşitli başarılar da kazanmaktadır. Ancak şurası açıktır ki, genç işçilerin ve çırakların örgütlenme düzeyi bugün çok geridir.

Bu mücadelede çok sık olarak şu hatalara düşülmektedir: Birincisi, işçileri ikna etme ve birliğini, örgütlülüğünü sağlama yolunda yeterli çalışma yapmadan eyleme kalkışmak. Bu durumda patron, tehdit, yalan, demagoji veya sahte vaatlerle işçilerin birliğini kolaylıkla bozmakta ve böylece direnişi kırmaktadır. Bunun sonucu da özellikle önde gelen işçilerin atılması ve işçiler üzerindeki baskıların daha da yoğunlaşması olmaktadır. Bir diğer hata, patronun demagoji ve taktiklerinden etkilenen işçilerin hemen patronun adamı olarak ilan edilmesi ve karşı cepheye alınmasıdır. Bu durum da işçilerin birliğini bozmak için bütün gücüyle uğraşan patronun işini alabildiğine kolaylaştırmaktadır. Mücadeleyi zayıflatan zaaflardan önemli biri de, örgütlenme düzeyinin de düşük olmasının bir sonucu olarak, tek tek işyerlerindeki mücadelelerin birleştirilememesi, ortak mücadeleler, ortak direnişler gerçekleştirilememesidir. Genç işçiler genellikle az sayıda işçinin çalıştığı küçük işletmelerde çalışmaktadır. Bu durum örgütlenmeyi zorlaştırdığı gibi, mücadelenin gücünü de düşürmektedir. Genç işçiler işyerleri ayrı ayrı da olsa ortak taleplere sahiptir. Bunun için ortak örgütlenme ve ortak talepler için ortak direnişlerin gerçekleştirilmesi genç işçilerin gücünü kat kat artıracak, patronların bölücü çabalarını etkisizleştirecek ve eylemlerin ardından patronların işçilere karşı saldırıya geçmesi olanağını büyük ölçüde ortadan kaldıracak, kazanımlar daha da kalıcı olacaktır. Zaten birçok talebin elde edilmesi de başka türlü mümkün değildir.

"BARSAK ENFEKSİYONU YALANI İLE KOLERA HASTALIĞI GİZLENEMEZ

Dr. OYA ŞAHİN

Yetersiz altyapı ve sağlık hizmetlerinin iflası aşırı sıcaklar ve bu yıl ülkenin birçok bölgesinde yaşanan sel felaketi ile birleşince bu yıl da bulaşıcı hastalıklar ülkeyi kasıp kavurmaya başladı. Yurdumuzun bazı bölgelerinde, özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da her zaman varlığını sürdüren "barsak enfeksiyonu" son sıcaklar ve yoksullukla birlikte salgınlar şeklinde yayıldı ve bu yıl da yüzlerce emekçinin canını aldı. Salgının başlamasıyla birlikte devlet yetkilileri her zaman olduğu gibi bu kez de hastalığı gizlemeye çalıştılar.

Gaziantep'te koleradan kitle halinde ölüm olayları ortaya çıkmaya başlayınca açıklama yapma zahmetinde bulunan sağlık bakanlığı yetkilileri "barsak enfeksiyonundan 13 kişinin öldüğünü ve hastalığın kontrol altına alındığını" bildirdiler. Oysa susuzluk gibi Doğu ve Güneydoğu Anadolu'nun bu yıl her yılkinden çok daha ağır bir biçimde yaşadığı sorun, kirli su kullanımı, beslenme bozuklukları, belediye altyapı yetersizlikleri, kanalizasyonsuzluk ve çevre sağlığını ilgilendiren diğer sorunlar salgının başlamasıyla birlikte nasıl oldu da birkaç gün içinde düzeltilebildi? Sağlık bakanlığı yetkilileri bu ülkede sağlık hizmetlerinin her alanında gözüken bozuklukların birkaç süslü demeçle ortadan kaldırılabileceğini ya da bunların üstünün örtülebileceğini sanıyorlarsa yanılmaktadırlar.

"Barsak enfeksiyonu" sözcüğü bile bu boş çabanın bir ürünüdür. Barsak enfeksiyonu bir hastalık değil, tifo, dizanteri, kolera gibi bir dizi hastalığın genel adıdır. Bunların hepsi saldgınlar yapabilen ve genellikle ağız yoluyla besinlerden alınan mikroplarla yayılan hastalıklardır. Tümünün tedavisi, uygun ilaçların zamanında alınması ve hastalığı yaratan ortamın yok edilmesiyle mümkündür. Bu hastalık grubu içersinde salgın yapma özelliği açısından en önemlisi koleradır. Ve bugün yurdumuzda binlerce emekçinin yaşamını tehdit eden barsak enfeksiyonunun adı da koleradır.

Yetkililer hastalığın adını koymayarak insanlarımızın bu hastalığa karşı önlem almasını da önlemektedirler. Ülkeden ülkeye kolayca yayılabilen kolera, çiçek ve sarı humma gibi uluslararası bildirimi zorunlu bir hastalıktır. Barsak enfeksiyonu yalanı ile koleranın varlığını gizlemeye çalışan yetkililerin amacı, işte bu zorunlu bildirimden kaçınmak ve ticaret, turizm gibi burjuvazinin kâr kapısını sağlama almaktır. Ama öte yandan patronların kârları uğruna emekçiler yaşamlarını yitiriyorlar. Ancak tüm çabalar boşunadır. Yıllardır her yaz aynı hastalığın pençesinde can veren insanlarımız neyin kolera olup olup, neyin olmadığının farkındadır.

Nüfusumuzun büyük çoğunluğu denetlenmeyen sulardan içmektedir. İnsan yaşamının ayrılmaz parçası olan suyun sağlık denetiminden geçmeden halkın kullanımına bırakılması, birçok bölgede merkezi su dağıtımı olmadığından kuyu sularının ve akarsuların içme suyu olarak kullanılması kolera gibi hastalıkların yaygınlaşmasını kaçınılmaz kılmaktadır.

Doğal mide engelini bu sular sayesinde kolaylıkla aşan kolera mikrobu salgıladığı toksinle şiddetli ve ani kusma ve pirinç suyu niteliğinde şiddetli ishalle seyreden hastalığı oluşturmaktadır. Hem kusma, hem de ishal aşırı su ve elektrolit kaybına neden olmakta buna bağlı olarak da el ve ayaklarda kasılmalar, buruşukluklar, bilinç bulanıklığı, az idrara çıkma, şok ve nihayet ölüm oluşmaktadır.

Özellikle kara sineklerin mikrobu kolaylıkla taşıyabilmesi, hasta insanların dışkıları yoluyla çevreye yayılan mikroplar hastalığı kısa bir sürede yaygınlaştırabilmekte ve salgınlar ortaya çıkmaktadır.

Son birkaç yıl içinde hızla artan hayat pahalılığı, emekçilerin sırtına yüklenen zamlar, buna bağlı olarak yetersiz beslenme ülkemizin insanlarının bu türden hastalıklara karşı direncini zaten büyük ölçüde azaltmıştır. Üstelik bahar sonunda ülkenin birçok bölgesinde yaşanan sel felaketleri kanalizasyonların içme sularına karışmasına neden olmuş, zaten çok kötü durumda olan çevre sağlığı koşullarını daha da kötüleştirmiştir.

Bugünkü iktidar, hac mevsimi nedeniyle hacıların hiçbir sağlık denetiminden geçmeden bizimki gibi bu tür hastalıkları her zaman bağrında taşıyan ülkelere gitmelerine izin vermekle de bu salgını körüklemiştir.

Bir yanda bütün bu olumsuzluklar yaşanırken, öte yandan yetkililer hâlâ Gaziantep'te ortaya çıkan hastalığın durdurulması için tüm önlemlerin alındığından söz etmektedirler. Gaziantep'te bütün önlemlerin alındığını iddia eden yetkililere soruyoruz:

Bu şehirde birkaç gün içinde kanalizasyon teşkilatı mı kurdunuz? Yıllardır emekçilerin içtiği suları mı temizlediniz? Şehrin ortasından akan suyun çevreye yaydığı pisliği, beslediği kara sinekleri mi yok ettiniz? İçme suyunun kanalizasyonla karışmasını mı engellediniz? İnsanları hangi sağlık merkezlerinde nasıl bir denetimden geçiriyorsunuz? Bütün altyapı ve çevre sorunları ortada durur, büyük şehirlerin üniversite hastanelerinde bile yataklı enfeksiyon hastalıkları kliniği yokken ve en önemlisi bu konuda eğitilmiş yeterli personel yokken Gaziantep'te kolera hastalığını nasıl tedavi ettiniz?

Ülkeden ülkeye bile kolayca yayılabilen bu hastalık elbette yetkililerin iddialarının tersine Gaziantep iliyle de sınırlı kalmamıştır. Daha şimdiden birçok Doğu Anadolu ilinde aynı türden "barsak enfeksiyonu" hastalıklarının görüldüğü gazetelerde yer almaya başlamıştır. Sel felaketiyle birçok ilin içme sularının daha da kirlendiği, yerleşim bölgelerinin etrafında bataklıkların oluştuğu koşullarda koleranın tek bir ille sınırlı kalması mümkün müdür? Doğal olarak değildir. Hastalığın koşullarını hazırlayan bu düzen koleraya karşı mücadelenin önünde de engeldir.

Halka sağlık hizmeti yerine terör, baskı ve zulüm götürülmektedir. Emekçi halkın ölüme terk edilmesinin başlıca sorumlusu işte bu politikadır ve onun uygulayıcılarıdır.

Örneğin, Adana, Tunceli, Amasya gibi bu bahar aylarında çok büyük sel felaketleri yaşayan ve kolera salgınına açık hale gelen illere faşist terörden başka ne verilmiştir?

Kolera gibi hastalıklar artık dünyanın birçok yerinde görülmemektedir. Ancak bizimki gibi sömürge ve yarısömürge ülkelerde geri kalmış ülke hastalığı olarak yaşamaktadırlar. Ama her yıl binlerce insanın bulaşıcı hastalıklar nedeniyle öldüğü Türkiye'de devletin sağlık hizmetleri bulaşıcı hastalıkları tedavi edici ve önleyici tarzda değil, sözde akademik araştırma konusu haline getirilmiştir.

Kolera gibi bulaşıcı hastalıkların yok edilmesi koruyucu altyapı hizmetleri geliştirilmeden, çevre sağlığını bozan koşullar iyileştirilmeden sağlanamaz. Hemen her yaz yaşanan kolera olayı, devletin bu hastalığa karşı halkı korumadığını göstermiştir. Son salgın olayı üzerine Sağlık Bakanlığı, hastanelere gönderdiği resmi yazılarda koleraya karşı önlem alınmasını değil, hastalığın kamuoyundan gizlenmesini talep etmektedir. Bu tutum bile tek başına egemen sınıfların halkın sağlık sorunları karşısında nasıl davrandığını göstermeye yetmektedir: "Varsın yüzlerce kişi koleradan canından olsun, ama yeter ki patronların kârları azalmasın", "Varsın yüzbinlerce kişi kendi kendine bile olsa hastalığa karşı önlem alamasın, ama yeter ki bu kokuşmuş düzenin prestiji sarsılmasın".

Yetkililerin, iktidarın bu tutumu karşısında halk mutlaka önlem alınmasını istemeli, ayrıca hastalıktan korunmak için duyarlı olunmalıdır. Özellikle içme sularının temizliğine dikkat etmeli, çocukların içme suları mutlaka kaynatılmalı, bu suların içine limon suyu veya klor ilave edilmelidir. Kolera hastalığı için gerekli olan serumlar, antibiyotikler sağlık kurumlarından ücretsiz olarak istenmelidir. Halkın sağlığını korumak için de kendinden başka güvenecek dalı yoktur.

Sosyalist Arnavutluk'ta doktorsuz köy, kasaba kalmadı...

Sosyalist Arnavutluk'ta insan sağlığı

Geçmişte Avrupa'da sıtmadan, malaryadan, koleradan en çok zarar görmüş bir ülke olan Arnavutluk'da bugün bu hastalıkların bir tekine bile rastlanmıyor artık. İnsanların çaresiz, doktorsuz, ilaçsız ölüme mahkum olduğu yıllar çok geride kaldı. Ortalama yaşam süresi devrimden önce yalnızca 38'ken, bugün 70'e yükseldi. Ve Sosyalist Arnavutluk'da bir yanda çok lüks özel hastaneler öte yanda doktorsuz ilaçsız yoksullar yok; çünkü her şey gibi sağlık sistemi de halkın hizmetinde.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde hastanede tedavi, doktor muayenesi, tahliller, ambulans servisi, doktorun hastayı evinde ziyareti, öteki sağlık hizmetleri karşılıksız olarak yapılır. Sosyalist devlet bu bakımın gerektirdiği tüm harcamaları üstlenir. Ülkede sağlık kurumları ağı en ücra köşelere kadar uzanmıştır. Modern hastaneler, sanatoryumlar, doğumevleri, bebeklerin bakımını üstlenen kuruluşlar, dispanserler, bilimsel çalışmalar için sağlık enstitüleri, her türden sağlık kuruluşu, diş hastalıklarının tedavisini üstlenen sağlık kuruluşları ve ilaç sanayi, bunların hepsi yalnızca insan sağlığını gözeterek çalışır, hiç biri kâr amacı gütmez.

Devrimden önce 8527 kişiye bir doktor düşen Arnavutluk'ta 1978'de 780 kişiye bir doktor düşüyordu. **Devrim öncesiyle karşılaştırıldığında hastanelerdeki yatak sayısı 21 kez** artmıştır. Bu başarı tüm sağlık hizmetlerinin doğru olarak planlanmasına, sağlık hizmetleri için gerekli koşulların yaratılmasına ve halka bağlılıkla hizmet eden yüksek eğitim görmüş personelin varlığına dayanmaktadır. Elbette bunlar da sağlık hizmetlerinin bir kâr kaynağı olarak ele alınmamasına, ülkenin sağlık hizmetlerini, insan tüccarlarının, tüccarlaşmış doktorların ve ilaç tekellerinin değil yalnızca insanların sağlıklarını düşünen sosyalist düzenin yönetmesine dayanmaktadır.

AMAÇ: Hastalanmadan önce korunmanın sağlanması

Sosyalist Arnavutluk'da tedavi, hastalık ortaya çıktıktan sonra başlamaz. Sağlık emekçilerinin, doktorların görevi her yaştan insanları düzenli olarak muayene etmek ve her türlü hastalığa karşı korunma önlemlerini sağlamaktır. Doktorlarla hastalar arasında hiç bir parasal ilişkinin olmadığı sosyalist düzende doktorların halkın günlük yaşantısı içine girmiş, onlarla kaynaşmıştır.

Ülkedeki sağlık yasalarına göre, her çalışma merkezi, emekçilerin işyeri ve ürettikleri maddelerle ilgili mesleki hastalıklarından korunması için önlemler almaya zorunludur. İşyeri, havalandırma için, üretim aşamaları boyunca zararlı gazların, dumanın, tozun emilmesi için, çevreye zararlı tüm çöp ve artıkların zamanında ortadan kaldırılması için önlem almak zorundadır. İşçiler düzenli olarak sağlık denetimlerinden geçirilir ve sağlık durumunu gösteren bir sağlık **raporu almadan hiçbir yeni** işçi işe başlamaz.

Sosyalist **devlet halk sağlığının korunması** işini tüm yönleriyle ele alır. Devlet yeni projelerin hazırlanması aşamasından itibaren çevre kirliliğinin önlenmesi için gereken önlemleri alır. Yalnızca yatırım yapan kuruluşlar değil herkes çevre sağlığının korunmasıyla yükümlüdür, aksini yapan yasaları çiğnemiş olur.

Sosyalist devlet geniş kitlelerin yasa tarafından güvence altına alınmış tatillerini en uygar bir biçimde geçirebilmeleri için dağlık bölgelerde, deniz kıyılarında tatil ve dinlenme evleri kurar. Kent ve kır emekçilerinin yaşlandıklarında, hastalandıklarında ya da çalışma yeteneklerini yitirdiklerinde yaşamaları için gerekli olanaklar güvence altına alınmıştır. İş kazası geçirenler özel bakım altına alınır ve onların yeniden iyileşmeleri için bütün koşullar yaratılır. Ana ve çocuk sağlığı ise sosyalist devletin özel olarak uğraştığı bir alandır. Hem kentlerde hem de köylerde bütün anne adaylarını yerleştirmeye yetecek sayıda yatak mevcuttur. Ebenin olmadığı bir tek köy bile yoktur. Kreşler, annelere doğum öncesi ve sonrası tanınan olanaklar ve izin, çocuklar için her türlü tıbbi bakım, annelerin ve çocukların gelecek endişesini yok etmiştir.

Sosyalist Arnavutluk halen tüm ilaç ihtiyacını tek başına üretememekte, bazı ilaçları ithal etmek zorunda kalmaktadır; ama ithal edilen ilaçların yüzdeki her yıl daha da azalmaktadır. Özellikle ithal edilen ilaçların fiyatı son derecek yüksektir ama bu durum hastaları etkilemez, çünkü hastalar ilaç için çok sembolik bir ücret öder ve bu fiyatlar standarttır. İlaçlar için gereken harcamalar sosyalist devlet tarafından karşılanır. Hastaların ilaç için sembolik bir ödeme yapması dışında tüm sağlık hizmetleri parasızdır.

İşte böylesine bir sağlık sistemi emekçilerin yaşamını güvence altına almıştır.

Bütün bunlar nasıl [illegible] sağlanmıştır: **İnsanın** gerçekten insan olarak değerlendirilmesi, insan sağlığının alınıp satılan bir şey olmaktan, bir meta olmaktan çıkarılması sayesinde...

ABD'de seçim güldürüsü

Amerika'da "seçim karnavalı

1980'in Güzünde Amerika'da seçimler yapılacak. Amerikan halkı yine, uçurulan balonlar, fil ve eşek maketleri (Cumhuriyetçi Parti ve Demokrat Partinin amblemleri), Amerikan bayrağından giysileri ve şapkalar giymiş kızların çığlıkları vb. arasında, bir karnaval curcunası ortasında "seçmeye" çağrılacak.

Aslında Amerikan halkının olup olacağı zaten iki tane "seçeneği" var: iskambil papazı gibi birbirinin tersyüz edilmiş ikizi olan Cumhuriyetçi Parti ile Demokrat Parti. Bu ikisi yıllardır, neredeyse iki yüz yıldır, sırasıyla muhalefet-iktidar rollerini oynayarak, burjuva propagandasının diline pelesenk ettiği "ileri Amerikan demokrasisi" güldürüsünü sürdürüp gidiyorlar.

"Demokrasinin doruğu" Amerika'da seçimler ve öncesinde sürdürülen kampanya, katılan partiler arasında bile bir siyasi mücadele olmaktan uzaktır. Seçimler gerçekte resmi seçim tarihinden çok önce yapılmaktadır: Amerikan tekelci burjuvazisi kendi temsilcilerini var olan iki baş partisi içinden seçmekte, sonra da büyük reklam şirketlerine işi devretmektedir. Artık "başkan adayı" karısı ve kızlarıyla şöyle bir poz mu verse "sıradan Amerikalı"nın hoşuna gider böylesi mi? Konuşurken sert bir hava mı takınsın yumuşak mı? gibisinden sorunları milyonlarca dolar karşılığı büyük reklam şirketleri halletmektedir. Başkan adayları Amerikan halkına açıkça pazarlanmaktadır. Örneğin Reagan'ın seçim kampanyasını sürdüren reklam şirketi geçenlerde üzerinde Carter'in yaşlılıktan buruşan yüzünü gösteren bir karikatürün yer aldığı ve altında "Reagan'ı seçin. Reagan buruşmaz" yazan bir afiş bastırıp dağıttı.

Amerikan tekelci burjuvazisi, siyasal yaşamı son haddinde yozlaştırmanın yanı sıra, oldukça karmaşık ve uzun bir seçim sistemi de oluşturarak halk kitlelerinin siyasal yaşama etkin katılımlarını engellemiş bulunuyor. Öyle ki bu sisteme göre Amerikan emekçilerinin kendi adaylarını çıkarmaları, onlar tarafından temsil edilmeleri adamakıllı olanaksız hale gelirken, büyük tekeller, milyarderler kendi temsilcilerini sürekli olarak iktidarda tutabiliyorlar. İki yüzyıldır oynanan bu bıktırıcı şarlatanlık Amerikan halkınca o denli kanıksanmış ki, milyonlarca Amerikan seçmen, zaten yıllardır kendiliğinden sandık başına gitmekten vazgeçmiş bulunuyor.

'DEMOKRATİK' ADAYLARIN BİRBİRLERİYLE KAPIŞMASI SEÇİM GÜLDÜRÜSÜNE ÇEŞNİ KATIYOR

Aynı partinin içinde yer alan Carter ve Kennedy, 80 seçimlerinde seçim arenalarında birbirleriyle atışıp yarışıyorlar. İkisi de "büyük dava adamları" pozlarında nutuklar atıp birbirlerini eleştiriyorlar. Kopardıkları şamatanın ardındaki gerçeğe, söyleyip durdukları şeye bakıldığında aralarında hiçbir fark olmadığını görmek zor değil.

Bizim ülkemizde de liberal kalemşörler tarafından yıllarca "ilerici" diye tanıtılmış olan Kennedy'lerin bu en küçüklerinin aslında ne seçim kampanyası öncesinde, ne de şimdi, bütün dünyanın nefretini kazanan ve 1980'lerde ABD emperyalizminin çıkarlarını korumanın ifadesi olan "Carter Doktrini"ne bir itirazı yok. Kennedy, ne Carter'in dış politikasına itiraz ediyor, ne SALT II sahtekarlığı arkasında ABD'nin dişine kadar silahlanmasına ve üçüncü bir emperyalist savaşa hazırlanmasına karşı, ne savaş körükleyici Çin—ABD ittifakına, ne de Sovyet yayılmacılığına karşı olmak yaftası altında, halkların devrim mücadelesinin boğdurulmasına... Kennedy'nin "Basra Körfezinde Amerikan çıkarları tehdit edilirse askeri de olmak üzere bütün tedbirlerin alınması" konusunda da Carter'le bir ayrılığı yok; ikisi de kelimesi kelimesine aynı şeyleri seçim konuşmalarında geçiriyorlar. Birbirlerini suçlamalarının özü kimin daha keskin bir emperyalist olduğundan ibaret.

Ama, Demokratik Parti içinde sahte bir "sol muhalefet" yaratmak, Amerikan emekçilerinin bilincini çarpıtmak, onlara hayali alternatifler göstermek için bir fırsat oluyor. Biraz da iki başlı seçim güldürüsünde bir değişiklik...

TEKELCİ BURJUVAZİNİN AMERİKAN HALKINA VAAT ETTİĞİ TEK YOL: KAPİTALİST BUNALIMIN CEHENNEMİ

Amerika'da Cumhuriyetçi Partinin adayı da kazansa, Demokratik Partinin adayı da kazansa, sonuç Amerikan halkı için farklı olmayacak. İktidar yine dev Amerikan tekellerinin elinde kalacak kapitalist bunalım derinleşecek, enflasyon dört nala koşturacak, işsizlik artacak ve Amerikan tekelci burjuvazisi, kadın-erkek demeden tüm Amerikan halkını emperyalist savaş arabasına koşacak.

Elbette işlerin bu azgın emperyalistin ininde tam da böyle gidip gitmeyeceğini tek başına ne Kennedy'ler, ne Carter'ler ne de Reagan gibi Hitler kopyaları belirleyecek.

Ama, bu bıktırıcı şarlatanlıktan gittikçe daha fazla usanan, emperyalist bunalımın yükünü gittikçe daha fazla sırtında hisseden, dağınık ve örgütsüz de olsa mücadelesinin yükseldiği açıkça gözlenebilen Amerikan işçilerinin ve emekçi insanlarının varlığı, gözü dönmüş tekellerin her isteciklerini yapmalarının önünde en büyük engeldir.

1980 seçimleri: Amerikan faşizminin çanları

Amerikan polisinin vahşeti ulusal azınlıklar, zenciler, greviler, ilerici - devrimci öğrenciler için yeni bir olay değil.

1980 seçimleri geleneksel seçim şarlatanlığı açısından önceki onlarca benzerinden hiç farklı olmamasına rağmen, gerek Amerikan halkı, gerekse burjuvazisi için değişmekte olan bir Amerika'da yapılıyor.

Gittikçe derinleşen kapitalist bunalımın temellerini sarstığı ve savaşa hazırlığın apaçık sürdürüldüğü Amerikan toplumunda, Nazi Partisinin gelişmesi, Ku Klux Klan çetelerinin yaygınlaşması, "Yeni Sağ"ın güçlenmesi üzerine, yazmak, konuşmak artık son derece olağan şeyler arasında.

Tekelci burjuvazi, iki yüzlülüğü elden bırakmadan, faşist odakların gelişimini yasallaştırıyor ve hızlandırıyor.

Sivil çetelerin yanı sıra, Amerika'da devletin açık ve kitlesel terörü oldukça yaygındır. Birçok büyük Amerikan kentinde polisin ve sivil faşist çetelerin ulusal azınlıklara, özellikle zencilere, grevlere ortak saldırıları bizzat "Carter Doktrini" gereğince CIA, FBI örgütlerinin, yerel polis teşkilatlarının yetkilerinin geliştirilmesi vb. hep aynı bütünün, Amerika'da yükselen faşizm tehlikesinin belirtileridir.

SEÇİM KAMPANYASINDA FAŞİST REAGAN'IN "ŞANSI" NEDEN ARTIYOR?

İşte Hollywood'un antikomünist filmlerinin ikinci sınıf aktörlüğüyle başlayan, Amerikan gericiliğinin karanlık temsilcisi McCarthy'nin eski dostu, Kaliforniya Valiliği sırasında (1966) gericiliği ve baskıcılığıyla ün salan Reagan gibi bir Hitler özentisi bu seçimlerde Başkanlık koltuğuna oldukça yakın duruyor.

Bunu ülkeyi saran ekonomik ve siyasal bunalıma borçlu olduğuna hiç kuşku yok. Reagan Amerikan tekelci burjuvazisinin bunalıma, daha doğrusu bunalımın acısını emekçi kitlelerden çıkarmak üzere bulduğu faşist "çözümün" temsilcisidir.

DEVLETİN FAŞİSTLEŞTİRİLMESİNİN YANI SIRA FAŞİST BİR KİTLE DESTEĞİ SAĞLAMA ÇABALARI

Reagan'ın sahneye çıkması ve seçim kampanyasının seyri içinde "başarılar" elde etmeye başlaması kitlelerin içinde faşist eğilimlerin yaygınlaşmasından değildir. Tersine Amerikan emekçi kitleleri, daha önceki yıllardan oldukça farklı olarak düzene duydukları hoşnutsuzluğu dile getiriyorlar, kendiliğinden de olsa birçok mücadeleye atılıyorlar. Faşizm gittikçe daha fazla düzene karşı çıkan emekçilerin yükselen mücadelesini bastırmak ve direnişle karşılaşmadan onları emperyalist savaşa sürebilmek isteyen tekelci burjuvazinin eğilimi. Reagan ise Amerikan burjuvazisinin gözünde gittikçe daha geçerli bir hale gelen bu eğilime bir kitle temeli yaratmak için ortaya sürülmüş bulunuyor.

İzlediği yol faşizmin klasik yolundan farklı değil: Hoşnutsuz kitlelerin en temel duygularının sömürüsü.

Bugün Reagan, belli bir faşist partinin örgütleyicisi, ya da enikonu belirlenmiş bir faşist hareketin doğrudan doğruya temsilcisi değil, ancak Amerikan burjuvazisinin saldırgan çabalarının yoğunlaştığı, emperyalist heveslerinin dağlandığı bir dönemde kaçınılmaz olarak güçlenen faşizm alternatifinin habercisidir.

1980 seçimleri aslında Amerika'da faşistleşmenin hızının bir göstergesi oluyor. Reagan'ın, bu işinin ehli anti-komünistin seçilmesi, daha doğrusu tekeller tarafından başkanlık koltuğuna oturtulması, emperyalist ülkelerde bunalımı ve savaş hazırlıklarını faşistleşmenin izlediği gerçeğinin yeni bir belirtisi olacak.

Fakat ister Reagan, ister Kennedy, Carter ya da başkası, yani tekelci burjuvazinin ister havuç siyasetçileri, ister sopa siyasetçileri başkanlık koltuğuna kurulsun, bütün planlarını içte emekçilerin daha yoğun sömürüsü, dışta yeni paylaşım alanları için savaşa göre yapmakta olan Amerikan burjuvazisinin bütün temsilcileri kapitalist bunalımdan efendilerini selamete çıkarmaya çalışacaklardır.

Polonya'da İşçi direnişleri sürüyor

Polonya işçi sınıfı, revizyonist yönetimin ekonomik baskısını geriletmek için, grev silahına yine sarıldı.

Varşova'da Ursus Zirai Makinalar Fabrikasında, Tczew, Mielec ve Gdansk'da da birçok fabrikada işçiler, yönetimin ekonomik politikasını protesto ederek, ücretlerin artırılmasını, fiyatların düşürülmesini istediler.

Sovyet sınırına 75 kilometre uzaklıktaki 300 bin nüfuslu Lublin kentinde ulaştırma işçileri 3 günlük greve gitti; otobüsler, troleybüsler, trenler çalıştırılmadı. Lublin grevini makinistler başlatmış, daha sonra demiryolu işçileri de eyleme katılmışlardı. Halkın ihtiyaçlarını karşılamak için, fırınlar ve süt üreten kurumlar üretimi durdurana kadar askeri araçlar gıda pazarlarına erzak taşıdılar.

Lublin demiryolu işçileri yalnızca ücret artışı değil, aynı zamanda grev hakkının yasallaşmasını da istediler. Varşova basını da bu haberi vermek zorunda kaldı.

Ayrıca Lublin'e 100 km uzaklıktaki Siedlce kenti demiryolu işçileri grevdeki arkadaşlarına destek olmak için Lublin'e giden trenleri hareket ettirmediler.

Revizyonist yöneticilerin tüm çabalarına karşın, işçi sınıfı Polonya'da grevlerle, direnişlerle revizyonist yönetimi geriletiyor ve mücadelesini yükseltiyor.

Siyonistlerin yeni saldırısı: Kudüs İsrail'in başkenti ilan edildi

Geçtiğimiz hafta İsrail siyonistleri, parlamentoda onayladıkları bir kararla Kudüs'ü İsrail'in daimi başkenti ilan ettiler. Parlamentoda bir konuşma yapan Başbakan Menahem Begin, Kudüs'ün ebediyen İsrail'in olacağını ve bölünmez bir kent olduğunu söyledi. Siyonist devletin bu girişimi doğrudan doğruya Filistin halkının bu topraklar üzerindeki hakkının ayaklar altına alınması ve yok edilmesi yolundaki emperyalist siyasetinin yeni bir parçasıdır.

Bilindiği gibi Filistin toprakları bölgedeki stratejik önemi yüzünden birçok emperyalist devletin iştahını kabartmıştır. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında İngiltere'nin çabaları sonucunda bölgede bir Yahudi devletinin kurulması teşvik edilmiş, İngiltere'nin bu konudaki bir bildirisi, ABD ve diğer batılı emperyalist devletler tarafından tasvip ve kabul edilmişti. Bir süre sonra da Filistin, İngiltere tarafından işgal edilip bir manda haline getirilmişti. II. Emperyalist Savaştan sonra, ABD de bu bölgeye sızmaya başlamıştı. Sonuçta ABD, İngiltere ve diğer emperyalist devletler, Filistin halkına karşı azgın bir komplo uygulayarak bölgeye Yahudi göçlerini teşvik etmişler ve Arap halkını bu topraklardan kovarak bölgede bir İsrail devletinin kurulmasını (1948) sağlamışlardı. Bu tarihten sonra emperyalistler tarafından desteklenen siyonistler, Arap halkına karşı azgın bir terör uygulamışlar ve her fırsatta topraklarını genişletmek için saldırılarda bulunmuşlardır. Onlarca yıldan beri anayurdunu savunmak için mücadeleye atılmış olan Filistin halkı, bütün bunlara rağmen boyun eğmemiş, bu mücadele içinde gerçek dostunu düşmanını tanıma fırsatını elde etmiştir. Siyonistler son olarak 1967 yılında iki süper devletin ve diğer emperyalistlerin desteğini alarak topraklarını daha da genişletmiş ve bu arada Kudüs'ün tamamını eline geçirmiştir. O günden bu yana Kudüs kenti fiilen İsrail siyonistlerinin elindedir. Siyonistler şimdi de bu eşkiyalıklarına bir meşruluk kazandırmak için Kudüs'ü başkent olarak ilan etme cüretini gösteriyorlar. İsrail siyonistlerinin, tüm eşkiyalıklarının yanı sıra şimdi de böyle bir tavır almalarının ardında, genel olarak emperyalistlerin, özel olarak da iki süper devletin Ortadoğu'da yarattıkları karışıklık yatmaktadır.

GERİCİLERİN İSRAİL'E KARŞI TAVIRLARI

Bazı batılı emperyalistlerin ve bu arada ülkemizde de Demirel'in bu konuda almış oldukları tavır, sözde Filistin halkının yanında görünme şeklindedir. Üstelik Demirel, bu konuda daha da ileri giderek İsrail siyonistlerinin kararını ilk protesto etme şerefine erişti. Ancak onu bu davranışa iten neden, ülke içinde düşen prestijini kurtarma çabasıdır. Bir kere, genel olarak dünyada, özel olarak da ülkemizde İsrail'in saldırgan yüzü iyice açığa çıkmıştır ve halkların derin nefretini kazanmıştır. Bazı batılı emperyalistlerin ve bizde Demirel'in böyle bir tutum takınmalarının tek nedeni, kendi ülkelerindeki prestijlerini kurtarma çabalarından başka bir şey değildir. Onlar sözde Filistin halkından yana görünürken, diğer yandan da İsrail siyonistleriyle her türlü siyasi, ekonomik ve askeri ilişkilerini sürdürüyorlar. Bu konuda MİT in İsrail İstihbarat Örgütü MOSAD ile olan yakın ilişkileri kimsenin yadsıyamayacağı bir gerçektir. Batılı emperyalistlerin de İsrail ile olan silah ticaretleri Ortadoğu'da bir barışın gerçekleşmemesi için tek başına yeterli bir nedendir. Bu arada Çin emperyalistlerinin İsrail ile olan silah satışı anlaşmaları da Çin'in Filistin sorununa nasıl yaklaştığının açık bir göstergesidir. Enver Sedat'ın sözde karşı çıkışı ise, gene aynı kaygıdan, yani ülke içindeki prestijini kurtarma çabasından ileri gelmektedir. Bugün İsrail'den sonra ABD'nin Ortadoğu'daki güçlü bir kalesi haline dönüşmüş olan Mısır, ülke içindeki tepkileri daha bir süre için frenlemek için böyle bir tavır göstermek zorunda kalmıştır. Bu da onun emperyalist uşaklığı siyasetinden kopuk bir şey değildir.

"BARIŞÇIL ÇÖZÜM" ÇÖZÜM DEĞİLDİR

İsrail siyonistlerinin bu eşkiyalığı ABD'nin Ortadoğu'daki vurucu gücünü oluşturmalarından ileri gelmektedir. ABD, Ortadoğu petrollerini güvence altına almak için İsrail gibi bir siyonist devlete gerek duymaktadır. ABD bu açıdan İsrail'e her türlü ekonomik, askeri yardımı sağlamaktadır. Bu amaçla milyarlarca dolarlık ekonomik ve askeri yardım İsrail'e akmaktadır. ABD, bu siyasetinin yanı sıra Arap halklarını da birbirine düşürmek için Arap gericiliğinin üzerine oynuyor ve bölücü faaliyetlerini sürdürüyor. Bu konuda Sovyet emperyalistleri de aynı çizgiden hareket ederek Ortadoğu'daki savaş odağının sönmemesi için elinden gelen gayreti gösteriyor. Her yıl onbinlerce Yahudinin Filistin halkına karşı savaşmak üzere İsrail'e gitmesini sağlıyor. Ortadoğu'da böyle bir çıban başının bulunması her iki süper devletin de işine geliyor.

Genel olarak emperyalistler, özel olarak da iki süper devlet, Arap halkına karşı bu düşmanca eylemlerini sürdürürken, diğer yandan da zevahiri kurtarmak için bölgedeki dostça ilişkilerin gerekli olduğu vaazını veriyor. Ortadoğu sorununun "barışçıl çözümü" hakkında yaygara koparıp kamuoyunu aldatmaya çalışıyorlar. Sorunun barışçıl yollardan çözülemeyeceğini bilen Siyonistler ise, saldırılarına her gün bir yenisini ekliyorlar ve son olarak da Kudüs'ün kendilerinin daimi başkentleri olduğunu ilan edecek kadar pervasızlaşıyorlar. Ve gerici koro gene barışçıl çözüm yaygaralarına devam ediyor. Oysa Filistin halkının gasbedilmiş olan hakları ortada kaldığı sürece, Filistin halkı bu haklarına kavuşmadığı sürece, Ortadoğu sorununun çözümü olanaksızdır. Ortadoğu'da çıkarları bulunan iki süper devletin ve diğer emperyalistlerin böyle bir şeye yanaşmayacakları ve karşı çıkacakları aşikardır. Dolayısıyla Ortadoğu sorunu siyonizme karşı mücadeleyle sınırlı bir sorun değildir yalnızca aynı zamanda iki süper devletin Ortadoğu siyasetini hedef alan bir mücadeleyi içinde barındırmalıdır. İki süper devletin Ortadoğu'daki siyasetine darbe vurmayan bir mücadele, Filistin halkının gerçek kurtuluşunu sağlayamaz. Sorunun çözümü Filistin halkının silahlarının namlularında yatmaktadır.

Kudüs'ün siyonist eşkiyalarca başkent ilan edilmesi Filistin halkına yönelik yeni bir saldırıdır. Ama Filistin halkı bu saldırganlığın hesabını mutlaka soracaktır.

ŞAH ÖLDÜ

Milyonlarca İranlı emekçinin katili halkların gözünde çok önceden ölmüştü.

Bir diktatörün sonu

Emperyalizmin sadık uşağı faşist İran Şahı Kahire'de öldü.

1941 yılında İngiliz emperyalistlerinin desteği ile babası Rıza Han'ın yerine yönetime getirilen Şah Rıza Pehlevi, bu tarihten itibaren Pehleviler feodal monarşinin son temsilcisi oldu. İşbaşına gelir gelmez başta petrol olmak üzere, ülkesinin tüm zenginliklerini emperyalistlere peşkeş çeken Rıza Pehlevi, İran halkının boynundaki sömürü, baskı, zulüm zincirlerini ağırlaştırmakla, iktidarını sürdürmek için uygulamaya koyduğu çağdışı işkencelerle tanındı.

Şah İranında petrolün sağladığı gelir 30 milyar doları aşmasına rağmen ekonomi, izlenen emperyalizme teslimiyet çizgisi sonunda tamamen çökmüş, köylülük iflas etmiş, milli sanayi güdük kalmış, konut, sağlık, eğitim gibi toplumsal ihtiyaçların hiçbiri giderilmemiş, pahalılık, işsizlik, enflasyon had safhaya yükselmiş, ahlaki çöküntü artmış, fuhuş, kadın ve esrar ticareti bizzat Pehlevi hanedanının ticari kâr alanları haline gelmişti.

İçte azgın bir sömürü, acımasızca terör uygulayan Şah, bunun bir parçası olarak çeşitli milliyetlerden İran halkı üzerinde de azgın bir milli baskı, asimilasyoncu bir politika izliyordu. 1945'lerde II. Dünya Savaşı sonlarında, uluslararası koşullardan ve Stalin önderliğinde Kızıl ordunun başarılarından da yararlanarak kurulan Mehabat Kürt Cumhuriyeti ve Tebriz Azerbaycan Cumhuriyeti üzerine ordularını gönderiyor, köyleri yağma ve talan edilen binlerce köylüyü katlettiriyordu.

İşbaşına geldikten, İran'dan kaçmak zorunda kalana dek, Şah damgasını taşımayan tek dönem 1951–1953 yılları arasında, "millileştirmeler" dönemi diye anılan üç yıldır. Ulusal burjuvazinin temsilcisi Musaddık, başbakan olduktan kısa bir süre sonra, petrolü millileştirme tasarısını meclisten geçirdi. Fakat ardından, İran, kapitalist-emperyalist ülkelerin ekonomik ambargosu altına alındı. Bütün çabalara karşı yeterli petrol satışı yapamayan İran'da ekonomik bunalım derinleşti. 1953'te Musaddık, ABD'den borç para istemek zorunda kaldıysa da para verilmedi. Bunu fırsat bilen Şah, Musaddık'ı başbakanlıktan azletti. Musaddık taraftarlarıyla, Şah kuvvetleri arasında çatışmalar şiddetlendi; üç gün süren çatışma sonunda 60 kişi öldü. Ve CIA'nın düzenlediği bir darbeyle Şah taraftarı General Zahidi başbakanlığını ilan etti. Bu tarihten itibaren Şah orduyu, siyasi polis SAVAK'ı tamamen denetimine aldı. Bundan böyle herhangi bir ayaklanma, direnme ihtimaline karşı Hitler faşizmi döneminde olduğu gibi "Eylem Komitesi", "Yeraltı İntikam Tugayı", "Milli Direnme Gücü" gibi çok sayıda faşist yeraltı örgütü aracılığıyla tahtını ve saltanatını sürdürmeye çalıştı. Ve yine bu tarihten itibaren Amerika'nın zincirli köpeği haline gelen Şah, İran halkı üzerindeki zulmü, işkenceyi, baskı ve sömürüyü katmerleştirdi. Akıl almaz işkenceler yaygınlaştı, kitleler topluca katledildi, onbinlerce, yüzbinlerce kişi zindanlarda çürümeye terk edildi, binlercesi öldürüldü.

Diğer yandan yapılan askeri, siyasi anlaşmalarla İran tamamen ABD'nin hakimiyeti altına girdi. 60 bini aşkın ABD'li askeri ve mali uzmanın bulunduğu Şah yönetimindeki İran, Amerikan emperyalizminin askeri siyasi üssü haline geldi. Birkaç yıl içinde 50 milyarlık silah satın alarak onun jandarmalığını üstlendi.

İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKIN GÜCÜ YENİLMEZDİR

Kapitalist-emperyalist sistemin krizinin derinleşmesiyle, emperyalizmin egemenliğindeki burjuva-feodal bir ülke olan İran'da da bunalım derinleşti. Kitleler iyice yoksullaştı ve eskisi gibi yaşayamaz ve yönetilemez oldular. Kitle gösterileri, boykotlar, grevler, direnişler başladı ve yaygınlaştı. Yükselen devrimin ateşi ülkenin her yanını sardı. Kan emici faşist Şah, emperyalist efendilerinden aldığı silah gücü ve zorbalıkla tacını ve tahtını koruyabileceğini sandı. Kitlelerin üzerine ordusunu saldırtarak binlerce İranlıyı öldürttü. 1978'lerde kitlelerin silahlı mücadelesi şiddetlenmişti. 6 Mayıs'ta Tebriz ayaklanmasında ölü sayısı bini geçiyordu. Kum kentinde ise ölü sayısı 4 bini aşarken, Meşhed'de günde yaklaşık yüz kişi hayatını kaybediyordu. Abadan'da ise 800 kişi Rex sinemasında canlı canlı yakılıyordu. Sadece 1-4 Aralık günlerinde de 3400 kişi öldürülmüştü. Her şeye rağmen işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesini ne Şah, ne de modern silahlar durdurabilirdi ve Şah Ocak 1979'da İran'dan kaçmak zorunda kaldı.

ÖLÜM ŞAH İÇİN EN KOLAY KURTULUŞ OLDU

İran'dan ayrıldıktan sonhar her dönemde sadık kaldığı efendisi ABD'de bile kalamadı. Oradan Mısır'a, Mısır'dan Bahama Adalarına oradan Meksika'ya gittiyse de bu ülke halkları bu insan kasabını protesto gösterileri ile karşılamış, faşist Şah dünyada kendine oturacak yer dahi bulamamıştır. Son olarak kısa bir süre kaldığı ve yine halkın protesto gösterileri nedeniyle terk ettiği Panama'da kendini kabul eden Amerikan uşağı Sedat'ın yanına sığınmıştır.

557 gününü oradan oraya kaçarak geçiren, İran'da milyonlarca kişiyi açlığa, sefalete mahkum eden onbinlerce insanı en hayasız işkencelerden geçiren, çağımızın en azgın, kan içici faşist diktatörlerinden olan Şah'ın ölümü onun için en ucuz kurtuluştu. Çünkü onu asıl ölüme mahkum eden İran halkıydı. Onu yargılayan, ezilen, sömürülen kitlelerdi. Fakat emperyalistlerin bu biçare maşası onlar önünde hesap vermekten kurtularak Kahire'de öldü.

Faşist-feodal monarşisini devam ettirebilmek uğruna ülkesini emperyalistlere teslim eden, İran halkını görülmedik açlık, sefalet, terör altında inleten bu insan celladının ardından kimse gözyaşı dökmeyecektir. Onun ölümüne üzülenler ancak kendi sonlarını gören diktatörler olabilir. Ve faşist İran Şahı ancak bu akbabaların gözyaşlarına layıktır.

Başlık parasının olumlu yönleri varmış!

27 Temmuz Pazar günü Ankara Radyosu'nun gençlere yönelik "Gençlikle Gelen" programında başlık parasının olumlu yönlerinin olduğunu öğrendik. Sözümona gençlerin sorunlarının tartışıldığı programda birkaç haftadır başlık parası incelendi; gelen bazı mektuplar okundu, program yapımcısı özellikle Güney ve Güneydoğu gençlerine "seslendiklerini" iddia etti. Son olarak da Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi öğretim görevlilerinden Mahmut Tezcan konuya ilişkin "değerli" görüşlerini sundu. Öğretim görevlisine göre, başlık parasının gurbetçiliği teşvik etmesi ve başlık parası ödenen kadının bu parayı çıkartmak için kocası ve onun ailesi tarafından aşırı çalıştırılıp "yıpranması" gibi olumsuz yönlerinin yanı sıra başlıca iki başlık altında toplanabilecek olumlu yönleri de varmış!

Birincisi, başlık parası kadına güven veriyormuş. İkincisiyse boşanmaları önlüyormuş. Erkek tarafından evlilik bozulmaya niyetlenirse, erkek daha önce ödediği başlık parasının yanmasını göze alamadığı gibi, ikinci bir evlilik için ödemesi gereken başlık parası onun için külfetli olduğundan evliliği bozamıyormuş. Yok eğer kadın tarafından evlilik bozulacaksa bu kez de kadının babası başlık parasını geri vermediğinden kadın da evliliğini bozamıyormuş. Ve bu sayılan nedenler evliliğin ayakta kalmasını sağladığından başlık parası ile kurulan evlilikler "olumlu"ymuş, vs. vs.

Bu "değerli" öğretim görevlisine ve ona yer ayıran TRT'ye göre evlilik, gönüllü beraberlik temeli üzerinde yükselen bir birliktelik değil ailelerin parasal gücüne göre kurulmuş olan ve kadının satın alındığı bir kurumdur.

Tarihte sınıfsal farkların ortaya çıkmasıyla birlirte kadın, erkeğin yanında ikinci cins sayılmıştır. Bu tarihten itibaren bir mübadele değeri kazanmış, alınıp satılmış, takas edilmiş, başkalarına devredilmiştir. Evlilik evlenecek kişiler tarafından kararlaştırılmayan, çoğunlukla ailelerin kendi ekonomik güçlerini hesap ederek karar verdikleri bir kurum olarak devam edegelmiştir. Kız çocukları ileride işgücünden yararlanamayacağı için aileleri tarafından yük olarak sayılmış, "uygun bir kısmet" çıktığında ise evlenecek kızın gönül rızasının olup olmadığını sormaya bile gerek görülmeden evlendirilmiştir. Burada "uygun kısmet" doğal olarak kıza en çok parayı verendir. Kadını belirli bir para vererek satın alan erkek ise artık kadını istediği gibi yönlendirir, istediği gibi çalıştırır. "Kadını eşekten daha çok çalıştırmak gerekir, çünkü eşek saman yer, kadınsa ekmek" atasözü bu düşüncenin ürünüdür.

Başlık parası verilerek satın alınan kadın, bir eşya gibi satılarak nasıl aşağılanıyorsa, onu parayla satın almak da o ölçüde aşağılıktır. Ancak bundan daha da aşağılık olan bunu savunmak, hatta satınalmaları ve satmaları "olumlu" bulmaktır; gerici geleneklere sığınarak evliliklerin devamını istemektir. Varsın bu evlilik zora dayansın, varsın bu evlilik taraflar için azap verici olsun, ama yeter ki devam etsin. İsterse yalnızca parasal güce dayansın, bütün bir ömrü aynı çatı altında geçiren iki insan birbirlerine sevginin kırıntısını duymasın, ama evlilik devam ediyor mu sen ona bak.

Öğretim görevlisinin düşünceleri böyle. Bu durumda, ta başında dünyaya evli olarak gelen beşik kertmeleri ile yapılan evliliklerin en "olumlu" olması gerekir. Öğretim görevlisine göre beşik kertmesinde, kadın daha çok güven duyacaktır. Çünkü kadın henüz kendisi bebekken yapılan evlilik sözleşmesine daha güvenle bakacak, sonra ödenen başlık paralarına bir de gelenekler eklenirse ailenin bozulması olanaksız olacaktır. Hayır, öğretim görevlisi hayır. Senin bu söylediklerin ve kafandan geçenler evlilik değil, zorla yaşatılmaya çalışan birlikteliktir. Kadının insan olduğunu reddetmektir. Hiç mi duymadın tarlasını ipotekten kurtarmak için, ya da bir çift öküz satın alabilmek için kızını satan aileleri. Hiç mi duymadın sevdiğine verilmeyen "parayı veren düdüğü çalar" hesabı zorla evlendirilen genç kızların varlığını. Bunun neresinde "olumluluk" buluyorsun? Bilim adına kadınların satılmasını ve satın alınmasını nasıl haklı görebiliyorsun? Bunun bilimle ne alakası var.

Özellikle son günlerdeki yayın'arı ile MHP liderleri ve benzerlerinin haklı takdirlerini toplayan TRT'nin bu programı yayınlaması şaşırtıcı değil. Ancak Mahmut Tezcan'ın bu düşünceleri üniversitede nasıl savunduğunu bilemiyoruz. Ankara Üniversitesi öğretim görevlisi, kendi yakınlarının "olumlu" evlilik yapabilmesi için başlık parası ödeyerek sattı ya da satın aldı mı onu da bilmiyor ve merak da etmiyoruz, ama Fakülte'de bilim adına böyle dersler veriyorsa pes...

Gazetemize gelen ve özellikle de kadın arkadaşların kaleme aldıkları mektuplarda, devrimciler arasında oluşturulan evliliklerin çeşitli sorunlarına değiniliyor, bunlara cevap verilmesi isteniyor. Örneğin Sivas'tan yazan devrimci bir kadın mektubunda şunları yazıyor: "Kocamla anlaşarak nişanlandım. Nişanlıyken zaman zaman tartışırdık. Ben devrimci mücadele içerisinde çalışmak istiyorum derdim. Çalışabilirsin, istediğin zaman istediğin yerde mücadele vermeni ben de isterim derdi. Ama evlendiğimiz günden beri hiçbir isteğim olmadı. Ben bilinçsizmişim, ben bir şey anlamıyor muşum. Öyleyse bana anlat, bilinçlendir. Eğer beni susturmakla devrim yapacaksan yanılıyorsun.

"Peki biz nişanlıyken sen istediğin şekilde düşünür, çalışırsın diyordun. Hani sen devrimcilikten bahsediyordun. Böyle miydi senin devrimciliğin. Sen karını bile ikna edemedikten sonra başkasını hiç ikna edemezsin. Üzerimizde faşizmin baskısı az geliyormuş gibi bir de şu kocaların baskısını taşıyoruz."

"Devrimci bir aile nasıl olmalıdır?"

Elbette "devrimci bir aile" için reçeteler yazamayız; bu sorunu içinde bulunduğumuz toplumdan koparak ele alamayız, ama devrimcilerin kuracakları evliliklerin temel ilkelerine bakabilir, bunlardan öğrenebiliriz.

Büyük bir devrimci olan Engels, devrimci bir evliliğin temel koşulunu çok yalın bir biçimde dile getirmişti: "Ancak sevgi temelinde kurulan ve bu temelde süren bir evlilik ahlaksaldır", Lenin de "Derin bir aşk ve proleter bir bilinç"in, devrimci bir evliliğin vazgeçilmez koşulu olduğunu vurguluyordu.

Burjuva-feodal bir toplumun devrimcileri olan bizler için, başka birçok alanda olduğu gibi evlilikte de karmaşık sorunlar var. Eşler geldikleri sınıfların ve toplumun egemen kültürünün şu ya da bu etkilerini taşımaya devam edebilirler; çoğu kez de ettikleri izlenebilir. Bu doğaldır, ama doğallığı giderilmesi gereken noktaya kadardır. Bu açıdan denilebilir ki devrimci bir evlilik, eşlerin (iki insan arasında kurulan bu ilişkide) daha fazla devrimcileşmeleri için bir mücadele alanıdır.

Kapitalist bir toplumun bağrında kadınla erkek arasında gerçek bir eşitliğin (toplumsal çapta) sağlanamayacağı açıktır, fakat geleceğin toplumunun bütün doğru değerlerini, ahlakını şimdiden geliştirmek, yaşatmak durumunda olan devrimcilerin kuracakları ailelerde gerçek bir demokrasinin, eşler arasında gerçek bir eşitliğin yaratılması ancak eşlerin, tek tek, devrimci mücadeleye katılmaları ve onun içinde devrimcileşmeleri temelinde gerçekleşebilir. Ancak kadın da erkek de devrimci mücadele içinde yer alıyorlar ve ikisini birleştiren şey, gerçek bir sevginin yanı sıra, halkın kurtuluşu uğruna ortak bir davanın neferliğiyse, aralarında eşit ve devrimci bir ilişki kurulmasının koşulları yaratılmış olur. Devrimci mücadele, iki devrimci arasındaki sevginin sürekliliğinin ve sağlamlığının da zeminidir. Mücadeleden kopma temelinde, iki insanın sadece birbirleriyle sınırladıkları bir ilişki, sanılanın tersine sevgiyi derinleştirmez, cılızlaştırır. Çünkü bugün dünyamızda bütün insani duygular en çok devrimci mücadele içinde yoğruldukça derinleşiyor, anlam ve kalıcılık kazanıyor.

Toplumumuzun devrimcileri arasında sık rastlanan bir sorun da, devrime katılan kadınların çoğu zaman yine devrimci olan eşleri tarafından hoşnutsuzlukla karşılanması, çeşitli biçimlerde engellenmesidir. Bu davranışta kuşkusuz kadını ikinci sınıf gören, kadını aşağılayan egemen sınıflar ideolojisinin izleri vardır. Bu tartışılamayacak kadar açık bir olumsuzluktur. Ama devrime katılma arzusunu ve birikimini taşıyan kadınların da her şeyi eşlerinden beklemeleri, mücadeleye katılmak için eşlerinin değişmesini beklemeleri gibi yine yaygın rastlanan tutum da aslında aynı feodal etkilenmenin tersyüz edilmiş halidir. Kadın olsun erkek olsun, herkes kendi inançlarıyla devrime katılır. Kadınlar kendi gerçek kurtuluşları ve halklarının aydınlık geleceği için devrimci mücadele içinde yerlerini almalıdırlar. Devrim mücadelesinde çelikleşen kadınlarla erkeklerin kuracakları sağlıklı birlikler, yüzyılların egemenlerinin bilinçlere kazıdığı gerici önyargıları bir daha dirilmemecesine tarihin çöplüğüne gömecektir.

Aile hangi temeller üzerinde yükselir?

Tarihi materyalizme göre, tarih için belirleyici olan maddi hayatın üretim tarzıdır. Belirli bir tarihsel dönemde ve belirli bir ülkedeki toplumsal kurumlar, "Bir yandan işin, öte yandan ailenin içinde bulunduğu evrim aşaması tarafından belirlenmiştir." (Engels, Ailenin, Özel Mülkiyetin, Devletin Kökeni)

Toplumlar tarihine bakıldığında, sınıflı toplumların ilki olan köleci toplumun tarih sahnesine çıkışı, kadının da cins olarak ikinci plana atılmasıyla birlikte oldu. Bundan sonra sınıflı toplumların tarihi aynı zamanda kadının ezilmişliğinin tarihi oldu. Tüm sınıflı toplumlarda egemen sınıfların baskısının yanı sıra devlet, koca, baba baskısı olmak üzere üçlü baskı kadın üzerinde birleşti.

Erkeğin kadın üzerindeki baskısı, sınıfların varlığından, egemen sınıfların emekçi sınıflar üzerindeki baskısından kaynaklanır. Feodal toplumda kocanın baskısı kaynağını, toprak ağasının köylülük üzerindeki baskısından alırken, kapitalist toplumda burjuvazinin proletaryaya baskısından alır. Bu nedenle, kadının üzerindeki baskıların son bulabilmesi için bu kaynağın kurutulması gerekir. Bir yandan egemen sınıfların baskısını diğer yandan ondan beslenen, devlet, koca, baba baskısının son bulabilmesi için sınıflı toplumların varlığına son vermek gerekir. Kadının kurtuluşu sınıfsız toplumda olacaktır.

Burjuvazi kadın - erkek arasında eşitliği getirmiştir. Ama bu sadece biçimsel bir eşitliktir. Burjuvazi kadını gerçekten özgür kılmak için değil, onu erkekten daha fazla sömürmek için evinin dört duvarı arasından peçenin arkasından çıkarmış, toplumsal hayata çekmiştir. Burjuva toplumundaki eşitlik kadının köleliğinin, geriliğinin kurumlaştırılmasından başka bir şey değildir. Sermaye tarafından sömürülen kadın, özgür emekçinin sefaletine tahammül eder ve üstelik geçmişin zincirlerini de taşır. Sömürünün en yoğun, en hayasızının yaşandığı kapitalizmde hangi sınıfın, hangi sınıfla, hangi ulusun hangi ulusla, hangi cinsin hangi cinsle eşitliği? "Kapitalizm, tamamen biçimsel bir eşitliği ekonomik ve dolayısıyla toplumsal bir eşitsizlikle birleştirir." (Lenin) Bütün "kurtarıcı" kanunlara rağmen kadın yine ikinci cinstir, yine evin kölesidir

Ülkemizde feodal sömürü ve kapitalist sömürü iç içe olduğundan bu aile içinde de kendini gösterir. Bir yandan feodal despotizm vardır, bir yandan burjuva iki yüzlülüğü. Koca kadını evin kölesi kabul eder, onun toplumsal faaliyetlerin çeşitli alanlarına katılmasını engeller.

Aile, içinde yer aldığı toplumun bir hücresidir. Toplumun özelliklerini üzerinde taşır. Toplumumuz çeşitli sınıflardan oluşan bir toplum olduğundan, çeşitli sınıflara tekabül eden ailelerin farklı nitelikler taşıması bu açıdan normaldir. Bir burjuva evlilikte de, taraflar birbirlerini sevdiklerini, oluşturdukları evliliklerin sevgi temeli üzerinde yükseldiğini iddia edebilirler ve buna inanabilirler. Fakat iki burjuvanın birbirlerine duydukları sevgi nasıl bir sevgidir? Bu sahip olunan özel mülke karşı duyulan sevgidir ve evlilik de özel mülkün geliştirilmesi temelinde yükselmiştir. Burjuvazi için para her kusuru örter, sevgi de paraya göre değişir.

Özel mülk ile ilgisi bulunmayan tek sınıf proletaryadır. Bunun için proleter evliliklerde ailenin temelini, mülkü genişletmek değil, tersine mülk duygusundan arınmış gerçek sevgi oluşturur. Ancak proletaryanın da sınıflı toplumda yaşadığını, kapitalizmin çok yönlü ideolojik, siyasi, kültürel baskısı altında olduğunu unutmamak gerekir. Burjuvazi ahlaki yozluğu körükler, sistemleştirir ve özellikle onun asalak hale gelmesiyle de bütün toplumsal yaşamı şu veya bu düzeyde çürütür, kokuşturur. Bundan toplumun diğer sınıfları gibi proletarya da nasibini alır.

Öte yandan burjuvazi proletaryayı ücret köleliğine mahkum ederken aynı zamanda proletaryayı manevi olarak da köleleştirir. Her türlü propaganda yollarını kullanarak proletaryaya ahlaksızlığını, yozluğunu aşılamaya çalışır. Devrimci proletarya, burjuvazinin bu çok yönlü saldırılarına karşı mücadele ediyor. Fakat burjuvazi de her gün çok yönlü propagandasına devam ediyor. Bunun için proleterler arasındaki evlilik mülk duygusundan arınmış bir sevgi üzerinde kurulmuş olsa bile proletaryanın toplumdan etkilendiği ölçüde bu etkilenme evliliklerine yansır.

Aydınlık'ın yalanları üzerine

Bizler Malatya Turan Emeksiz Lisesi'nde okuyan yurtsever devrimci öğrencileriz. Bu yazıyı sizlere karşı-devrimci bir akımın yalan ve sahtekarlığını açığa çıkarmak için yazıyoruz.

17 Temmuz 1980 tarihli Aydınlık gazetesinde "Malatya'da 20 sahte solcu zorba MHP'ye katıldı'' başlıklı bir yazı ve bunu ıla ilgili yorumlar yayınlandı. Bu yazılarda Aydınlık'ın amacının gericilere yaranmak, devrimcilerin okulda verdikleri haklı mücadeleyi engellemek ve pasifizmi yaymak olduğu açıktır. Yazıda Murat Akıncı adındaki kişinin daha önce devrimci bir gruba mensup olduğu "devrimcilere saldırdığı ve sonra da MHP ye katılıp ÜYD ikinci başkanı olduğu iddia edilmektedir. Bu iddia, Aydınlık'ın adi ve sahtekarca bir yalanıdır. Adı geçen kişi ne sözkonusu devrimci grubun taraftarı ne de faşisttir. Ancak yurtsever ve anti-faşisttir ve devrimci öğrencilerle arkadaşlık eder ve Aydınlık'ın karşı-devrimci yüzünü bilmektedir. Bu nedenle Aydınlık gazetesi karşı-devrimci yüzünü gizlemek için bu kişiye faşist demektedir. Üstelik Aydınlık yaptığı yorumlarla okulda Aydınlık'ın var olduğu görünümü vermeye çalışıyor. Oysa okulda birkaç çapulcu dışında kimseleri yoktur, bunlar da kendi kabuklarına çekilmiş durumdadırlar.

Başta söylediğimiz gibi Aydınlık'ın bütün bu yalan ve iftiraları Turan Emeksiz Lisesi'nde devrimci gençliğin verdiği mücadeleyi engelleyebilmek içindir. Ama ne faşistlerin saldırıları, ne de Aydınlık gibi maskeli karşı-devrimci akımların çabaları devrimci gençliğin mücadelesini engelleyemeyecektir.

Malatya Turan Emeksiz Lisesi
Devrimci öğrencileri

Tariş Zeytinyağı İşçilerinin mücadelesi önünde DİSK'li sendika ağaları engeldir

Geçtiğimiz günlerde Tariş Zeytinyağı Fabrikasında sendika ağaları işçilerle yaptığı bir toplantıda devrimcilerin bildiri dağıtmalarına değinerek, "bundan sonra hiç kimse fabrikada bildiri dağıtmayacak. Hele sendikayı eleştiren bildirilerin dağıtılmasına asla müsaade etmeyiz. Bunları dağıtanlar devrimci de olsalar engel olacağız. Dağıttırmayacağız. Ayrıca bu kişiler sendikanın tüzüğüne göre cezalandırılacaktır" şeklinde tehditler savundular. Aynı toplantıda söz alan bir devrimci işçi ise "hiçbir gücün devrimcilerin bildiri dağıtmalarını engelleyemeyeceğini, bu faaliyetin önüne engel olarak çıkanların ezileceğini'' söyleyince sendika ağaları, işçilerin söz hakkını gasbederek toplantının bittiğini söylediler. Bunun üzerine sendikacılar işçiler tarafından yuhalandı ve sendikacıların "sendikal demokrasiden", "tabanın söz ve karar sahibi olması'' ilkesinden ne anladıklarını bir kez daha gördüler.

Yine işçiler kendi aralarında Çorum olaylarını konuşup, bu katliamı protesto etmek için karar almaya çalışırken ve devrimcilerin öne sürdüğü işi durdurma kararını alırken, sendika ağaları ve karşı-devrimciler işçilere gözdağı vermeye çalıştılar. ''İşi durdurursak, asker, polis gelir bizi karakola götürür, işveren bizleri işten atar'' gibi propaganda yaptılar. Bu durumda da işçiler sendika ağalarının yüzünü bir kere daha gördüler.

Tariş Zeytinyağı'ndan
DSM'li işçiler

Hatay Valisi'nin faşistlere birlik çağrısı

Karaksu Köyü, Antakya'ya 5-6 kilometre mesafededir. Köyde Alevi ve Sünni mezhebinden emekçiler yaşar. Köy nüfusunun dörtte birini oluşturan Alevilerle Sünniler yıllardır kardeşçe bir arada yaşarlar. Faşistler Sünni kesimde 1971'den beri çalışma yapardı, ancak 1975 yıllarında köyümüze gelen bir yurtsever devrimci öğretmen ve devrimci köylü gençlerinin çalışmaları sonucu faşistlerin provokasyon amaçları suya düşürüldü. Bu Antakya'daki faşist şefleri ve Valiyi rahatsız etti. Bu yılın temmuz ayının ilk haftası vali köye gelerek cuma namazı kıldı. Köylülere hitaben yaptığı konuşmada "Bu köy milliyetçi bir köydür. Birlik olun. Komünistlerin başını devlet olarak zaten eziyoruz, ezeceğiz'' dedi. Valinin bu kışkırtmacı konuşmasından sonra, bütün faşistler birleşerek devrimcilere saldırdılar. Amaçları önce devrimcileri sindirmek, sonra Alevi emekçilere saldırıp işi mezhep kavgasıymış gibi göstermekti. Fakat sayıları 20'nin üzerindeki yurtsever devrimciler 200'e yakın faşist ve faşist ideolojiden etkilenen saldırganlara karşı direndi. Devrimcilerin hemen hepsi yaralandı. Faşistlerden de 20-30 kişi yaralanarak geri çekildi.

Faşistlerin bu saldırıları karşısında Hıdırbey Karakolunun yaptığı devrimcilere küfürden başka bir şey olmadı. Şimdi köyde CHP'liler, hatta sağdan etkilenenler bile, faşistlerin saldırılarına karşı çıkıyorlar.

F. Yalçın

Mahallemize polis ve MHP'li faşistler birlikte saldırıyor

Bizler Ankara Gaziosmanpaşa Kırkkonaklar Mahallesi halkıyız. Mahallemizde Muhtar Mehmet Karakuş ve yandaşları Yıldız Karakolundaki komiser ve polislerle işbirliği yaparak çeşitli bahanelerle bize saldırmaktadırlar. Çeşitli oyunlarla geceleri evlerimiz basılmakta, bazılarımız tutuklanmaktadır.

Örneğin, gece yoldan geçen mahallemizden iki devrimci genci çevirmişler ve üzerlerini aramışlar. Bir şey bulamayınca da silahla saldırmışlar, biri kendini kurtararak mahalleye haber verirken, diğerini feci bir şekilde dövmüşlerdir. Bizler haberi alınca olay yerine gittik muhtar ve yardakçıları bize ateş açtılar. Fakat yine de yaralı genci kurtardık. Olaydan önce muhtar polise haber vermiş ve olayı halkın yarattığı izlenimi vermeye çalışmıştır. Olaydan hemen sonra gelen polis, bunu gerekçe göstererek çocuk ve kadınlar dahil, bir kısmımızı karakola götürdü. Karakolda muhtar davacı olmuş polis ifadelerimizi almış, suçu üzerimize yıkmaya çalışmıştır.

Yaralı gençlerimiz Ankara Numune Hastanesine kaldırılmıştır. Arkadaşlarımıza rapor almakta bile güçlük çektik.

Bu olaydan sonra ertesi gün durakta bekleyen iki arkadaşımızı muhtarın evini yaktığı gerekçesiyle karakola götürüp gözaltına almışlardır. Oysa muhtar kanıt olarak kendi arabasından çektiği benzin dolu tenekeyi göstermişti.

Böylece polisin desteği, muhtarın yardımıyla MHP'li faşistler mahallemize yerleştiler. Ardından bu sivil faşistler onlardan destek görerek mahalledeki devrimcilerin yazılarını gündüz gözüyle silmiş ve kendi yazılarını yazmışlardır. Polis ve faşist muhtar Mehmet Karakuş mahallemizdeki gericilere ve faşistlere yardımcı olmak amacıyla emekçi halka her fırsatta saldırmaktadırlar. Böylelikle faşist saldırılar yoğunlaşmış, evler kurşunlanmış, halkımız silahla tehdit edilmiş, devrimci bir esnafın camları kırılmış, bir fotoğrafçı mahalleden uzaklaştırılmıştır.

10 Temmuz günü faşistler silahlarla mahallemize saldırmışlardır. Fakat bizler taş ve sopalarla faşistleri püskürttük.

Biz Kırkkonaklar halkı semtte bulunan polisin kime hizmet ettiğini ve MHP'li faşistlerin ne tür insanlar olduğunu daha iyi anladık.

Kırkkonaklar Mahallesi
emekçi halkı

Köyümüzde Çorum katliamını protesto eden gösteri düzenledik

Bizler Ceyhan Kızıldere köylüleri olarak faşistlerin Çorum'daki katliamını protesto ettik. Köyümüzdeki devrimcilerin yurtseverlerin katıldığı gösteride 100'ü köylü kızlar olmak üzere toplam 250 kişi katıldı. Protesto eylemi yaklaşık kırk dakika sürdü. Konuşma yapan arkadaş, resmi ve sivil faşist güçlerin Türkiye çapında devrimci avına çıktığı, acımasızca kendilerinden olmayan herkesi katlettiklerini anlattı ve Çorum'da faşistlerce gerçekleştirilen katliamı protesto ettik. Gösteride ''Faşizme Ölüm Halka Hürriyet'' pankartı altında toplandık.

Eylemin canlı ve güçlü geçmesi köy emekçi halkının birliğini daha da pekiştirdi.

Ceyhan/Kızıldere
köyü devrimcileri

Vezirköprü'de terör

9 Temmuz 1980 günü Samsun'dan ilçemiz Vezirköprü'ye gönderilen toplum polisleri ilçemizde terör estiriyorlar.

Geldikleri tarihten beri toplum polisleri rastgele birçok yeri kurşunladılar, birçok ilerici, yurtsever, devrimci, demokratın evlerini sabahın erken saatlerinde kapılarını kırarak aradılar. Aramalar esnasında ev sahiplerini tekme tokat dövdüler. Gene sabah işine giden kişileri kimlik kontrolü bahanesiyle sokak ortasında dövdüler. Bu arada biri esnaf, biri devrimci bir genç olmak üzere iki kişiyi Samsun'a götürüp işkence ettiler.

Vezirköprü'den
yurtsever devrimci gençler

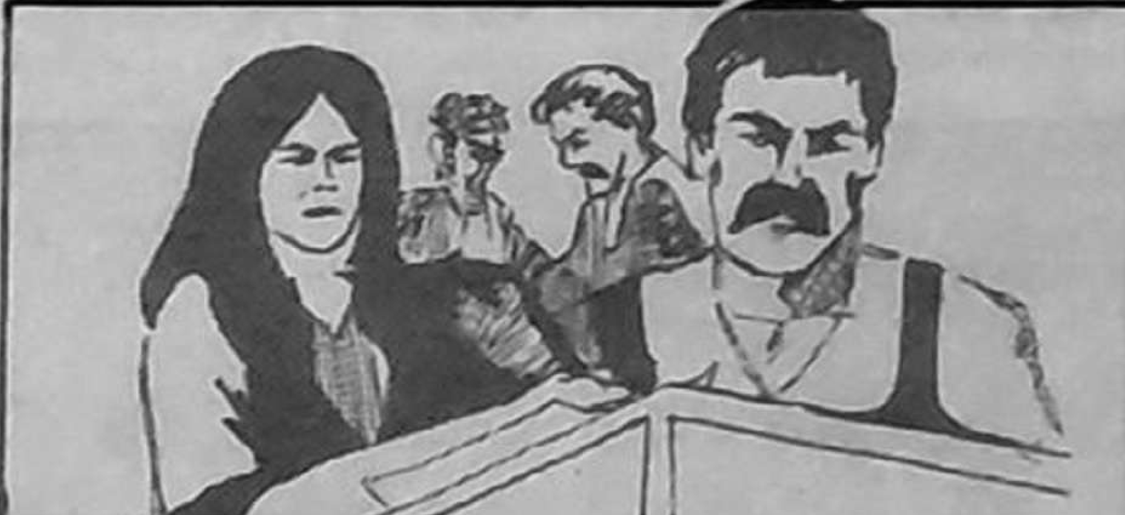
"Patronlar insan hayatını hiçe sayıyorlar

Faşist baskı, terör ve zulmün en yoğun olduğu dönemde devrimci bir sesin yükselip yurdun dört bir yanında sesini duyurabilmesi yüreğimizi coşkuyla dolduruyor.

5 Temmuz 1980 günü çalıştığımız fabrikada yeni bir iş kazasına şahit olduk. Hamur besleme makinasında çalışan bir arkadaşımız elini bisküvi kalıbına kaptırmış, kolunu kaybetmiştir. Aynı makinada daha önce de çalışan başka bir arkadaşımız yine elini kalıba vermiş, kazadan elinin ezilmesiyle kurtulmuştu. İlk kazadan sonra makinada bazı önlemler alınmış olsaydı arkadaşımız kolunu kaybetmezdi. Patronlar üç beş kuruşluk masraf etmekten kaçınıyorlar, insan hayatını hiçe sayıyor, yeni yeni iş kazalarına, iş cinayetlerine göz yumuyorlar. Kazadan sonra ise patron ve onun uşakları üretime geçmek istemeyen işçileri tehdit ettiler. Hepimiz hakkında gerekli kanuni [illegible] yapılacağı tehditlerini savurdular. İşçiler ise tehditlere aldırmayarak içeriye girmediler. Bunun üzerine patron yanına kendisine ilerici devrimci diyen sendikanın temsilcisini çağırdı. Özde değil, sözde devrimci olan işyeri temsilcileri, işçiye, işverene karşı kendilerinin zor durumda kaldıklarını kendilerini sıkıştırdıklarını, üretime girmekten başka yapılacak bir şey olmadığını söyleyip işçileri üretime sokup mücadelelerini engellediler.

Her zulümde, her cinayette kinimiz bir kat daha artıyor, davamıza daha örgütlü, daha bilinçli sarılmamız gerektiğini öğretiyor, mücadelemizin devam edeceği ve mutlak kazanacağımız yolundaki düşüncelerimizi pekiştiriyor.

İzmir Aykent Bisküvi Fabrikasından
bir grup devrimci işçi

BULMACA

SOLDAN SAĞA : 1) 19. yüzyılda ABD'de zenci düşmanlığı temelinde kurulmuş, kurulduğu günden günümüze binlerce "siyah"ın katili ırkçı örgüt 2) Karışık renkli — Rusya'da meclis 3) Arnavutluk'un liman şehri — Kanın dolaştığı yer 4) Güzelliği ve güzelliğin insan belleğindeki ve duygularındaki etkilerini konu alan bilim kolu — Tersi, ekin biçmekte kullanılan ve köylülüğü temsil eden alet 5) Tersi bir emir 6) Bir subayın komutasına verilen belli sayıdaki ağır silahlarla, bunların hizmetinde bulunan insan, hayvan ve gereçlerin tümü 7) Aşama sırası — Bir soru eki 8) Avrupa'da bir yarımada — Tersi, hatırla 9) Tersi, pamuktan yapılan dokuma — Bir isim 10) Tersi bir müzik aleti 11) Tarihin ilk işçi devleti 12) Nesnel gerçeğin bütün görünüşlerinin nedensellik tarafından koşullanmış olduğunu, bunların varoluşlarının, değişim ve gelişimlerinin nesnel yasalarca belirlendiğini öne süren felsefi görüş.

YUKARIDAN AŞAĞI : 1) Rusya'da anayasal monarşi için mücadele eden, Rus liberal burjuvazisinin 1905'te kurulan Anayasal Demokrat Partisi — Bir topluluk içinde amaçtan ayrı olarak kurulan küçük topluluk 2) Toplumsal gelişim sürecinde kapitalist sosyo-ekonomik kuruluşun doğup gelişmesiyle birlikte ortaya çıkan ve sınıfsız toplumun dünya çapında başarıya ulaşmasına kadar geçen zamanda toplum için zorunlu bir işlev olan, insanları büyük ve nispeten dayanıklı topluluklar halinde birleştiren toplumsal yapı, millet — Bağış — İsim 3) Gençliği ve körpeliği kalmamış — Tersi, zengin, ileri gelen — Bir nota 4) Kılavuz, yol gösteren — Kamu İktisadi Teşebbüslerinin kısa yazılışı 5) Bir besin maddesi — Bir erkek adı — Müzikte "dur" işareti 6) Yunan halk dansı — Kuruşun kısa yazılışı 7) Bir bağlaç — Utanma duygusu — Bir maden 8) İslam dini inanışına göre göğün en yüksek katı — Bir nota 9) Bir dileğin yerine gelmesi için niyetlerde bulunmak — Gene — San, şöhret 10) Bazı şeyleri ayırt edebilmek için her birinin üzerine işaret olarak yazılan sayı — Bir hayvan — Kimyada nikelin simgesi 11) Sonuna "L" eklendiğinde yeşil yaprakları yenilen bir bitki olur — Doğru, eğri ya da çarpık olmayan 12) Rusya'da 1860 - 70'lerde doğan, işçi sınıfının öncü rolünü görmezden gelerek bu rolü köylülüğe atfeden, köy komünlerini sosyalizmin çekirdeği sayan küçük burjuva akımın izleyicileri.

Geçen haftaki bulmacanın çözümü

ÖZGÜRLÜK Sahibi : A. Saran * Sorumlu Yazıişleri Müdürü : M. Çolak * Yönetim yeri ve yazışma adresi : Çatalçeşme Sok. Çatalçeşme Han No : 25/14 Cağaloğlu — İSTANBUL * Abone şartları : Yıllık 1000, 6 aylık 500, 3 aylık 250 * Yurt dışı iki katıdır * Basıldığı yer : Hürriyet Ofset Tesisleri * Genel Dağıtım : Hürriyet Dağıtım * Baskı tarihi : 2.8.1980

Devrimci Sağlık-İş Eğitim Sekreteri. Yakup Göktaş:

"TÜRKİYE'DE YAYGIN OLARAK İŞKENCE YAPILMAKTADIR"

Devrimci Sağlık-İş Eğitim Sekreteri Yakup Göktaş, geçtiğimiz günlerde bir haber ajansının ülkemizdeki işkence uygulamaları ile ilgili sorularını cevaplandırdı. Aşağıda bu söyleşiyi yayınlıyoruz:

SORU : Türkiye'de yaygın bir biçimde bir işkence tartışması var. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

GÖKTAŞ : Türkiye'de yaygın olarak işkence yapılmaktadır. Bunu kabul etmemek elde değil. Bu işkenceyi bizzat mevcut hükümet yaptırmaktadır. Bu yüzden de kendi yaptığı şeyi elbette kabul etmez.

SORU : Yasalar işkence yapılmasını yasaklamaktadır. Bunu nasıl yorumluyorsunuz?

GÖKTAŞ: Yasalar işkenceyi yasaklamaktadır. Ama buna rağmen yaygın bir biçimde işkence yapılmaktadır. Bu bir çelişkidir. Çünkü mevcut yönetim yasa tanımaz bir yönetimdir. Kendi yaptığı yasaları kendi çiğnemektedir. Dünyanın ve Türkiye'nin içinde bulunduğu kriz durumunda, burjuvazi için tek yol halk kitlelerine karşı cebir ve şiddettir.

SORU : Yasalara karşın işkencenin yapıldığını belirttiniz. Peki işkence nasıl yürütülmektedir, işkence "birkaç sadistin" işi midir?

GÖKTAŞ : İşkenceyi yapanlar elbette ki sadist kişilerdir. Sağlıksız bir toplumda böyle kişiler kolaylıkla bulunabilir ve ülkemizde de böyle kişiler vardır. Ama onlara bu işkenceyi yaptıranlar sadizm amacıyla değil, siyasi amaçlarla yaptırmaktadırlar. Kendi iktidarlarını ayakta tutabilmek için böylesi kişilerden yararlanmaktadırlar. Ama işkence sadistlerin işi değil, egemen sınıfların işidir.

SORU : İşkencelere karşı sizce ne yapılmalıdır? Bu konuda sendikaların sorumluluğu nedir?

GÖKTAŞ : İşkenceleri durdurmanın tek yolu devrimdir. Bunun başka yolu yoktur. Emekçi halk,iktidarı tüm alanlarda ele geçirmeden, Türkiye'de işkence durdurulamaz. Aksine giderek yoğunlaşır ve örneğin Çorum gibi, Fatsa gibi kitlesel nitelik kazanır.

Bu konuda sendikalara düşen görev, emekçi halkımızın, dünya insanlığına sömürü, baskı, zulüm, işkence,katliamlardan başka hiçbir şey vermeyen oligarşik dikta yöneticilerinin devrilmesine ve halkın iktidara gelmesine yardım etmektir. Bütün demokratik kitle örgütlerine bu görev düşmektedir.

SORU : Üyelerinizden işkence görenler oldu mu?

GÖKTAŞ : Üyelerimizden işkence görenler oldu. 30'a yakın arkadaşımız 1979-1980'in birinci yarısında 1. Şubede işkence gördüler. Bir üye kadın arkadaşımıza 1. Şubede tecavüz edildi. Diğer üyelerimize elektrik verildi. Falakaya yatırıldılar, saçlarından tutulup duvara vuruldular. Üyelerimiz çoğu kez 5-6 işkenceci tarafından aynı anda yumruklandı, yerlerde sürüklendi.

İşkence gören üyelerimiz, sosyal sigortalar hastanelerinde, özel hastanelerde, kamu hastanelerinde çalışan sağlık emekçileridir. Şube başkanlarımız günlerce işkencede kaldılar. Hatay Şube Başkanımız işkenceden çıktığında, iç organlarındaki ağrılar nedeniyle ayakta duramıyordu. Aynı şekilde Adana Şube Başkanımız da işkenceye çekildi. Genel Merkez Denetim Kurulu Başkanımız elektrik işkencesinden geçirildi, kendisi hâlâ tutukludur. İstanbul Şube Sekreterimiz işkence gördü, İstanbul Eski Şube Sekreteri bayan arkadaşımız iki kez işkenceye çekildi. Sendikamız eski örgütlenme sekreteri nişanlısı ve bir arkadaşıyla birlikte 1. Şubede işkencede kaldı. Ankara'da gözaltına alınan, 4'ü yönetim kurulu üyesi 6-7 arkadaşımız 1 ay içerde kaldılar ve yoğun işkence gördüler.

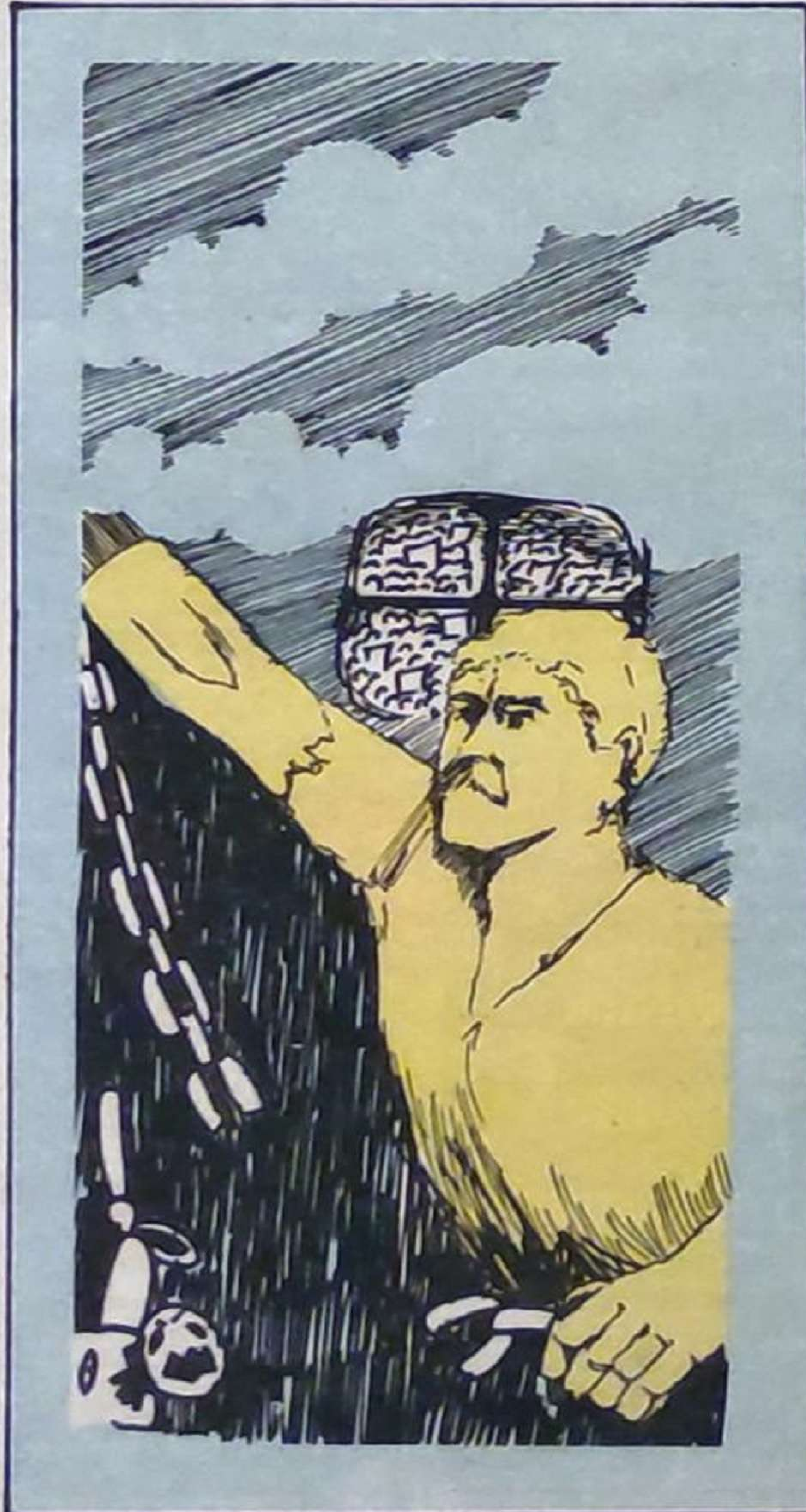
SORU : Üyelerinize işkence yapıldığını belirttiniz. Buna karşı bir girişiminiz oldu mu?

GÖKTAŞ : Somut herhangi bir şey yapmadık. Tecavüz edilen arkadaşımız dışında, diğer üyelerimiz için mahkeme açıp, tespit yaptıramadık. Zaten kimi kime şikayet edeceksin? İşkence yapıldığını kanıtlamak için çaba harcarsan yine sorguya, yine işkenceye çekiliyorsun. Hatay Şube Başkanımız sendikayla ilgili resmi bir evrağı istemeye sendikalar masasına gittiğinde tutuklanıp İstanbul 1. Şubeye getirildi. 1. Şubede işkence gördü ve daha sonra da serbest bırakıldı. Adana Şube Başkanımız avukatıyla birlikte resmi bir evrak vermek için şubeye gittiğinde tutuklandı ve tam bir hafta işkencede kaldı, daha sonra ise serbest bırakıldı.

Konfederasyonumuz DİSK ise gereken şeyleri yeteri ölçüde yapmadı. Açıklamalar ve Fehmi Işıklar'ın Diyarbakır'da işkence gördüğüne ait belgeleri yayınlamanın dışında pek bir şey yapmadı. CHP ise işkencelerin üstünü küllemek istiyor.

Bunun dışında da işkenceye karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiği konusunda somut bir şey ortaya konmadı. Türkiye'de en asgarisinden burjuva objektifliği olsa, bazı kanıtlarla hukuki girişimler yapılabilir. Örneğin 1967-68'lerde işkenceci polislerin mahkemeye çıkarıldığı olmuştu. Ama artık bugün, Türkiye'de burjuva objektifliğinin zerresi bile yoktur.

Bir de ayrıca, işkencenin başka bir biçimi olan sürgün ve kıyımlara değinmek istiyorum. Azınlık hükümetinin işbaşına gelmesiyle birlikte başlayan sürgün ve kıyımlar alabildiğine devam etmektedir: Evli üyelerimizin biri Giresun'a biri Adana'ya sürülmektedir. Bugüne kadar 50'ye yakın üyemiz sürgün edilmiştir. Aileleri parçalanmıştır. Hani nerde burjuvazinin dilinden düşürmediği ailenin kutsallığı?

Elbistan'dan bir İşçi

"İşkenceci manyetoyu çevirdikçe cereyan yere çalıyordu beni"

Elbistan Forster Wheeler'de (bir Amerikan şirketi) düz işçi olarak çalışıyordum. Diğer işçi arkadaşlarla doğru bildiğimiz şeyler için mücadele ediyorduk. Örneğin bazı işçi arkadaşlarımızın hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atılmasına karşı tepkimiz oluyordu. Ben düz işçi olduğumdan en ağır işlerde çalıştırılıyor, çok az ücret alıyordum. Benim gibileri de çoktu. Bunları protesto ettik. Durumumuzu patrona kadar ilettik. Patron başını salladı gitti. Uzun süre normal ücret alabilmek için didindik. Son olarak şirkette bütün işçi arkadaşlar toplandılar iş bırakıp, meselelerinin çözümü için grev niteliği taşıyan gösteri yaptılar. İşte o olaydan sonra sıkıyönetim işyerimizi sardı. Beni alıp Maraş'a götürdüler.

Neden beni getirdiklerini, ne yaptığımı sordum. Kimse cevap vermedi. Gözlerimi bağladılar, askeri bir araca bindirdiler. O an tekme, dipçik darbeleriyle arabanın koltuklarına yığıldım. Göz bağımı öyle sıkı bağlamışlardı ki, başım zonkluyor, ağrıyordu. Beş on dakika yol gittik. Aynı şekilde döverek indirdiler. Bir kişi kollarımdan tuttu. Merdivenin birinden çıktık. İçeri girdiğimizde sesler arttı. Bir ses "yürü ulan pis komünist Allahını ..... rım şimdi senin" deyip kapıyı açmasıyla yere kapanmam bir oldu. Kaç kişinin olduğunu hesap edemediğim ayaklar acımasızca üzerimde inip inip kalktı. Biraz ara verdiler. Çok geçmeden tahta bir sopanın bedenimi sarsan ağrısıyla fırladım. Sopalar gelişigüzel iniyordu üzerime. Sopaları saymak nerede, acı içinde kıvranıyordum. Acaba ölüyor muyum diye içimden geçiriyordum. Onlar vurdukça direncim ve kinim arttı, bedenimi sertleştirdim. O sırada bayılmış, kendimden geçmişim. Her yerim davul kesilmişti.

Uyandığımda ayaklarıyla kan içindeki canımı yokluyorlardı. Birisi "Bunlar her şeye katlanır. Bunlar ölmez. İşçi değil mi, sökün dişlerini" dedi. Biri de üzerime eğilip, kulağıma doğru "işte oğlum ananızı böyle teker teker belleriz, anladın mı?" dedi. Derken biri "açın gözlerini" dedi. Çözdüler bağı. Ayakta duramıyordum. Baktım önümde uzun boylu esmer kır saçlı 40 yaşlarında elinde telsiz bir sivil polis. Uzun boylu, irice kafası büyük deve gibi olanı yakama yapıştı, ötekilere dönerek "getirin kabloyu" dedi. Beni soydular, su döktüler betona. Cinsel organıma kabloyu bağladılar. Biri ceryan veren aletteki manyetoyu çeviriyordu. Çevirdikçe kendimi bir tavanda bir yerde buluyordum sanki. Kuş gibi ellerinde parparlanıyordum. Bu kez çeşitli yerlerimden ceryan verdiler. Saatlerce sürdü bu. Hep örgüten ve tanımadığım isimlerden söz ediyorlardı. Ben bilmiyorum dedikçe omuzuma biniyorlardı. Gece beni alaydaki askeri disiplin ve cezaevine götürüp attıklarından üç gün sonra kendime zor gelebildim. Nöbetçi askerler koltuğumun altına girip beni tuvalete götürüyor ve orada kan işiyordum. Ağzıma bir lokma ekmek alamıyordum. Hele yere hiç basamıyordum. Bir hafta sırtüstü yattım. Ne yaparlarsa onu da çekeceklerdir.

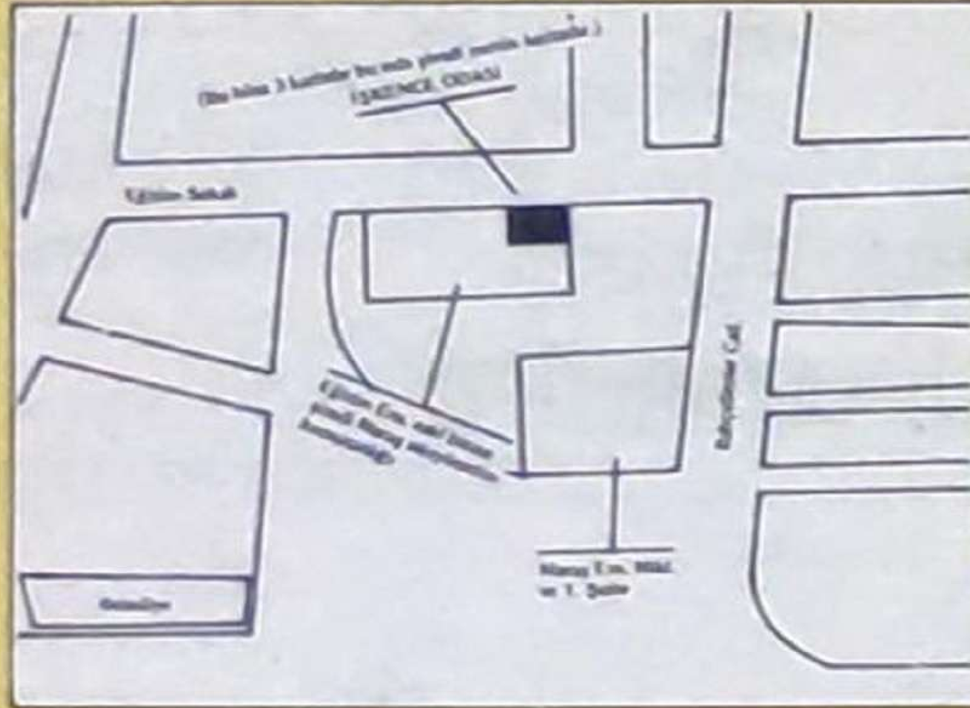
İbrahim Bozkurt
Elbistanlı İşçi
18.7.1980

Sıkıyönetimce gözaltına alınma tarihi : 5.10.1979

Serbest bırakılma tarihi : 30.10.1979

İşkence gördüğü yer : Maraş Trafik Müdürlüğü Eğitim Enstitüsü, Sıkıyönetim Komutanlığı binası

Maraş

İşkencehane açığa çıkınca işkence odasını değiştirdiler

Geçenlerde "Demokrat" gazetesinde Kahramanmaraş'ta aynı plan yayınlanmış ve işkence odası Eğitim Enstitüsü binasının 3. katındaki siyah noktalı oda diye gösterilmişti. Şimdi apartopar hemen "tezgahlar" zemin kata taşınmıştır.

Maraş'ta yüzlerce devrimciye buradan işkence yapılmaktadır. Aynı zamanda 1. Şubede yapılmaktadır.

İşkence yok diyenler, cesaretiniz varsa bu odayı halka gösterin! Ama işkence tezgahlarını kaçırmadan, Hodri meydan!

Maraş'ta işkencecilerin başını çekenler:

* Maraş Merkez Karakoluna kayıtlı "MİT OSMAN"
* Alnı biraz açık sarışın, uzun boylu MURAT, 1. Şubede görevli.
* Pazarcık eski Emniyet Amiri Ali Haydar
* 1. Şubede görevli siyah gözlükü, orta boylu siyah saçlı, esmer bir polis,
* Ayrıca yüzlerce işkence gören devrimci, "bize işkence yapılırken, siyah banttan aralık buldukça baktığımızda asker giysili kişiler ve Maraş Emniyet Müdürü işkenceyi yönetiyor, onların gözetiminde işkence gördük" diyorlar.

Maraş'tan bir devrimci